
כמה מילים...

אין כמו סיפור טוב כדי לעורר לבבות ובפרט בנושא חשוב זה:
התפילה.

מנסיון, נוכחני לדאות שלתלמידים קל הרבה יותר לכוון בתפילה,
להעריך את ערכה ולהתחבר למשמעות העמוקה של התפילה
ומטרתה כאשר מספרים סיפור או רעיון תורני כלשהו לפני תפילה.

מטרת החוברת לתת מגוון רחב של רעיונות לסיפורים המתאימים
לגילאים מגוונים, אותם ניתן לעבד ולשכלל לפי הזמן והשומעים,
לפיכך נכתבו הסיפורים בקיצור ובתמצות כדי שאפשר יהיה
לקראם בזמן קצר ולספר בעל פה בהרחבה ובטוב טעם.

החוברת מחולקת לפרקים לפי הענף באופן כללי, ישנם סיפורים
רבים שמופיעים בפרק מסוים, אף שלמעשה יכולים להשתייך גם
לפרקים אחרים.

הקו המנחה של החוברת הוא סיפורים אמיתיים שקרו, הדברים
לוקטו מפרי עטם של אנשים שונים, וחלקם מספרים וסופרים,
הרבה מהם לא היה מקורם ידוע, והסיפורים מחיי היומיום הם
סיפורים שהיו באמת.

בתפילה, שנזכה לעשות נחת רוח בתפילותינו.

הרשות נתונה לפרסם לזיכוי הרבים

- מהדורת ביקורת והגהה, נשמח לקבל הערות, תיקונים וסיפורים
אמיתיים או אישיים על כח התפילה בפקס: 15336776559-

שמות הפרקים:

פרק א: מעלת התפילה

פרק ב: סיפורי הוד על תפילות שהתקבלו

פרק ג: לא להתיאש

פרק ד: התפילה בחיי היומיום

• חלק א' – מעין הקדמה

• חלק ב' – סיפורים שקרו בחיי היומיום

פרק ה: ההכרח להתפלל

פרק ו: כיצד ראוי להתפלל והרגשת התפילה

פרק ז: תפילה על רוחניות

פרק ח: כוונת התפילה

פרק א

מעלת התפילה

קובע עיתים לתפילה

הוא היה כביכול יהודי פשוט, והועסק אצל אחד הגויים העשירים בעיירה. אבל תנאי אחד קבע לפני קבלת עבודתו, שיאופשר לו להתפלל, ושיהיה לו זמן קבוע לכך, וכך נקבע ביניהם.

הגוי היה מאוד מרוצה ממנו, אבל מאוד הפריע לו, וממש "פוצץ" אותו הזמן שהוא הולך להתפלל. יום אחד גבר עליו כעסו של הגוי, והוא החליט להפריע לר' משה בתפילתו "מהיום הוא כבר לא ילך כל כך מהר להתפלל", חשב לעצמו.

מה עשה? כאשר הלך ר' משה להתפלל בחצר, וכולו בדביקות מתפלל לפני בוראו שופך את צקונו לחשו בהתרגשות, החל הגוי לירות יריות ברובה לכוונו, כדי להפריע לו ולהפחידו.

ר' משה לא נע ולא זע, הוא כאילו לא נמצא פה!

כעס הגוי, לא עוזר שום דבר? הוא פשוט ירה יריה אל תוך גופו של ר' משה, אבל מזימתו נכשלה, הירייה לא פגעה בו ונפלה בדרך נס במקום אחר.

הגוי למד את הלקח, ומיני אז כיבד את ר' משה ואת תפילתו.¹

---

¹ אם אדם היה יודע כמה שהקב"ה מתאוה לתפילתו, ושומע אותו ורוצה לעזור לו, בשעה שאדם מצטער שכינה מה לשון אומרת, הקב"ה רוצה לעזור לו, זה שומע תפילה, כח של תפילה, זה בין אם מגיע לו או לא מגיע לו, אם מבקש נותנים לו בלי קשר לחשבונות.

אם אדם היה יודע שהוא מדבר כעת עם מי שהכי יכול לעזור לו ורוצה לעזור לו... רק לבקש!

כח של דף מסידור תפילה

מסופר על קבוצת יהודים בסיביר שכידוע החיים במחנה בסיביר היו רוויי צער וסבל חסרי השקט ומנוחה עינו אותם בעבודת פרך על אדמת שלג וכפור, כשלגופם אין מעיל ולרגלים אין מגפיים וכמובן לראשם אין כובע מחמם - רק בגד יחיד לגופם הצנום הכחוש מרעב, ויום אחד התגלגל לידם דף של סידור, וכיצד? (הכפריים שגרו שם באזור היו פשוטים מאוד ולא ידעו קרוא וכתוב, בניהם היו שולחים להם מכתבים מהצבא והם היו קוראים ליהודים שהיו אסירים ליד כפריהם שיקראו להם את המכתבים היהודים היו מקריאים להם ואת המעטפה היו היהודים לוקחים לעצמם שתשמש להם סיגריה לאגור כוחות... באחת הפעמים הייתה ה"מעטפה" - לא פחות ולא יותר דף מסידור תפילה).

אותו דף מסידור התפילה נשמר דרך קבע אצל אחד הצדיקים מביניהם וכל אחד שחלה או היה מדוכא ושבור נוטל לידיו את דף הסידור ומתפלל - כך שאב את הכוח להתמודד כך נרגע והוטב לו והוא חש בטוח, מבחינה גשמית וגם מבחינה רוחנית.

להלן ציטוט מדבריהם: "ומה לנו סיביר הקפואה והאכזרית סיביר הזורעת מוות לנוכח שפע כזה של חום יהודי בשעת התפילה"

לחשוב רגע שהוא באמת מבקש, כששולחים בקשות בעלמא להבין ולהשכיל, שולחים בקשות... אם אדם היה חושב, רגע, אני מדבר עם הקב"ה ואני רוצה את הדבר המסוים הזה, ואני מבקש ממי שיכול לתת לי ורוצה לתת לי, והוא מרגיש שהוא מדבר איתו, כמעט תמיד הוא יראה שזה עזר, בבקשה שלו אם הוא ירגיש עם מי הוא דיבר הוא יראה שנתנו לו.

אדם מבקש חכמה, הוא מרגיש שהוא "שלח" איזה בקשה... אבל אם אדם מבקש אני רוצה להבין את השורה הזו, ואני רוצה להספיק את האוטובוס הזה, והוא ירגיש שהוא מתבונן עם מי הוא מדבר ומה הוא מבקש, הוא ירגיש שיש מי ששומע.

ולא שהבקשה רחוקה, להיפך, הרחב פיך ואמלאהו, אלא שבבקשה גדולה לא מספיק מצפים שהיא תתמלא מיד, למשל אדם מבקש להיות חכם כמו שלמה המלך אם הוא "באמת" מבקש את זה מה טוב, אך אם עדיים אינו בדרגה זו עדיף שיבקש להבין את מה שילמד היום! (מתוך שיחות)

יום הולדת פעמיים בשנה

משפחה חגגה יום הולדת לאחד הילדים, עם בלונים וממתקים וכו', בסיום החגיגה הבחינה האם שהתינוק בן החצי שנה שזחל עד כה בשקט על הרצפה, החל להכחיל. הם "זינקו" לקופת חולים, והאם צעקה, "חמצן, חמצן", - אמרה שמשמים שמו לה את המילים בפה. הזעיקו טיפול נמרץ, ונסעו לבית חולים הדסה.

חקרו את האם, והיא ספרה שערכו יום הולדת ותוך כדי נזכרה שאכן כן, היו שם גם בלונים מפוצצים על הרצפה.

החמצן היה צמוד אליו וניכר היה שהוא במצוקה איומה, המצב היה ממש בין חיים למוות. והרופאים ניסו לערוך בדיקות אם חדר אכן גוף זר לריאות, אך לא ראו זכר לכך.

ההורים ניסו לשאול, אולי זה חדר לקיבה? אבל הרופאים ענו שיש שיקוף לקיבה מהבדיקה של הריאות ולא ראו כלום.

המתח גבר, קצב הנשימות עלה ל-130 נשימות לדקה, כשהנורמה לתינוק היא 12 נשימות לדקה.

שעות רבות הם חיכו ולא מצאו מה הסיבה ובינתיים המצב הולך ומחמיר, באותו ערב היו מעט צוות במחלקה, והם לא יכלו לעזור רק לנוד בראשם, ניסו להתקשר לארגוני חסד, ולרופאים פרטיים ולא הצליחו להשיג אף אחד.

ואז לפתע אורו עיניהם, יש אחד שאליו אפשר תמיד לפנות, ללא הגבלת זמן, הוא תמיד זמין, ויכולתו אינה מוגבלת,

אליו ורק אליו כדאי לפנות.

הם חלקו את ספר התהלים לשניהם, ובעיניים טרוטות מעיפות, גוף תשוש ונפש מיוסרת, החלו לומר פרק אחר פרק, בורא עולם קרוב למי שליבו נשבר ונדכה. ומאז שהם פתחו את ספר התהלים לא היו צריכים לקרא לאף אחד, הם מאליהם פנו וערכו בדיקות לילד.

לפנות בוקר ניסתה האם להאכילו ולפתע גילתה אצלו "סימני בחילה"
נראה היה שהוא רוצה להקיא, האם הטתה אותו ודפקה על גבו, ואז קרה
הלא יאומן, הילד הקיא: "בלון גדול ואדום על הרצפה!"

אט אט שלא כפי צפייתם של הרופאים יצא הילד ממצב של סכנת חיים
ממש – לחיים!

הרופאים לא האמינו ולא הבינו איך היו עיוורים ממש ולא מצאו הבעיה,
פשוט הבלון היה בקיבה, וכיצד יתכן שלא בדקו שם?

מנהל המחלקה בביקור הרופאים האחרון אמר להם: "אתם יודעים
שעליכם לברך הגומל אין הרבה ילדים שיוצאים מזה".

ומאז הם חוגגים לתינוקם יום הולדת פעמיים, פעם אחת ביום שניצל
ופעם שניה ביום שנולד.

כמה עולה שיחה עם אבא

מספרת הרבנית ר' שיין,

תיאמנו עם המרכזיה בארץ ישראל - אנו עדיין גרנו אז בחוץ לארץ,
שנתקשר לאבא שהיה בירושלים, בשעה תשע בבוקר.

התאספנו נרגשים בבית אחותי, אחי דבר ראשון אחר כך אחיותי, ואז –
הגיע תורי, זיעה ניגרה על פני משליפתי את השפופרת בידי הרועדת

- "רוחמה בתי שלי" – נשמע קולו של אבא.

- "רוחמה, מה המחיר לדקה אחת של שיחה עימי?"

- "שמונה דולר לדקה אבא" – נחפזתי להשיב.

- "אם זה עולה שמונה דולר לדבר דקה מעבר לשלושה יבשות, כמה
עולה לך לשוחח עם "הבוס" עם הקדוש ברוך הוא, שלוש פעמים ביום
מעבר ליבשות רבות מספור?"

דבריו חממו את רוחי...

מחיר השיחה היה חמישים דולר, שילמתי את חלקי בהרגשה שהייתה זו המציאה הגדולה בחיי.

היה לו כל כך מתוק להתפלל

אחד מהצדיקים, נסע פעם לאמריקה ובאמצע הטיסה, נחת האוירון מסיבה פתאומית לא מתוכננת, ההמתנה ארכה שעה וחצי, ירד הצדיק מן המטוס נכנס לחדר פנוי והחל להתפלל, אותו צדיק מאריך היה בד"כ בתפילה מאוד, ותפילת שמונה עשרה רגילה ארכה כשעה – שעתיים!

הצדיק התפלל כמו שהיה רגיל, והאוירון ברח עם חבילותיו...

אחד המגידיים בדורנו התרגש מאוד מהסיפור ונסע במיוחד אל הצדיק ההוא ושאל אותו, מילא להתפלל, אבל מהיכן הצליח לקחת את הריכוז כל כך הרבה זמן, לשכוח מהכל ולשקוע בתפילה כל כולו?

הצדיק עונה לו באידיש: "סאיז מיר גיווען גוט דא" – "היה לי טוב פה!" בשעת התפילה הוא הרגיש כזו שמחה, כזה תענוג וכזו הנאה, עד כדי כך ששכח מהכל!²

סומך על כל יכול

ר' מרדכי פרלוב התהלך בבית הכנסת עסק בדברי תורה בנגינה וצהלה לפתע ניגש אליו קרוב משפחה – גיסו ובנימה של תרעומת שאל: משפחתך ר' מרדכי שרויה בדחקות ואתה מהלך כאן בשמחה?

---

² ומסיים ר' ראובן קרלינשטיין זכר צדיק לברכה, ששמע את הסיפור מאותו מגיד מישרים "מי שזוכה לזה הוא מרגיש באמירת מילות התפילה – פשוט חיים! ואחרי עבודת התפילה מרגיש אושר אמיתי".

השיב לו ר' מרדכי אכן מסכנים בני ביתי וראוי שיבכו על מר גורלם הם משליכים את יהבם על בשר ודם חלש כמוני – ואילו אני תולה עיניים למרום וסומך על כל יכול ולכן יש טעם לשמחתי ושרי.

לבקש מהמלך – אבא³

לכאורה קשה, מהי הקללה שנתקלל הנחש בכך, והרי אם עפר הוא מזונו – נמצא מזונו מצוי לו בשפע ובלא טורח? מבאר זאת ה"מדרש רבא" עפ"י משל:

מלך אחד היה לו בן, והיה אביו מספק לו כל צרכיו, ולא מנע ממנו דבר, כל שהיה הבן צריך ביקש מאביו, באהבתו את בנו, נתן לו את כל מבוקשו, לימים אירע, והבן סר מדרך הישר והיה חוטא, כעס עליו אביו כעס גדול, הוכיחו בדברים – אולם ללא הועיל. קרא המלך לאחד משריו המקורבים, ואמר לו: תן לבני כל מחסורו ביד רחבה השתומם השר על דברי המלך מאוד ושאל: "אדוני המלך, מדוע אתה נותן כל צרכיו? והרי אין הוא הולך בדרך ישרה?" "אינך מבין את כוונתי", אמר המלך, "כל זמן שבני הולך בדרך

---

³ הציפיה של כל צורב לכאורה היא להיות מסודר בידיעת התורה, ולדעת הכל, בבהירות, ובלא צורך בתפילה על כל דבר הקשה, בלי צורך להתחנן "אבינו האב הרחמן", להיות כבר "חכם בעצמו".

אבל אין זה נכון, הפסוק אומר "רוצה השם את יראיו את המייחלים לחסדו".

התורה שאדם מקבל ע"י תפילה שהתפלל, זה נקרא תורה שהוא "יצר" אותה, מה שאין כן תורה שקיבל ע"י שהוא נברא חכם, שהוא מתנה שקיבל משמים, ולא נעשה ע"י מעשה שלו.

וכשקוראים פרק קי"ט בתהילים, רואים עד כמה התחנן דוד המלך לידיעת והבנת התורה, ובמסורה איתא שאין בכל הפרק הזה שהוא מאה ושבעים ושש פסוקים שום פסוק שאין בו הזכרת התורה, "אמרתך" או "משפטיך", או "חוקיך", וכיו"ב, חוץ מפסוק אחד ערוב עבדך לטוב, [וג"ז י"ל שאין טוב אלא תורה, והתרגום מפרש ערוב מלשון והערב נא].

בכל הפרק הוא מתפלל ומבקש "הבינני" "למדני" ומובא ממנהר"ל שכשהיה אומר תהילים היה מדלג על פרק קי"ט כי את הפרק הזה היה אומר תמיד.

התורה שאדם מקבל מהקב"ה ע"י תפילה, זו תורה אחרת, ואין טעם לרצות ולהסתדר כאילו בלי התפילה. (מתוך שיחות)

טובה, רציתי לראותו תמיד, משום כך, בכל פעם שהיה צריך דבר מה, היה בא אלי ואני, שמחתי לפגשו ולמלא בקשתו, אולם עכשיו כאשר סר מן הדרך הישרה, אין אני חפץ לראותו כלל!! ברצוני שתתן לו אתה כל מחסוריו כדי שלא יבוא בכלל לארמוני!"

הנמשל: לאחר שהנחש הסית את חוה לאכול מעץ הדעת וגרם חטא, אמר לו הקדוש ברוך הוא "ועפר תאכל..." הרי צרכיו מסופקים פה בכל אשר ירצה ואין הוא רשאי לפנות עוד בתפילה – הסתלק מעלי... וכשיש לאדם מחסור בכל תחום שהוא הרי זו זכות עבורו שהקדוש ברוך הוא עדיין חפץ שיבא לבקש... הקדוש ברוך הוא מתאווה לתפילתם של צדיקים⁴.

לנצל את המתנה

אדם אחד, אב למשפחה ברוכת ילדים היה אמור לצאת לדרך רחוקה לתקופה ממושכת, הכנות רבות נעשו לפני הנסיעה אך הקשה מכולם הייתה פרידה.

---

⁴ וכן ביאר הגר"ש גריינימן זלה"ה את ענין קללת הנחש בספר חפץ חיים על התורה, "הערת המסדר", וז"ל: "ואני בעניי פירשתי קללת הנחש המסית "ועפר תאכל כל ימי חיך" (ג' י"ד), באופן זה, כי לכאורה מכיון שעפר היא דרך אכילתו של הנחש, כדכתיב ונחש עפר לחמו, א"כ מה איכפת לי' לנחש, ולא עוד אלא שלחמו נתן ומימיו נאמנים, אינו צריך לעמול ולהרויח כדי מחיתו, אלא עולה לגג, מזונותיו עמו, יורד למטה מזונותיו עמו יומא ע"ה א'.

אולם הענין מתיישב על פי מאמרם ז"ל במכילתא, הובא בילקוט בשלח, שאלו תלמידיו את רשב"י, מפני מה לא ירד מן לישראל פעם אחת בשנה, אמר להם אמשול לכם משל, למה"ד למלך ב"ו שהי' לו בן אחד, פסק לו מזונותיו פעם אחת בשנה ולא היה מקביל פני אביו אלא פ"א בשנה, חזר וקבע לו בכל יום והיה מקביל פני אביו בכל יום ע"כ.

והנה בזה שנתנו לו להנחש מזונותיו מוכנים בכל עת ועידן, נתקלל שאינו רשאי לקבל פני הזן ומפרנס לכל ימי חייו, נטלה מהנחש הזכות להתפלל על מזונותיו ולבקש מד' אלו, כמו שאר בעלי חיים השואגים לטרף ומבקשים מד' אכלם, לו לנחש המסית, נתנו לו מזונותיו מוכנים לכל ימי חייו בכל אשר ימצא, ואין לו רשות לבוא בחצר המלך לבקש אוכל, וזו היא הקללה היותר נמרצה.

והמסור השכל היוצא מזה הוא, כי אוהב ד' ביותר את העניים הדופקים על פתחו תמיד ותולים מבטחם בד', ושונא הוא ביותר את אלה השמים כסף זרועם ובוטחים בעשרם", עכ"ל.

הגיע היום בו האב יוצא לדרך, כל הילדים עומדים מסביב לאב, מנסים לקלוט בעיניהם ולשאוב לתוכם כמה שיותר מן הרגע הזה שבודאי יתגעגעו אליו מאוד בתקופה הקרובה.

כשדמעות בעיניו הוציא האב מידי קופסא ומסרה בידי בנו הבכור, האב הישיר מבט לכל ילדיו ואמר להם שאת הקופסא הזו יש לפתוח רק כאשר תעבור יממה מעזיבתו את הבית, הבנים הסתקרנו מאד וציפו בקוצר רוח לפתיחת הארגז.

הבן הבכור, נאמן להבטחה שלא לפתוח עדיין את הקופסא, הטמינה באחד הארונות העליונים, ובלהט הפרידה נשכח הדבר מלב כולם, הימים היו קשים מאד בלי אבא, הגעגועים היו בלתי אפשריים, הבנים מצאו את עצמם לא פעם סופרים את הרגעים ואת השניות עד לבואו המרגש של האב, וכל הזמן כאב להם שהאבא לא השאיר להם מספר טלפון לדבר איתו, למה הוא לא מתקשר? איך נוכל לדבר איתו?.

גם התקופה הזו הגיעה אל קיצה והבנים עמדו כבר יום לפני בואו הנכסף של אבא, הם החלו להכין את הבית לפגישה המרגשת ותוך כדי ההכנות מגלה אחד הבנים את הקופסא שנמסרה ביום הפרידה, היא נשכחה בארון ולא נפתחה במועד שהוקצה לה, הבן הבכור כובד בפתיחה, הוא פתח במהירות את הארגז ושם, קטן ומבויש עמד מכשיר קשר קטן.

אם רק היו יודעים, אם רק היו מנצלים את המתנה הגדולה שהם קבלו היה זה מקל עליהם כל כך.

גם לנו נמסרה מתנה מיוחדת מאבא שלנו, התפילה. הקשר שלנו עם ריבוננו של עולם. אם נשכיל לנצל, אם נזכור להשתמש, הכל יהיה קל וטוב הרבה יותר...

ההגרלה

נערכה הגרלה, 2 פרסי ענק, פרס ראשון – דירה, פרס שני – רכב.

אדם הכניס כרטיס אחד לפרס ראשון וכרטיס שני לשני.

והנה מודיעים לו, שזכה בפרס ראשון – דירה, היעלה על הדעת שהאדם הזה יבכה אוי למה לא זיכיתי בפרס השני ?

הנמשל הוא התפילה, בן אדם מתפלל על דברים, לפעמים הוא לא מקבל בדיוק מה שרצה, אבל הוא צריך לדעת שהזכות שהתפלל על מה שרצה זה יותר פרס גדול שאילו היה מקבל את מה שהתפלל עליו, כי התפילה היא דבר גדול מאוד, ואפילו על מצווה אחת קטנה אין די מספיק שכן בעולם הזה כדי לשלם עליה⁵.

אבא שלי הפרופסור העולמי...

בחדר הרדמה שוכב חולה לב מסוכן כולו רועד מהניתוח המסוכן שהולך לעבור, לפתע עובר לידו מכר שואל אותו למצבו והחולה מספר כמה הוא אומלל ודואג שנפל לידים של בני אדם ומי יודע מה יקרה לו

והמכר מביט בו ואומר "רגע אבא שלך הוא הרי הפרופסור העולמי ללב שהצליח להציל חיים לאנשים רבים, נכון ?, והחולה בתומו אומר לו: "נכון, אתה צודק פשוט שכחתי, שכחתי שאבא שלי הרופא העולמי!

אבא שלנו בשמים הוא הפרופסור העולמי לא רק ללב לא רק לרפואה כולה הוא פרופסור עולמי להצלחה בלימודים למעמד חברתי טוב לקנייה מוצלחת ולשמחה מיוחדת – צריך רק לא לשכוח את זה ולפנות אליו.

בזכות פרקי תהילים

מסופר על יהודי שבעיני בני עירו היה נראה כיהודי פשוט ואולי אפילו עם הארץ, ולאחר פטירתו התרגשה צרה גדולה על העיר,

---

⁵ אנו מתפללים מלא משאלות ליבנו "לטובה", משום שלעולם איננו יודעים מה טוב עבורנו, ואנו מתפללים שימולאו רק במה שטוב באמת, וכן אומרים בברכת אבות גומל חסדים "טובים", חסדים שהם טובים ולא רק מה שנראה כחסדים.

אותו יהודי נגלה אל הרב בחלום והרב שאלו מדוע הגיעה הצרה הזו לבני עירנו? ענה לו היהודי מפני שבחיי הייתי אומר במשך כל היום תהילים וזה הגן על העיר, וכעת אין את ההגנה הזו על העיר, אין את הזכויות הגדולות הללו.

ר' לייב חסיד

ר' ראובן קרלינשטיין סיפר על ר' לייב חסיד שהיה אדם גדול בתקופתו של הגאון מוילנא, פעם אחת כאשר נסע ר' לייב חסיד לצורך כלשהו, הגיע זמן תפילה, הוא עצר את המסע באמצע היער ונעמד להתפלל, תוך כדי תפילה נשמע רעש של כרכרה מתקרבת ונעצרת בסמוך לו, ר' לייב חסיד לא נע ולא זע הוא מסתמא לא שמע כלום בדביקותו בבורא יתברך היה נתון כל הזמן במחשבתו שהוא עומד לפני מלך ממש, ומדבר.

וכשסיים תפילתו מה רואות עיניו?, מלך פולין שהיה ידוע כמלך עוצמתי ושכולם יראים ממנו, עומד לידו וממתין לו שיסיים תפילתו,

המלך שואל אותו: "תגיד לי, מה עשית פה? - התפללתי, כמה פעמים בשנה אתה עושה כזה דבר? - שלוש פעמים ביום. ברצינות? שלוש פעמים ביום אתה עושה מה שעשית עכשיו?, אני מקנא בך!" - ענה המלך,

המלך מסתכל עליו ושואל אותו: "תגיד לי, אתה יודע מי אני?",

"אני לא יודע מי אתה, אבל לפי התפאורה שלך אני מבין שזה מישהו חשוב מאוד"

"אני מלך פולניה" ענה המלך, - זה היה שם שהיה מעורר חרדה בלב השומעים,

ר' לייב שואל - "ומה אתה מקנא בי?, תראה איזה "שלומפר" אני?"

והמלך השיב: "בא ואסביר לך במה אני מקנא בך - אתה יודע מה ההנאה הגדולה ביותר שיש למלכים?, עניני הנאות גשמיות מגיע שלב שפשוט מואסים בהם, אבל יש הנאה אמיתית למלכים והיא: כאשר צבאו

של המלך לוחם באויב, ומגיעה ידיעה אל המלך שניצחו, אבל לא ניצחון שהיום כך ומחר ינצחו אותנו, אלא כאשר גמרנו את המלחמה, כבשנו, נצחנו אותם, אי אפשר לתאר את העונג הזה שיש למלך,

כמה פעמים שיך כזה דבר, כמה מלחמות יש?, כמה נצחונות אמיתיים יש, אני טעמתי פעם אחת את העונג הזה, פעם אחת, ואני מאוד מקווה שיהיה לי שוב הזדמנות לטעום אותו,

ואני שמתי לב שאותו העונג שהיה לי אז, היה שפוך על פניך כשאתה כשאתה התפללת, ואם אתה אומר שכמה פעמים ביום אתה עושה את זה- אני ממש מקנא בך,

כן, מסיים ר' ראובן זכר צדיק לברכה, "אם יודעים להתפלל, אם יודעים מה זה תפילה, אויזו הנאה זו"

כמו שכתוב בחז"ל "וכשאתה מתפלל יהיה לך שמח עליך שאתה מתפלל לקל שאין כמוהו"⁶.

---

⁶ מדהים לראות שגם הגויים יודעים מהו כוחה של תפילה

1. והדברים מפורשים במלבי"ם על הפסוק (אסתר, פרק ו' פסוק י"ג) "ויאמר לו חכמיו וזרש אשתו אם מזרע היהודים מרדכי... לא תוכל לו, כי נפל תפול..." וכתב המלבי"ם: "שהיה מרדכי בהשגחה על ידי תפלתו ותעניתו שמתעסק בו עתה, ואם כן לא תוכל לו, רק אם נפול תפול לפניו".

"ר"ל רק באופן הזה תוכל לו, אם תפול ותכניע עצמך לפניו, עד שתתגאה דעתו ויפסיק מתפילתו ותשובתו, אז גבר ירך לעשות חיל, אבל כל עוד שתלחם בו כן ירום ידו בתפילה, והיה כאשר ירים מרדכי ידו וגבר ישראל". עכ"ל המלבי"ם.

2. "הכנעני יושב הנגב" – העמלקים בבואם להילחם בעם ישראל התדמו לכנענים, כדי שהיהודים יתפללו לדי' שיציל אותם מהכנענים, ולא מהמעלקים ואז חשבו העמלקים, הם לא יושעו.

3. נבוכדנצר לא רצה לבוא להילחם בירושלים, עמון ומואב – שלחו לקרוא לו, שהנביאים מתנבאים על החורבן והוא ענה שהוא פוחד וכו', הם ענו לו שהריבונו של עולם כבר איננו בבית המקדש, ענה להם: אבל הוא קרוב ואם הם יעשו תשובה, הוא ישמע לתפילתם ויחזור, והם ענו לו בחזרה עד שהשתכנע, (עיין מדרש רבה איכה ה,ה) אך גם נבוכדנצר ידע לומר שהבורא שומע לתפילתם ויחזור.

4. נבוכדנצר אמר לחיילים שלו להריץ את בני ישראל ולא לתת להם אפי' רגע מנוחה, כדי שלא יוכלו להתפלל, כי אם יתפללו אז הריבונו של עולם ישמע להם ויציל אותם! אם היה אחד שעצר ולו לרגע אחד כדי להתפלל – עשו ממנו גל של עצמות, כדי שכולם יפחדו ובשום אופן לא יעצרו ויתפללו!! (-על פי המדרש)

להקדים תפילה

היה הגר"ח זוננפלד זכר צדיק לברכה מקדים תפילה ובקשה לצרכו ולצורך הכלל על כל דבר, כאשר התחילו השדכנים לדבר נכבדות בבנו מרדכי, הרגישה הרבנית כי רבנו הפעם אינו ממהר כל כך - לגמור את הדבר, וכששאלה אותו פשר הענין מדוע בדרך כלל מיהר לגמור והפעם לא מיהר, השיבה הגר"ח: "בעידן שמגיע מי מילדי לפרק האיש מקדש, רגיל אני להתחנן על זאת בימים הנוראים, במיוחד, שהשם יתברך ישלח לו את זיווגו הנכון והמיועד לו, ומתוך כך בעת שמתחילים לדבר על כך אני ממהר לגמור את הדבר מתוך בטחון שהקדוש ברוך הוא רצה תפילתי".

"והנה בימים הנוראים של שנה זו שכחתי משום מה לבקש במיוחד על בנו מרדכי, ועל כן אינני ממהר לגמור את הדבר".⁷

מתיקות ברגעי הפחד

לאחר אחת המלחמות סיפר אחד החיילים שהיה שם,⁸ פעמיים כיתרו אותנו הסורים עד שהמפקד אמר שכל אחד ישמור את הכדור האחרון לעצמו... פעם אחת כולם ניצלו, ופעם שניה כמעט כולם נהרגו, חוץ ממנו ועוד אחד.

הוא מספר שבאותם רגעים שידעו כולם שזהו הרגע האחרון לפני המוות, והוא היה בין חיילים שאינם שומרי תורה ומצוות, פתאום היה צריך את ה"משהו" שיאיר את העיניים, היה לו סידור אחד, וכל אחד תלש דף מהסידור שלו והתחיל לקרוא מה שהשיג, המצב היה לא פשוט, כולנו (מי

---

⁷ מבואר בזוהר שלאה אמנו קיבלה את נישואיה עם יעקב אבינו בדמעות ובתפילה ולכן זכתה להעמיד שבטים רבים עוד יותר מרחל אמנו ולהיקבר עמו, כי מה שנקנה בדמעות יש לו ערך עוצמתי הרבה יותר ממה שנקנה ללא תפילות.

⁸ – (עבר עליות ומורדות ברוחניות ובסיעתא דשמיא עולה על הדרך)

שהיה) ישבנו והתחלנו להגיד תהלים, פתאום אחד התחיל להגיד פרק פ"ו בתהילים: "חנני ד'...שמח נפש..." ואת המילים הללו חזר מס' פעמים וזלגו לו דמעות ואם בפעם הראשונה לא הבינו – בפעם ה-15 הבינו, "אליך אקרא", ולאחר המלחמה סיכם: "שד' ירחם", את רגעי הפחד – שלא יהיה עוד פעם, אך את המתיקות של אותו רגע שאין אף אחד שיכול לעזור – רק אתה ד'! לזה אין תחליף.

פרק ב

סיפורי הוד על תפילות שהתקבלו

שמע ישראל

בזמן מלחמת העולם השנייה, יצאה רכבת מלאת יהודים למחנות, לפתע החלו להפציץ את הרכבת. באחד הקרונות (שהיה כמובן מלא ביהודים) החלו לצעוק כמו שאר הקרונות "הצילו", "תפתחו לנו", וכו', עמד שם אחד ואמר להם: תפסיקו לצעוק, תצעקו: "שמע ישראל"!!

הלב היהודי ששמע את שתי המילים נייעור באחת להבין ש"הצילו" לא יעזור, ולכן כל אנשי הקרון החלו לומר "שמע ישראל" חלקם התכוונו לתפילה, חלקם התכוונו לקדש שם שמים, וראו זה פלא: כל אנשי הקרון הזה – נצלו! כולם! חוץ מהשומר שהיה גוי!

גשם לסירוגין

בשנת תרס"ד – שנת הבצורת הידועה, כשכבר הגיע חודש אדר ועדיין לא ירדו גשמים, קרא הגר"ח זוננפלד ביום "תענית אסתר" לעצרת התעוררות הציבור התפלל וזעק, השמים התקשו בעבים והחלו גשמים מנטפים.

ראשי הערבים – הקאדים והשיכים בראותם שבשעה שסיים רבנו את תפלתו – במעמד המוני בית ישראל, התקשרו השמים בעבים וטיפות גשמים החלו מזלפים, הקהילו מיד את המונם למסגדיהם שבהר הבית, כדי להראות קבל עם שבתפילותיהם הם פעלו זאת.

וכאן התרחש הפלא, מיד כשהופיע ההמון הערבי התבהרו השמים לטוהר, ורק כאשר למחרת הופיע שוב הגר"ח עם קהלו על יד הכותל

המערבי, עוד לא הספיק לגמור את תפילתו, ניתך גשם ארצה, וקהל המתפללים מוהרו לביתם, ויהי הדבר לנס ולפלא בירושלים.

"שכחו" לחפש בישיבה

עת פרצה מלחמת העולם הראשונה על מוראותיה, עוד בהיות ישיבת מיר במקומה, במיר, קרה מעשה נורא בראש השנה בהיות כל בני הישיבה נאספים לתפלה⁹ הגיעו פתאום חיילים רוסיים, הקיפו את כל חצר בתי הכנסיות, באין יוצא ובא וחיפשו "משתמטים" מהשרות בצבא.

הפחד היה איום ונורא, כל בני הישיבה היו "משתמטים", וסכנה איומה נשקפה להם בהיותם כולם כאחד עלולים להלקח ישר לחזית, שאלתם הייתה אם לא כדאי שבני הישיבה יתפזרו בשאר בתי הכנסיות שבאזור, שלא יהיו בולטים כל כך בין זקני המתפללים, כי אם החיילים יגיעו לבית הכנסת הגדול ויראו לפניהם ציבור שלם של צעירים יפלו כל בני הישיבה בבת אחת לידיהם.

הגאון רבי ירוחם ליבוביץ זכר צדיק לברכה, המשגיח ממיר, החליט שיישארו דווקא ביחד ויתפללו במשנה חיזוק ויהיה ליבם נכון ובטוח בד' שיצילם מצרה זו, – כל תלמידי ישיבת מיר הקדושה זוכרים היטב את ההשראה העילאית ואת רעם התפלות בימים הנוראים בישיבה, אך התפילה בראש השנה הוא הייתה שונה לגמרי מהתפלות בכל השנים, ההתלהבות וההתרוסמות הייתה עצומה. והנה החיילים ערכו חיפושים בכל שאר בתי הכנסיות – ועל מפתן בית הכנסת הגדול מקום תפלה של הישיבה לא דרכה רגלם כלל, ויהי למופת.

---

⁹ התפללו אז בביהכ"נ הגדול במיר,

מליץ אחד מני אלף

הרבה מחלות התהלכו בשנחאי, (מקום גלותה של ישיבת מיר בימי מלחמת העולם השניה) כמעט שאין מחלה בעולם שלא הייתה מצויה שם. בין המחלות השכיחות והמדבקות היו: דבר (אבעבועות השחורות), צרעת (לפרוזעס), חולירע, טיפוס, דיזנטריה, ושבח והודיה להקדוש ברוך הוא שהציל אותנו מכל הפגעים הנוראים האלו ולא נפקד מאתנו איש ממחלות אלו, שהיו מצויות בכל עבר ופינה, [למרות שבתקופה היא הודברו מחלות אלו, כמעט בכל העולם, הייתה שנחאי אחד המקומות המעטים שמחלות אלו התהלכו בממדי מגיפה].

היה תלמיד אחד מהישיבה שנחלה בטיפוס באופן קשה, מאמצי הרופאים להצילו לא הצליחו, והחלו בו סימני גסיסה, הרופאים קבעו שאפסו לחלוטין סיכויו לחיות ורגעיו ספורים.

הידיעה הובאה במהירות למשגיח רבי יחזקאל לוינשטיין זכר צדיק לברכה בשעה שהיה בישיבה [בסדר שני], מן המשגיח נגש לארון הקדש ופתחו והחל לקרוא בהתרגשות את דברי הגמרא בשבת דף ל"א, תנו רבנן, מי שחלה ונטה למות וכו' ואפילו תשעה מאות ותשעה מלמדים עליו חובה ואחד מלמד עליו זכות, ניצול, שנאמר "אם יש עליו מלאך מליץ אחד מני אלף להגיד לאדם ישרו ויחוננו ויאמר פדאהו מרדת שחת", רבי יוסי הגלילי אומר אפילו תשע מאות ותשעים ותשעה מאותו מלאך לחובה ואחד לזכות, ניצול שנאמר "מליץ אחד מני אלף", עכ"ל הגמ'.

ואחר כך סינגר עליו בקול פולח כליות ולב: רבונו של עולם התלמיד (פל"ב) שעזב את בית הוריו במדינת גרמניה ונדד לישיבת "מיר" בליטא האם אין לו זכות אחד מני אלף? ואחר כך אמר תהלים בציבור עם כל בני הישיבה בהשתפכות הנפש נוראה כשדמעות זולגות מעיני המתפללים, לאחר אמירת התהלים ביקש המשגיח מהתלמידים להמשיך ללמוד היטב, ולתת לחולה את זכות הלימוד של סדר זה.

מיד לאחר סיום התפילה, בהתבוננות על פי השעון, חלה הטבה מפתיעה במצבו של החולה, מצבו השתפר והלך עד שהחלים לגמרי בלי להשאיר

שום עקבות מחלה, כיום התלמיד הנ"ל הוא אחד ממרביצי התורה בארצות הברית, וזכה להקים משפחה לתפארת בדרך ישראל סבא.

הרעלת דם

גב' רוחמה שיין ע"ה מספרת על עצמה: נסענו למיר לאחר הנישואין כדי שבעלי ילמד שם. לאחר לידת בני הבכור, הוכיתי בהרעלת דם חמורה, שתי הרגליים הפכו לסגולות והיד השמאלית גם כן, והייתי במצב של סכנת חיים.

הרופא, לאחר בדיקות אמר: "תפילות תוכלנה לעזור", איש לא היה זקוק לעצה הזו, שכן כל אחד מבני הישיבה (מיר) כבר התפלל, גם הישיבות שבקרבת מקום ברנוביץ וקמניץ.

יוזם אחד כשהמצב היה חמור מאד, פחדו שזה יגיע ללב ולכליות. הייתי כמעט מחוסרת הכרה. החלטתי לפנות ישירות לבורא העולם בתפילה ובתחנון: "שישמע בורא עולם לתפילתי, כי אם יקרה לי דבר מה, יפחדו עוד זוגות לבוא למיר ללמוד תורה".

כך ביקשתי מעומק ליבי בתחושה שאין לי אלא ישועתו של בוראי ואם יציל אותי אנצל, חרף יאושם של הרופאים.

בורא עולם שמע לתפילותי הסוערות ולכל התפילות שנישאו למעני, חומי הלוהט שכך והכאב פחת, ואחר כך לאט לאט, במשך שנתיים בערך החלמתי לחלוטין, והיה זה סיפור של נס הצלה ממש לתדהמת הרופאים.

עצירת גשמים

הייתה שנת בצורת בירושלים של פעם, מתחילת השנה ועד סוף טבת לא ירדו גשמים, דבר זה גרם למחלות רבות, הערבים היו מביאים מהבארות סביבות בית המקדש מים ומוכרים אותם בדמים מרובים.

כולם זעקו למים.

גדו"י ובראשם ר"ש סלנט רבה של ירושלים הכריזו על צום בערב ר"ח שבט. כל אותו יום מלאים היו בתי הכנסיות במתפללים ובסליחות, אחר הצהריים היה מחזה מפליא מרעיד ומזעזע. כל יהודי ירושלים אנשים נשים וטף, כל ילדי בתי התלמוד תורה בירושלים הספרדים והאשכנזים כולם נהרו אל הכותל המערבי.

ר' נטע וייס המגיד, היה החזן, אמרו תהלים והקהל אחריו ואחר כל פרק את ה"יהי רצון" וכן אמרו את הסליחות על תחלואי ילדים.

לאחר מכן נעמד לומר מוסר,

תוך כדי שאמר דברי כיבושין לקהל, הגיע ר' שניאור זלמן מלובלין אשר עלה לעת זקנותו לירושלים ותמיד יושב היה בביתו סגור ולומד תורה, והנה להפתעת כולם ביקש להגיע אל הכותל למרות שהיה תשוש מהצום, לפני צאתו ביקש מאנשי ביתו להביא לו את כובע הפרוה של החורף, למרות השרב הגדול...

הערבים בשוק עם הנרגילות בפיהם שראו אותו צועד קמו לכבודו בקידה, כשהם אומרים זה לזה: "הדא חכים אל איכביר אל יהוד" – זהו החכם היהודי הגדול, ובודאי כבר יהיה לנו היום גשם.

כשהגיע הגאון, התרגשו כולם והחלו בתפילת מנחה, כשהגיעו ל"ברך עלינו" צעקו כל ילדי ישראל, מכל העדות כולם יחד: "ותן טל ומטר לברכה", הגדולים בכו, והקטנים שוועו. המלמדים השקיטו את הילדים כדי שיוכל החזן להמשיך, וכולם ענו "אמן"! על ברכת "ברך עלינו".

אחר תפילת ערבית החל הקהל להתפזר, את הגאון מלובלין לווה קהל גדול עודם עולים במעלה ההר של שכונת בתי מחסה, נתכסו השמים בעבים שחורים, רעם אדיר הרעיד את האוויר, ותוך שניות ספורות ניתך גשם עז ארצה.

"חודש טוב", "חודש טוב", הריע הקהל בשמחה כאשר הגיעו רטובים על לשד עצמותיהם לפתח בית הרב, ונפרדו ממנו לשלום.

הבורות הריקים בירושלים נתמלאו חיש במים חיים, ויהודי ירושלים אמרו שירה לד'.

באותו זמן כשכולם התפללו בכותל, היה ילד בן לאב צדיק, ושמו פייטל, הוא היה בן חמש שנים וחלה במחלת הטיפוס, כמו הרבה מחבריו לתלמוד תורה.

אביו רץ להתפלל עם כולם, ואמו רצתה אף היא להתפלל על בנה ליד הכותל בתוך שאר חולי ישראל, מה יעשו עם הילד החולה?
ביקשו מהשכן שלהם הידוע כבעל חסד - ר' זאב חברוני שישמור על הילד,

והוא מספר שבזמן שישב ליד הילד, ננער לפתע הנער משנתו וכשידו דבוקה בראשו ושומרת על הכיפה התפלל בלחש: "ריבונו של עולם, תן לנו כבר גשם, תן לנו גשם, בור המים שלנו התרוקן, אמי בוכה, גם אני בוכה, אנא שלח לנו גשם, שאוכל ליטול ידיים עם הרבה מים".

זו תפילה של נפש טהורה, מגוף מיוסר, כוחה עצום וסוף הישועה לבוא, הגשם ירד, והילד נרפא, גדל ויהי לאברך תלמיד חכם וירא שמים.

הגזירה שהתבטלה

פעם אחת נגזרה על קהילה יהודית בקווקז (שם כיהן ה"שדה חמד" כרב לפני שעלה לארץ ישראל) שעל כל היהודים להסיר זקניהם ופיאותיהם, ראשי הקהל פנו בצר להם אל רבם הגדול, ובקשו ממנו להתפלל על ביטול הגזירה, תוך הדגשה במכתב כי הגזירה הוצאה לפי דרישת המשכילים, בעל השדה חמד עם ידידו ר' שמעון מנשה הלכו להתפלל על קברו של בעל ה"ראשית חכמה", והם הוסיפו את הפזמון שאומרים במוצאי שבת: "פדה עמך מעזים, צאנך מיד גוזזים" – רמז לגזירה על גזיזת הזקן והפיאות.

תפילת הצדיקים עלתה למרום והישועה לא אחרה לבוא.

לאחר כמה ימים הגיע מכתב תודה מראשי הקהל בקהילת היהודים בקווקז כי הגזירה התבטלה.

"הכושי"

יהודי נסע בכביש אוטוסטראדה באמריקה, ולפתע נתקעה מכוניתו, הוא פנה לצידי הכביש וניסה לבקש עזרה, אך, באוטוסטראדה, אין אפשרות לראות כלום, מפני מהירות הנסיעה, כמובן שאף אחד לא עצר לו. הוא ניסה להתקשר אך הפלאפון לא עבד, הוא נותר תקוע בשעת אחר הצהריים, בודד בין שמים לארץ.

החליט ללכת רגלית, לחפש תחנת דלק קרובה. למרות הפחד מהשממה העמוקה ששררה סביב, כי לא הייתה בידו ברירה אחרת. ואז, במרחק מה ממנו, הוא רואה כושי גדול מאימתו (יש כושים באמריקה מסוכנים מאד) ליבו נפל, הכושי הולך ומתקרב לעברו, והוא, לא היה לו לאן לברוח. לא ימינה ולא שמאלה, לא אחורה וגם לא קדימה, רק לשמים! הוא נשא עיניו למרום לריבונו של עולם "רק הוא יכול להציל אותי".

הכושי הולך ומתקרב, הוא מבחין בסכין שיש לו לכושי ביד.

עוד מעט הוא בידיו של הכושי, אמר מזמור: "יושב בסתר", עם כל הרעד, כולו מזיע מפחד, הוא רואה את הסוף... "אוי ריבונו של עולם, - רק אתה יכול לעזור לי!" - נשא תפילה גועשת.

והכושי מתקרב, ומתקרב, ונפגש בו, וממשיך...

ולא עושה לו כלום!

הוא בקושי נשרך לעבר תחנת הדלק. כולו רועד, ביקש מונית שתיקח אותו הביתה. הוא יודע שהוא ניצל בזכות תפילתו, והביטחון בבורא, אחרת הוא כבר לא היה כאן!

כולו רועד, יושב במונית, הוא היה תשוש מאד ממה שעבר עליו הגיע הביתה וכל הזמן תמונת מראה הכושי מולו מזעזעת אותו. הוא בקושי יכול להירדם מרב הפחד שליווה אותו כל הזמן.

בבוקר שלמחרת הוא רואה בעיתון תמונה גדולה של אותו כושי בגדול והמשטרה מבקשת שמי שיש לו עדויות על אותו כושי שנתפס בכמה

רציחות שיבוא אל תחנת המשטרה! הוא נוסע לתחנת המשטרה, ומספר שאתמול אחר הצהריים ראה אותו באוטוסטראדה.

הכניסו את היהודי אל תא הכלא של הכושי היהודי זיהה אותו והכושי גם זיהה את היהודי,

השוטר שואל את הכושי, אתה מכיר אותו?

והכושי מאשר,

ראית אותו אתמול בשעה זו וזו?

הכושי עונה: כן!

אז למה לא נגעת בו?

והכושי ענה: ראיתי שני אנשי צבא חשובים עומדים משני צידיו ולא העזתי לגעת בו לרעה!...

מה שתפילה יכולה לעשות!

יהודי ארץ ישראל במלחמת העולם השנייה

ידועה ההיסטוריה של מלחמת העולם השנייה, היטלר ימ"ש תכנן למגר את כל היהודים בעולם, והוא לא פסח גם על ארץ ישראל.

צבאו של רומל עמד בגבול ארץ ישראל, מכוון מצרים, מוכן ומאורגן לכבוש גם את ארץ ישראל, על כל היהודים בה. אנשי ירושלים באותם ימים הקימו עצרות תפילה שבקעו רקיעים. ומשמים הזעיקו את רומל לרוסיה שם נפתחה חזית והיו חייבים אותו במהירות, הצבא נסוג אחור, והיהודים בארץ ישראל נצלו!

נ.ב. 50 שנה לאחר המלחמה התגלתה תוכנית מדויקת לכבישת ירושלים על ידי הגרמנים. היא תוכננה על ידי אחד מראשי הערבים, ובמטוס חשאי צנחו כמה אויבים על אדמת ארץ ישראל.

המטוס צנח בטעות במקום אחר ממה שתכננו, וזה בלבד אותם, נעלם להם מכשיר קשר וכך עלו על עקבותיהם והתכנית, ברחמי שמים רבים סוקלה, בדרך שנראית טבעית, אך כולה נס אחד גדול (כי הגרמנים היו מאד מסודרים ומאד מתוכננים).

טעות של רופא

אדם שנכנס לרופא לאחר שערך סדרת בדיקות.

הרופא בדק את התוצאות וקבע שיש לו את המחלה הנוראה, ובו במקום הסביר לו את כל החלקים, והודיע לו שעליו להחליט אם רוצה ניתוח או לא. האיש לא ידע מה לענות.

הרופא הסביר לו שהענין דחוף ביותר להחליט הרגע הזה כי צריך לקבוע מיד תור ואז אולי יוכלו להצילו, האיש, כולו רועד, ביקש לצאת לרגע מהחדר.

נעמד ליד החלון שם בבית החולים, הרים עיניים לשמים, עם לב נשבר בכה לפני בורא ועלם, שיתן לו את העצה הנכונה, שישים לו את המילים המתאימות בפיו, שיעזור לו, שיציל אותו, שהוא ירגיש חזק את בורא עולם.

הוא חזר אל הרופא, לא ידע מה הוא הולך לענות, הרופא הביט בו ותוך כדי בדק שוב את תוצאות כל הבדיקות, כשלפתע נבטת מפניו הבעה משונה, והוא שוב בודק ושוב, הוא פולט חצי מילה שהוא בעצם לא בטוח, לא בטוח שצריך בכלל ניתוח לא בטוח שזה בעצם המחלה.

ואכן תוך זמן מועט התברר שזאת לא הייתה המחלה והוא יצא מהרופא בריא, בריה חדשה שיודעת למי לפנות, שיודעת סודה של תפילה.¹⁰

---

¹⁰ מהמילדות במצרים אפשר ללמוד מה עצום הוא כח התפילה, כתוב "ותחין .. הילדים", מובא במדרש שהן החיו את הילדים, וכיצד ? על ידי התפילה, יש תינוקות שאמורים להיוולד בעלי מומים, חגרים, סומים, וכדו' ויש תינוקות שאמורים בכלל למות בהוולדם או להמית ח"ו את אמם, והן בתפילתן ביקשו שהם יוולדו בריאים והאמהות תישארנה בריאות, (כדי שלא יאמרו עליהן שהן עשו בכוונה), וכח התפילה פשוט ריפא והחיה את כולם !

בזכות דמעות אם

משפחה שעלתה מאירן לארץ ישראל ובדרך תפסו אותם שודדים ושבו את בנם הגדול.

הייתה זו משפחה ברוכת ילדים, ולכולם אותם עיניים גדולות וחינניות ולכולם מידות טובות ונעימות. המשפחה לא יכלה להתעכב עוד באזור השוד, והמשיכו לברוח לארץ ישראל, כשהבן היקר להם – איננו.

במשך שנים לא ידעו מה איתו, לא היה להם שום קשר, אבל האם, האם לא התייאשה, בכל הדלקת נרות במשך שנים! היא בכתה לבורא עולם שיביא לה את בנה האבוד, וזה היה אבסורד לחשוב שזה יקרה אי פעם, אבל היא התפללה!!

יום אחד הם נסעו לאחד הקברים של גדו"י בארץ ישראל, הייתה שם אשה חרדית מוחץ לארץ שעמדה והתבוננה בילדי המשפחה, העיניים היו מוכרות לה, הן היו דומות לילד אחד בקהילה שלהם – באירן!

השודדים מכרו את הילד, בזמנו, לקהילה באירן בדמים מרובים, והאשה מהקהילה שזיהתה את הדמיון, קישרה ביניהם...

והבן השבוי שב לאמו!

"ממעמקים קראתי"

"ממעמקים...שמעה..." - זעקו בלב נשבר ילדים טהורים בימים הראשונים לחטיפתם מחיק אמם אל הצבא הרוסי, אך לאחר מכן דאגו המפקדים להשכיח מהם כל שמץ יהדות ו...הצליחו קבוצת הילדים היהודים וביניהם סטאש (יוסף קראו לו בבית...) פרקו מעליהם עול תורה, את שנות נערוּתם בילו הילדים הצעירים בצבא הרוסי התוקפן והתאמנו היטב למלחמות, כשהחלה מלחמת רוסיה - צרפת והחיילים הרוסיים המאומנים יורים היו

בצרפתים ללא רחם הגיע הרגע בו נפלה רוסיה והובסה מפני האויבים הצרפתיים.

החיילים הרוסיים החלו לנוס על נפשם גם סטאש היה בין הבורחים אלא שבעת מנוסתו ביער נתקל בדבר מה והשתטח על הארץ – הוא נעמד והסתכל לשניה על הקרקע, היה זה ספר תהילים!

כשכולו רועד מפחד נזכר בתהילים ובכל מה שזה אומר ולא יכול היה לעזוב את ספר התהילים מידי הוא הסתתר בסביבת העצים והחל לקרוא פרקים מתוכו ולהתפלל ולהתחנן על הצלתו, סטאש, גלוי הראש, דווקא ברגעי אימה נזכר שיש ספר תהילים ויש בורא עולם ולא יכול היה לנטשו.

לאחר זמן מה הוא המשיך לרוץ, לברוח – רק אז התברר לו שבאותו זמן שהתפלל הכינו הצרפתים מארב וכל החיילים הרוסיים כותרו, ורק הוא ניצל!¹¹

הסיפור על הבנה

הרב קרלינשטיין זצ"ל סיפר:

יש לנו שכנה בעלת תשובה, יום אחד דפקה אצלינו בדלת ואמרה: אני חייבת לספר לכם סיפור על כוחה של תפילה:

---

¹¹ ברגעי צרה הרבה פעמים מתעורר לבן אדם רגש האמת בנשמתו והאמונה צפה ללא מעצורים כשהיה צונאמי באזור הודו היו שתי נערות חילוניות לחלוטין שהצליחו להינצל הם אמרו שכהגיעו מים עד...הם צעקו חזק "שמע ישראל" – זה פשוט בקע להם מתוך הלב.

יכולים לשמוע אנשים שלא שומרים תורה ומצוות בעת צרה מקבלים על עצמו דברים רוחניים לשנות /לשמור שבת למה? כי האמונה נמצאת בלב כל יהודי וברגעי צרה צפה מעלה,

החכמה היא להתפלל לפני זמן סכנה שאז צריך פחות זכויות להינצל ואז הוא מאמין יותר שתפילתו תתקבל וממילא מאחר ואמונתו חזקה תתקבל תפילתו יותר

לדוג' אדם קם בבוקר מבקש שיהיה לו סיעתא דשמיא להספיק היום את הרכבת, זו ההנהגה הנכונה לעומת מי שעומד 5 דק' לפני יציאת הרכבת ואין לו סיכוי טבעי להספיק ואז הוא מתפלל,

אמא שלי (אשה חילונית) מגיעה אלי מידי פעם לבקר, עוזרת עם הילדים וכו', היום הביאה אמא עמה בננות, בד"כ אני מעשרת תמיד לפני שהיא מתחילה לחלק לילדים, היום שכחתי לעשר, ואמא ששמרה על בני בן השנה וחצי – נתנה לו לאכול בננה.

מיד לאחר מכן תפסתי מה שקרה, הילד שלי אכל "בננה לא מעושרת!" ליבי נפל, לא מצאתי לעצמי מקום, ידעתי שמאכל לא כשר שנכנס לגוף של ילד יהודי מפריע לקדושה לחדור אליו, נכנסתי לחדר ונעלתי אותו, ושם דברתי עם מישהו שהיה איתי שם:

בורא העולם!

ביקשתי ממנו, התחננתי שיושיע אותי, שיציל אותי מן המצב העגום.

ואז, פתאום אמא מגיעה אלי, תראי הילד מקיא,

כן, הילד הקיא את הבננה!

וזה ילד שבכלל לא יודע מה זה להקיא! – הוסיפה האשה בהתרגשות,

רק התפילה יכולה לפעול גם מעבר לטבע!

האניה שניצלה

בזמן מלחמת העולם השניה, הצליחו להיפלט קבוצה גדולה של יהודים אל אנגליה, ברגע האחרון, אבל האנגלים היו אכזריים ושלחו אותם לאוסטרליה, עם שוטרים אדישים במיוחד, (היו אלו שבויים גרמנים שהיו אסירים אצל האנגלים).

העמיסו אותם 2000 איש על אניה רעועה שיכולה להכיל 200 נוסעים, והם יצאו שבורים ורצוצים. הם נשאו תפילה מעומק ליבם, ממעמקי המצולות, לבורא עולם שיצילם, 3 פעמים ביום היו שם מנינים, ואז קרה השבר הגדול, (הם לא ידעו כמה זה היה להצלתם).

לילה אחד התנפלו השוטרים על כל חפציהם, בזזו, שדדו, גנבו, ומה שלא רצו כמו מכתבים אישיים זכרונות אישיים, הכל השליכו לים! היהודים

שגילו את זה, נוסף להם שבר גדול על שברם, הכל נזרק לים, ורכושם נשדד, הם גם פחדו מאוד מהשוטרים.

מה שנתר להם זה רק הקשר אל בורא עולם שנמצא גם בקצה תבל.

בסיעתא דשמיא, הם הגיעו לחוף אוסטרליה ושם השתקעו, אבל זה הגעתם בשלימות אל אוסטרליה היה נס בפני עצמו: צוללות גרמניות רחפו מתחת לפני הים כדי לצוד אוניות אנגליות, הם עקבו אחרי האוניה הזאת, ועמדו "הכן" לקבל הוראה מהמפקד לפוצץ את האוניה. וברגע האחרון הם מצאו את כל הפתקים המושלכים שהשפה הכתובה בהם הייתה "דויטשלנד" – גרמנית, "זאת אומרת שזו אוניה עם נוסעים גרמניים", כנראה שבויים של גרמניה, ומיד בוטלה הפקודה¹².

הגרמנים חשבו שהנה הם ניצלו מלהרוג אוניה של שבויים גרמניים שהיו בידי אנגליה, אך למעשה הם הצילו את היהודים מאבדון.

לפעמים, מתפללים ולא מבינים למה לא רואים ישועה, ויותר מכך לפעמים נראה שנהיה גרוע יותר, אבל האמת שבורא כל העולמות רוצה רק את טובתנו להובילנו אל חוף של חיים.

דבר נוסף לומדים כאן, וגם מכל ספורי ההצלה של יהודים ממלחמת העולם השנייה, שכל יהודי מושגח בהשגחה פרטית מדויקת ומדוקדקת, מי שנרשמו לו חיים – ינצל, ומי שחלילה להיפך, הכל זה בורא עולם, לא הגרמני שעבר ליד, וגם לא רצונו של המפקד, אלא הכל נקבע לפי רצונו של מפקד העולם!

להיקבר בקבר ישראל

שתי נשים מבוגרות היו בבית אבות גויי באמריקה, שתי נשים יהודיות. יום אחד נפטרה אחת מהן. ההנהלה התקשרה והודיעה למשפחה שהייתה חרדית לגמרי "האמא שלכם נפטרה", לא היה זמן אז קברנו אותה בבית

---

¹² הדברים נמצאו לאחר שנים רבות, ביומנו האישי של אחד המפקדים שהיה שם.

קברות יהודי, כמו יהודיה, כמו שצריך. המשפחה – נפל עליהם אבל כבוד, הם ישבו שבעה, אחת הבנות מרימה טלפון שצלצל בבית היושבים שבעה.

הלו, כן חני, אז אמא, למה אתם כבר כמה ימים לא באים לבקר אותי?

הבת כמתעלפת.

הלו?!

אמא, את בחיים?!

לא מובן מה קורה כאן.

ואז מתברר הסיפור:

האשה שנפטרה זו לא אמם, זו חברתה לחדר, יהודיה אך חילונית, בהנהלה טעו - והודיעו למשפחה החרדית במקום למשפחה החילונית...

ילדי האשה החילונית ששמעו לאחר שנגמרה השבעה על פטירת אמם הגיבו בחוסר אכפתיות כלפי אמם, שהייתה קצת שומרת דת הם אמרו שהיא תמיד התפללה לזכות להיקבר בקבר ישראל, אבל, אנו, ילדיה לגמרי כופרים, מצידנו שיקברו אותה בקבר של גויים!

המנהל אמר שכבר נקברה לפני שבוע! בקבר ישראל!

האשה התפללה כל הזמן להיקבר בקבר ישראל, וילדיה אילו ידעו בזמן פטירתה - היו קוברים אותה בקבורה של גויים!

משמים קיבלו את תפילתה – במשאלתה היחידה והסתירו מהם, והיא זכתה להיקבר בקבר ישראל!

מחלה פתאומית ורפואה מסתורית

בתקופת ר' שלום שרעבי, ניסה המושל הערבי בירושלים להסיט את המון העם להרע ליהודים בטענה שהם בזים את דת ישמעאל ולועגים לה,

הוא מסר נאום בבית התיפלה שלהם, והנה באו להודיע לו כי ביתו חולה
אנושות, הוא מיהר לביתו ומצא את ביתו במצב קשה מאוד, כל דקה
שחלפה המצב החמיר עוד יותר, הוא ידע למי לקרוא, ביקש את ר' שלום
שרעבי שיבוא להתפלל על ביתו שתחלים, ר' שלום התפלל למען כבוד
שמים שד' יציל את הילדה- תפילת הצדיק התקבלה, והילדה הבריאה.

ותמורת זה ביקש ר' שלום מהמושל שלא יעשה רעות לעם ישראל, וכך
ניצלו היהודים מגזירה גדולה זו, שההמון הערבי כבר תכנן להרוג בהם
ולהתעלל בהם.

שערות שלא נשרו

היה ילד שחלה במחלה לא עלינו, והיה עליו לעבור הקרנות, הוריו
הסבירו לו שהשערות ינשרו לו, הילד הבין, אבל בכה שלא רוצה שה"פיאות"
ינשרו, הוא בכה וביקש מד', שהפיאות שלו ישארו, שהוא לא רוצה שינשרו,
ויהי לנס, כל השיער נשר חוץ מה"פיאות".

בזכות תפילה אחת

אמא אחת הגיעה אל אישה צדיקה עם בנה הקטן, הדרך לטיסה לחוץ
לארץ, הוא היה אמור לעבור ניתוח בראשו, והאם הדאוגה באה לקבל
ברכה.

הרבנית שאלה אותה אם היא מתפללת ? והאישה ענתה כי אין לה זמן
להתפלל.

ענתה לה האישה הצדיקה – קבלי על עצמך להתפלל ולו תפילה אחת
ביום, ובסיעתא דשמיא תהיה לכם ישועה מהר, האשה קיבלה על עצה לא
לוותר על תפילה ביום, והם טסו לחוץ לארץ, (בדרגתה של אותה אישה זו
הייתה קבלה גדולה).

כשהם עמדו מול הרופא המומחה, הוא התבונן בתוצאות של הבדיקות שנערכו שוב בחוץ לארץ, ואמר: "יש משהו חשוב בראש הילד, אך תשמעו לי זה מצב שלא צריך טיפול וזה לא יזיק לילד בכלום".

הם חזרו לארץ, ועם הבדיקות פנו שוב לרופאים, הרופאים אמרו זה לא אותו דבר חל כאן שינוי אמיתי, זהו "נס רפואי", (בלשונם חסרת האמונה של הרופאים), ואנו יודעים כי זהו "נס שמימי", נס בזכות תפילה.

אמו של החפץ חיים

יום אחד הביאו לחפץ חיים ספר ישן שמצאו בביתה של אמו, החפץ חיים נשק לספר התהילים ובדמעות בעיניו אמר לסובביו: "על ספר תהילים זה בכתה אמי רבות שבנה יהיה יהודי צדיק".

סיעתא דשמיא

"ריבונו של עולם, אנא עזור לי" בכה ראש בית היתומים, בחדרו, "לא הייתה לו אגורה לשלם", הוא גלגל חובות עצומים, והמציאות הייתה שללא תרומה כספית גדולה מאוד לא יוכל המוסד להמשיך את קיומו והוא ייסגר!

ההמשך, המספר כיצד נתקבלה תפילתו מענין מאד: המנהל החליט לטוס לחוץ לארץ למרות שלא חש בטוב כלל, הוא עלה על המטוס ונסע, הדייל ששם לב לחולשתו שלח אותו לנוח ב"מחלקת עסקים".

הוא נשכב על הכסא והתרווח, ובהטייתו את כסאו פגע קלות ב"שכן" שישב עם זוגתו מאחור, השכן גנח, והמנהל התנצל וכל כך רצה להביע התנצלותו עד שנשק ל"שכן" על מצחו.

השכן קפץ כנשור נחש: "אתה נשקת לי? בטוח?" המנהל הסביר כי הוא מאד מתנצל ולכן נשק לו.

אך השכן שנתגלה כעשיר מופלג לא נרגע: אני זוגתי עריריים, הגענו לארץ ישראל כדי לתרום את כספינו למען ילדי ישראל אבל רצונו מקום טוב, לצערנו הרב, לא מצאנו מוסד שמטפל כיאות בילדים, והחלטנו לחזור.

ואז קבעתי לעצמי משהו: האדם הראשון שיישק לי מעכשיו, הוא יקבל את הסכום הגדול שהחלטתי לתת... ואז נסגר מעגל מדהים, המנהל סיפר שהוא אכן ראש למפעל גדול של בית יתומים בירושלים, והוא נקלע למצב קשה מאד.

על אתר כתב העשיר סכום עתק בשיק, ואותו מנהל ירד מהמטוס ומיד פנה אל המטוס החוזר ארצה לארץ ישראל – כל הסכום היה בידו!!

ה"אור שמח" - תפילה מול איתני הטבע

באמצע הלילה החלה המיטה לנוע ולזוע כשיכורה, יאן דנקר בן התשע מצמץ בעיניו וגלה שאין זה חלום, המטה שלו נעה כמטוטלת, בעצם, לא רק המיטה, גם הקירות והארונות והתקרה אה – הבית כולו נוסע...

מחדרי הבית האחרים עלו זעקות אימים, הילדים התעוררו בבעתה וההורים היו משותקים מאימה, מבט קצר בחלון גילה את האסון, הכפר כולו שט במים הנה והנה כמו קליפת שום המתנועעת עם כל רוח.

יאן רעד בכל גופו, "למה? למה נכנס הכפר שלנו לים?" – לא הבין. הזוכר אתה את החורף הנורא שעבר עלינו לפני כחודשי? – אמר אביו בשפתיים רועדות, "הכפר שלנו ועוד כפרים סמוכים עומדים לספוג עכשיו את התוצאות הנוראות, הפרד מהעולם ילד, אנחנו עומדים לטבוע".

"למה? מה?" – התרוצצו אישוניו של הילד בבהלה.

"למה אינך מבין?" – התכעס האב, "יושבים אנו בעמק והשמש יצאה על הארץ, השלג נמס, הנהרות הקפואים מתחילים להפשיר בזה אחר זה וכנגדם מפשיר גם השלג שעל ההרים ושיטפונות של מים רבים יורדים עלינו כמו מבול, הרחוב שלנו צף במים, אני מניח שהרחובות הצפוניים של הכפר כבר טבעו".

"אז נלך לכומר!" – קרא יאן במר נפשו – "שהוא יציל אותנו".

משפחת דנק הייתה משפחה נוצרית, יאן היה בטוח שהכומר הוא כל יכול, מבט ספקני עלה בעיני האב, "הכומר? מה כבר יכול הכומר לעשות? וחץ מזה, איך נצא אליו?"

דווקא האם עודדה אותם, "תצאו, תצאו, עכשיו אנו במים והכומר גר ממש כאן לידינו".

הם יצאו, שחו במים הקפואים ונעצרו מול הבית של הכומר, מסביב נראה היה שהמים הולכים ומתגברים, מבית הכומר נראו מאות נוצרים נואשים. מסתבר שרבים חשבו כדבר הזה, קריאות קצובות עלו מתוך המים הזידונים.

"הכומר, הכומר, הצל אותנו, התפלל שהמים יסובו לאחור". הכומר נראה מתנוודד בפתח הבית, הוא היה חיוור כסיד ומבט בפניו העיד על בהלה אמיתית, הוא נראה בדיוק כמו כולם, מבוהל ואובד עצות.

מסתבר שרגעי אימה מביאים את האדם אל רגע האמת, פרש ידיים רועדות לצדדים וקרא בקול חנוק: "לא אוכל לעזור, לא".

שתיקת תדהמה עטפה את הרחוב, קול זרימת המים הלך וגבר, והנוכחים צווחו: "זה לא יתכן אנחנו טובעים, שהכומר יעשה משהו, לא נזוז מפה!" האנשים, כמה מהם הספיקו לבלוע מים קפואים וצרחו צרחות נוראות.

צריך לשלוח אנשים אמיצים אל ראש ההר – אל רבה של הקהילה היהודית של דווינסק, רבי מאיר שמחה הכהן – לחש הכומר – "שהוא יתפלל עלינו, רק הוא יכול לעזור"...

יאן חשב שקול המים המחריש בלבל את שמיעתו, בכל יום ראשון משמיע הכומר דרשה מלאת נאצות וקללות על היהודים מפיו של הכומר... ועכשיו, היה זה הכומר בעצמו שהציע לפנות לבקש עזרה מרב היהודים? איך זה יכול להיות?

אבל הכפריים שמסביב לא חשבו פעמיים, נבחרו אנשים גיבורים ונכבדים והמשלחת יצאה לדרך, מה שקרה בהמשך מעשה פלאי, לעולם לא ישכחו הכפריים את מה שחזו בעיניהם ממש.

בקושי רב הגיעו השליחים אל ביתו של רבה של דווינסק, בעל ה"משר חכמה", הרב היה עסוק בתורתו ובתלמודו, האנשים החלו לבכות, לכל אחד מהם היו אישה וילדים שעמדו לטבוע בכל רגע, הרב עצר מלמודו והביט בהם בעיניים תוהות, דווינסק הייתה שקטה ויבשה בגלל גובהה, איש לא ידע על האסון שבעמק.

כששמע על המתרחש מיהר לצאת עם האנשים אל מחוץ לגבולות העיר להביט בנהר הענק המפשיר ועולה על גדותיו.

עמד רבי מאיר שמחה והביט על הנהר השוצף וגואה, עמד ונשא את ידיו בתפלה נלבבת ואז קרה הנס, הנהר נסב לאחור, המים הזדונים הלכו והתמעטו בהדרגה עד שנעלמו. האנשים הביטו נפעמים במפלס היורד והולך, הביטו אחד בשני ולא האמינו כי הם חוזרים לארץ החיים.

"אין כאלוקי היהודים!" – הם קראו בהתרגשות ושם שמים התקדש בארץ.

היד שהצילה

בימי הביניים של המאה הארבע עשרה היו הגויים מעלילים על היהודים עלילות שווא, והשלטונות היו שמחים עם כל עלילה חדשה שהומצאה.

בעיר בודנהיים שבגרמניה העלילו על היהודים כי הם רוצים להרעיל את הבארות, אסרו את ראשי ורבני הקהילה בבית הסוהר והכריחו אותם להודות בפשע, ואם לא יודו הם יענו אותם עד שהם יודו,

אבל לא היה להם במה להודות ור' וולף מסטרסבורג אמר: "בורא עולם יודע כי אמת בפינו איננו רוצים לעשות רעה לאיש ושום אימים לא יזיזו אותנו מהאמת" למרות זאת הוחלט כי מחר יחקרו אותם ויבררו את העניין,

באותו לילה לא עצמו יהודי הקהילה עין, כולם התכנסו והתפללו לבורא שיגן עליהם, מקירות ליבם שפכו תחינה שינצלו מהעלילה השפילה, אחד מאנשי השלטון תכנן באותו לילה להחביא צנצנת רעל בארון הקודש, הוא שלח את משרתו שהיה חסון וחרוץ, אבל לא חכם כל כך להניח את הצנצנת, באישון ליל כאשר בית הכנסת היה ריק הוא ניגש אל ארון הקודש ואז ראה לנגד עיניו אצבע מאשימה (הייתה זו היד מכסף שעמה בעל הקורא מצביע בספר תורה) הוא נבהל, אז לאחור, ובתזוזתו התנער בקבוק הרעל, הוא נשם את הרעל ונפל על הארץ, שמשו בית הכנסת שמעו רעש מוזר מבית הכנסת, והלכו לראות מה קרה, והזמינו את המשטרה שלא יעלילו עליהם עלילות נוספות, המשרת הצביע בכעס ובזעם על אדונו שהיה בין אנשי המשטר והשלטון: "הוא האשם"! - האמת התגלתה לעיני כל, ויהודי בודנהיים נשמו לרווחה.

לשלם את הקניה

סיפור שקרה לפני מספר חודשים:

בתקופת החגים היה אברך אחד, שבביתו לא היה כלום, ולא הייתה אפשרות לקנות כלום, זהו, נגמרו כל החסכונות ואין מאיפה לקנות, החג מתקרב, והזוג אובד עצות ממש,

האישה נגשה לבעלה האברך ואמרה לו: "תשמע, יש לנו אבא שבשמים, נבקש ממנו, ידו פתוחה אף אם איננו רואים, אני אתפלל פה בבית ואתה תצא לקנות, זהו, אני מאמינה שבזכות התפילה יהיה לך איך לשלם",

הוא יצא באמונה אף הוא, אבל בתחושה של שאלה גדולה, הוא החל למלא עגלות בדברים המינימליים וההכרחיים למשפחה עם ילדים, העגלה תוך רגע מתמלאת, וצריך עוד אחת ועוד והוא ממשיך למלא ולא יודע מהיכן התשלום,

ואז הוא הגיע, איש חילוני, ורצה לעבור אבל עגלותיו של האברך הפריעו לו והוא מאוד התרגז שאין לו מעבר בקלות, ואז הוא שפך קיתון של כעס על

ראשו של האברך שבלאו הכי היה שבור, האברך שתק וברקע נשמעו צעקות רק של צד אחד ללא מענה, אנשים שעברו לידו אמרו לצועק: "תראה הוא חוור, עוד רגע יתעלף כאן".

האיש שלב יהודי היה לו, קלט לפתע שככה צעק, בסה"כ "עגלות"...

הוא בקש סליחה והאברך אמר לו: "בסדר", הוא ראה שהאברך לא רגוע והרגיש נקיפות מצפון, אך לא ידע כיצד ירצה אותו, לפתע אמר לו: "תסלח לי, אני מבקש, אני אשלם לך את הקניה, רק תסלח לי".

צמרמורת חלפה בגוו של האברך, והקניה שולמה במלואה תמורת סליחתו של האברך, האברך יצא את החנות, הניח את השקיות והחל לבכות, דמעות רותחות זלגו על לחייו, אחרי דקות ספורות יצא גם אותו חילוני וראה את האברך זולג דמעות, חשב בליבו "אוי, מה עשיתי לו", הוא ניגש אל האברך וברר אם הכל בסדר, והאברך הסתייג, הוא לחץ להסביר לו למה הוא בוכה, והאברך סיפר לו וסיכם "לראות ככה את הרבוננו של עולם בעיניים, לראות אמונה בעיניים, זה אי אפשר שלא להתרגש".

גבוה גבוה

גרנו בצרפת, הייתי שם רופא מומחה מאוד ללב, ראש מחלקה בבית חולים בעל שם, היו לי תפקידים בכירים, עליתי מדרגה לדרגה, משכורת כפולה, פי 10 ממשכורת בארץ ישראל, וילה מפוארת, ילדים דווקא מסודרים במוסדות לימוד... אין שום סיבה טבעית שנעבוד דירה לארץ ישראל,

שלחנו את בנינו יוסף ללמוד בישיבה בארץ ישראל, והוא, מהרגע הראשון שקלט את ההבדלים הוא התחנן אלינו שנעבור "אין אנטישמיות, חיים אחרים..." הוא התחנן, אבל אנחנו ידענו היטב כמה טוב לנו כאן, ושום דבר לא חסר, הרגשנו מסודרים מכל הבחינות.

יוסי התחנן ולא התייאש,

פעם אחת לפני כנס עולמי ומכובד בו נבחרתי לייצג את בית החולים שבו עבדתי, ישבתי ולמדתי בחדרי מושגים חדשים מהמילון והכנתי את הנאום הגדול, צלצל הטלפון ועל הקו יוסי, : אבא, התחלתי 40 יום בכותל המערבי להתפלל שתעברו דירה לארץ ישראל".

אתם מבינים שזו הייתה בדיוק הדקה המתאימה לטלפון הזה... אני מתכוון לכנס, שכמובן רק מייצג את רום דרגתי בבית החולים, והוא רוצה שנעבור, ועוד לארץ ישראל, זה היה כמעט מצחיק...

* * *

נסעתי לכנס, והגיע הזמן לנאום שלי, בהגיעי לבמה, "פתאום", הפסיקו הרמקולים לעבוד, מנסים לסדר אותם, ולפתע, עגבנייה עסיסית "נחה" לה במעוף על חולצתי הלבנה הבוהקת...

שני סדרנים ניגשו לעזור לי הם אמרו שיש פה נציגים ממדינות ערב והם מתנגדים ליהודים... אז בגלל זה... והם עזרו לי לצאת מהאולם... מהר לפני... לאחר התקרית הזו, כבר לא היה כל כך מופקע שנעתיק דירתנו לארץ הקודש...

באותו יום בו הזמנתי כרטיס טיסה, ניצלו בנותי ממוסלמי שהשליך אבנים בכניסה לבית הספר, ואנו שמחנו על צעד שעשינו.

כיום אני רופא פשוט בבית החולים שערי צדק, אך ברור לי שהסיבה הכי חזקה שהגענו הנה היא תפילתו של בני.

צוק איתן – האמונה

מספרת הרבנית ר' ל' ע"ה:

חברתי בעלת תשובה עברה נסיון קשה עם בנה הקטן, הוא חצה את הכביש ונפגע ל"ע, הוא איבד את הכרתו וחודשים שכב ללא הכרה עד שהוגדר כ"צמח", המצב היה מייאש, ויום אחד לאחר וועדת הרופאים קראו לה ולבעלה והודיעו להם שלאחר כל הבדיקות הוחלט שאין סיכוי שהילד

עוד יתעורר, ולכן הם מבקשים לעכל את המצב ולהפסיק להגיע לבית החולים ולהטריד עי"כ את הצוות הרפואי.

חברתי, כמובן, לא שמעה להם ולא התייאשה, היא המשיכה להגיע לבית החולים, מאמינה ובוטחת בכל יכול שגם ממצב כזה הוא יכול להושיע, היא הייתה יושבת ליד בנה, מתפללת ושופכת דמעות כמים לרפואתו, היא הייתה מספרת לו מה קורה בבית ובחיידר כך שכשיתעורר הוא לא יהיה מנותק, ויום אחד הרופא רואה אותה ליד בנה ופונה אליה: "אמרנו לך שאין לו סיכוי למה את ממשיכה להגיע ולהטריד?"

חברתי אמרה לעצמה אם זה גלית, אז אני אהיה דוד המלך, היא נעמדה למולו ואמרה: "אתם מגיעים בדעת הרפואה, ואני מגיעה בשם ד' בורא העולם!!".

למחרת!! הוא התעורר!! הוא זכר את כל מה שסיפרו לו, ולא חלף זמן רב ואף חזר אל החיידר...

נפלאותיו לבני אדם

הרב גרשון קליבנסקי סיפר לי מעשה מופלא שאירע עימו בהיותו בסיביר.

היה זה לקראת סוף השנה, וימי הדין והמשפט נראו כבר בפתח. והנה, בוקר אחד, בשעה מוקדמת מאוד, מוצאים השכנים את ר' גרשון כשהוא יושב ובוכה. מששאלוהו מה אירע, השיב להם שדפיו של לוח השנה הקטן הנמצא בכיסו תמיד, עומדים אף הם להסתיים מתחילת השנה הבאה לא יהיה לו לוח והוא חושש שמה יתבלבל בתאריכים ולא ידע את עיתות החגים ותקופת השנה. ובסיביר, איפה אפשר למצוא לוח חדש?

ישב לו ר' גרשון ובכה, ולחלח את הלוח הישן בדמעות עיניו, בליבו נשא תפילה לאלוקים שיעזור לו למצוא לוח חדש... ומהר מאוד פעלה התפילה את פעולתה. ראה אלוקים בעניו של הצדיק הזה והושיעו. לפתע, סיפר ר' גרשון, ניגשה אלי אישה קשישה שהחזיקה בידה ספר תורני, ושאלה אותי

האם אני מעונין בו. "מצאתי ספר זה בביתי, ומכיון שאין לי מה לעשות בו יצאתי החוצה במטרה למוסרו לידי של היהודי הראשון שאפגוש בדרכי", אמרה. פתחתי את הספר וראיתי שמדובר בקצש"ע. החילותי לדפדף בו, ואז נגלו לנגד עיניי גבורותיו של הקדוש ברוך הוא ומעשי נפלאותיו עם הבריות: בסוף הספר הדפיס המו"ל לוח ל-50 שנה.

התפילה יכולה לשבור חומות ברזל

בימי מלחמת העולם השנייה היה יהודי שלמד בישיבת נוברהרדוק שנשלח לסיביר, העבודה שם הייתה מפרכת הם היו צריכים לחפור בשלג בקור של 40- מעלות, ולהוציא מהעומק דגים, היו צריכים להביא מכסה מסוימת ליום, ומרוב הקור אנשים מתו כמו זבובים ואותו יהודי היה חופר בשלג במסירות וקובר את הנפטרים. ובכל פעם היה מתפלל לבורא עולם שגם הוא כשהוא ימות יזכה להגיע לקבורה, יום אחד חלם שראש ישיבת נוברהרדוק אומר לו: "למה אתה מתפלל שתבוא לקבורה? תתפלל שתגיע לירושלים והיו לך עשרה ילדים שיעשו לך נחת"

הוא התעורר מהחלום ואפילו שזה היה ממש הזוי הוא התחיל להתפלל כל יום שיזכה להגיע לירושלים ולשאת אישה ושיהיו לו עשרה ילדים שיעשו לו נחת"

-יום אחד קורא לו המפקד "אני צריך שליחות מאוד מיוחדת שצריך בשבילה לנסוע למוסקבה, אם תעשה אותה בשלמות אתה תהיה משוחרר" - הנה החלום מתחיל להתגשם -הוא שוחרר וביקש לצאת מברית המועצות, אך כשהגיע לפקיד לסדר ויזה נענה בסירוב מוחלט.

"אתה יודע מה" -אמר לו הפקיד הראשי "אם תענה לי על שאלה שאני מתחבט בה כבר זמן רב אוציא לך ויזה" והוא שאל: "למה אצלכם יש הלכה שהחלון בבית הכסא יהיה לכוון מזרח?"

היהודי ידע שאם יאמר לו שאין כזו הלכה הגוי יישאר בשלו אז הוא ענה לו שלא מתפללים לפני ביהכ"ס וגם לא לפני בית עבודה זרה, ולכן לא כדאי להרוס שני כוונים של אויר בבית...

הפקיד נרגע והיהודי עלה לארץ ישראל לירושלים ונשא אישה ונולדו לו עשרה ילדים, ואת הסיפור הזה שמעתי מפי החתן הצעיר של אותו יהודי שבוודאי ג"כ עושה לו נחת.....

כוחה של תפילה!

אור אמיתי

בחור חילוני שנסע להודו לקבל "טעם בחיים"... מספר שהתגלגל במשך חצי שנה שם במסלולים ובהרפתקאות שונות ומשונות בל יתוארו.

יום אחד היה צריך לחזור דרך של 5 ק"מ לבד בלילה, בתוך יער שורץ חיות טרף, (אנשי המקום מעיזים ללכת רק בקבוצות) אל הבקתה בה שהה עם חבריו.

בתחילה היה אור לאורך כל הדרך אבל לפתע כבו האורות והוא מצא עצמו לבד בתוך יער עבות ומעורר אימה. הוא ידע שהחיות רק יריחו ריח של דם – אדם הם יטרפו אותו חיים. הוא לא ידע את נפשו מרוב פחד, ואז הוא נזכר שיש בורא עולם שעכשיו הוא התחיל להכיר אותו, הוא פנה אל בורא עולם במילים שלו בבקשה שיציל אותו שלא יטרפו אותו חי, ושהוא יזכה להמשיך להתקרב אל הבורא והיהדות.

בפעם השלישית שהוא ביקש את הבקשה מבורא עולם הגיחו לפתע 4 הודים עם לפידי אש בידיהם לא אמרו מילה וליוו אותו עד לבקתתו, ואז נעלמו. מאז הוא מספר, לאחר שראיתי את בורא עולם בעיניים אני ממשיך להתקרב אליו, להתקדם ולהאיר גם לחברים שלי באותו אור יקר של היהדות.

לכל נסיון יש מטרה

מספרת הרבנית ר' ל' ע"ה:

בשכונתי גרה אשה חילונית אך בעלת אופי עדין ואצילי במיוחד, ניסיתי לא פעם לעודד אותה ללכת לסמינר לבעלי תשובה, ידעתי שהם מצפים כבר כמה שנים לילדים ועדיין לא זכו, אך הדבר נידחה בכל פעם מחדש מפני שבעלה לא רצה.

יום אחד לאחר תקופה אני פוגשת אותה עם עגלת תינוק וכיסוי ראש, התרגשתי לקראתה, מופתעת, אמרתי לה: "מזל טוב, אני רואה שנולדו לכם תאומים" (ילד אחד – התינוק, והשני – החזרה בתשובה), ואז היא אומרת לי: "ממש כך אינך יודעת כמה זה תאומים", וכך היא מספרת:

יום אחד הודיעו לי שהגיע לארץ המזרח העולמי בתחום הבעיה הספציפית שלי, נסעתי אליו מלאת תקוות, הוא הביט בתיקי הרפואי, והרים עיניים במבט של: "איני יכול לעשות מאומה", כלומר מהצד הרפואי אין תקנה.

ואני מרוב שברון ליבי התחלתי לבכות, לא יכולתי לעצור, הרופא אמר לי שאצלו בארה"ב היו כמה נשים שלמרות שמבחינת הרפואה לא היה סיכוי הן הלכו להתפלל אצל קבר רבי שמעון בר יוחאי ונושעו – כך מספר לי רופא גוי !!

החלטתי לעשות מעשה, שכנעתי את בעלי לנסוע לנפש בכנרת, ובמסגרת הקניות הלכתי לבדי לקבר רבי שמעון בר יוחאי, נכנסתי, לא ידעתי מימיני ומשמאלי, אישה אחת הגישה לי ספר תהלים, ומהרגע שפתחתי אותו עד שסיימתי לאומר לא סגרתי אותו, הרגשתי שאני כולי מתחברת לזה, והרגשתי שקרובה ישועתי.

וכך באמת היה, תפילתי נתקבלה, והנה התינוק...

כספירתי לבעלי את סיבת הנס נפתח ליבו והוא הסכים שנלך יחד לסמינר לבעלי תשובה.

לייבל

בזמן החפץ חיים היה בחור בשם לייבל שחלה במחלה קשה בה כל גופו הלך והתנפח עד שלא יכול היה לזוז ורק שכב על מיטה ענקית בבית חולים הזמן עבר ומאום לא השתנה הוא גם לא יכול היה לדבר והמצב היה קשה, שנים עברו! בית החולים פשוט לא הסכים להחזיקו וחבריו הלכו לאסוף כסף כדי שביית חולים יסכים להשאירו שם, באחת ממסעותיהם של חבריו לאסוף כספים הם עברו ליד ראדין דברו ביניהם אולי כדאי שניכנס אל החפץ חיים נספר לו על צרתנו ובזכות הצדיק ייטב ללייבל, ניגשו לחפץ חיים וסיפרו ש-12 שנה שוכב הבחור ללא ניע וכן פרטו על סבלו הרב, החפץ חיים שמע את זה וברחמי אב פנה לפינה צדדית ושפך תפילה לפני קונו שיציל את הבחור, החברים עזבו את הבית ומאז החלו הפתעות בבית החולים, האחיות נבהלו שהוא זז ואחר כך לאט לאט התקדם עד שהר האדם נעמד על רגליו עברו עוד כמה שבועות והבחור פשוט החלים, עד שהיה כאחד האדם.

(*התמונות האותנטיות של לייבל לפני (כולו מנופח וחולה) ואחרי (שהחלים) נמצאות באחד הספרים על החפץ חיים)

שלוש שעות ו - שלישיה

בישיבה בה אני מלמד יש בחור שהוא אחד משלישיה, והוא סיפר לי שאבא שלו היה גר באופקים ושנים רבות לא היו לו ילדים, יום אחד קרא הרב של אופקים לאביו ואמר לו: "בא נלך יחד, ניסע לקצה העיר, אתה תיכנס לתוך היער ותצעק מעומקא דליבא לבורא שיושיע אותך".

וכך הם עשו, הם נסעו והוא פנה להתפלל, לאחר שעה חזר, והרב זכר צדיק לברכה אמר לו: "נראה לי שזה לא מספיק, זה עדיין לא זה", אביו הלך שוב להתפלל, אבל הפעם התפלל בלב קרוע שלוש שעות!, ולאחר שנה נולדה לו שלישיה, ואני אחד מהשלישיה...

כשיש נסיונות או התמודדיות כמה חשוב לזכור שבורא עולם אוהב אותנו ואין לו שום בעיה לעזור לנו ורצונו כמו אב אל בנו לעזור לו ולהקל מעליו, אלא שהוא "חכם" הרבה הרבה הרבה יותר משכלנו הקט לדאוג לטובתנו הבלעדית וכמו המשל על אותה ילדה שנולדה לאביה – רופא שיניים לאחר שנים רבות של ציפיה, האב והאם אהבוה אהבת נפש שאין לתאר ויום אחד היה עליה לעבור טיפול שיניים מסובך ומכאיב, היא ישיבה אצל אביה על כסא המטופלים ובכאביה החזקים אמרה: "אבא כואב לי נורא, אבל אני יודעת שזה אתה אז יש לי כוח בשביל זה, כי זה אתה ! זה שמלא רחמים ואהבה אלי עד אין קץ".

הכל בידי שמים

"טאטא", "הכל בידי שמים חוץ מצנים ופחים" (- מקור וחום) לחש ר' יחזקאל אברמסקי בחדרו שם בסיביר הקפואה, "במזג אויר רגיל יכול אני להגן על גופי אך במזג אויר שכזה ללא ביגוד מתאים וללא אמצעי חימום איני יכול לעשות מאום ד' אנא שמור עלי – ורק ד' יכול להגן עלי".

ואכן כל הזמן בו שהה ר' יחזקאל בסיביר אפילו פעם אחת לא הצטנן!

וכשהגיעה עת שחרורו והוא פנה לצאת ניגש אליו פקיד אחד ובשקט כשאיש לא ראה החליף את כרטיס הרכבת שהיה בידו לכרטיס אחר, והסביר כי הכרטיס שניתן לר' יחזקאל היה כרטיס לקרון בלי חימום שם אפשר למות מקור...

ד' עזר לו גם לאחר יציאה מסיביר שלא יינזק מהקור, כמה טוב לתלות בטחונו בד' שהוא יודע גם את הצרות שאיננו יודעים מהם כדי להתפלל עליהם והוא יציל אותנו גם מהם בזכות הביטחון.

ר' עקיבא איגר והישועה לחולה

הגאון ר' עקיבא איגר זכר צדיק לברכה ניצב ליד מיטת החולה אותו בא לבקר ובו בזמן בשרוהו כי רופא המלך נמצא כעת בעיר, מיד שלח נהג רבי עקיבא איגר לקרוא לרופא, לאחר בדיקה קבע הרופא: זו מחלה נדירה שאין תרופה למחלה זו!

שאל רבי עקיבא איגר: "ואם המלך היה חולה במחלה זו גם היית אומר כך?"

והרופא ענה כי המלך באמת חלה במחלה זו והבריא אך התרופה קשה כל כך להשיג ולאדם רגיל אין אפשרות להשיגה, התרופה היא שתיית מי בישול של ציפור מסוימת שנמצאת ביערות מרוחקים מאד וכשהמלך חלה הוא שלח פלוגות צבא ששהו במקום שבועיים עד שהצליחו לתפוס ציפור אחת כזו! - לכן אמרתי שאין לה מרפא.

נעמד ר' עקיבא איגר בפינת החדר התפלל אל ד' שיציל את החולה האומלל ותפילת הצדיק גדול ישראל נשמעה במרומים, ולא עבר זמן רב והציפור הנדירה נקשה על חלון ביתו, בשלו את הציפור והחולה הבריא!

לאחר שנה שוב עבר רופא המלך בעירו של רבי עקיבא איגר והתעניין מה עלה בגורלו של אותו חולה כששמע את סיפור הצלתו אמר "אתם היהודים במילות תפילה שלכם משיגים מה שכל כך הרבה חיילים וכל כך הרבה השקעה וזמן צריכים אנו"¹³

---

¹³ אם נחיה את האמת כדברי החזון איש: "תפילה בדרך הטבע וההשתדלות בדרך נס", הרי חיינו יראו אחרת, פירוש דברי החזון איש הוא: שהעולם נברא בצורה כזאת שמסדרים דברים על ידי התפילה וזה לא פלא בכלל אם מישוהו ביקש והתפלל על דבר וקיבל אותו כי זה בטבע, כך נברא העולם, כשנהיה קשורים כל הזמן לבורא העולם, ואילו אם בן אדם השתדל וביקש מנדיבים, ממנהלים, מחברים עזרה וכדומה, זה שזה הצליח והוא אכן קיבל את מה שרצה בעקבות השתדלותו זה הנס, זה השונה, כי הוא קיבל בלי תפילה, אם כן כמה פשוט להרים טלפון לבורא עולם מעמקי ליבנו הוא הרי מחכה לתפילתנו ובידו כל האפשרויות לעזרנו ולהושיענו.

ברגע האחרון

מסופר על יהודי שהאשם ברצח על ידי שחיברו לו חבורת גויים פראים גופה של גוי מאחורי דלת ביתו באישון ליל (האשם ברצח פתר את בעיתו על ידי עיצה זו) היהודי נאסר בבית סוהר מבודד במיוחד עם שומר צמוד אליו שהרי הוא רוצח, הסוהר שם לב שמדובר פה בבן אדם מיוחד כלל לא מן השורה, הוא היה רוצח להציל את היהודי אך ידע שיסכן על ידי זה את חייו,

המשפט התקיים וגזר דינו יצא למוות!!!

הוא הוחזר אל כלאו המבודד, ויום לפני ביצוע גזר הדין אמר לו הסוהר אני יודע שאתה בן אדם מיוחד ואתה חף מפשע ולכן תן לי בקשה אחת שלך לפני המוות ואשתדל אצל השלטונות ככל שאוכל לבצעה,

היהודי ענה: "תן לי לנסוע אל מורי ורבי לפני מותי" הסוהר נבהל "זה הרבה שעות נסיעה מכאן, ובכל זאת אנסה",

וכך הובל היהודי עם משמרת סוהרים בעגלה אל הרבי, לאחר דרך ארוכה הם הגיעו לפתחו, היהודי ביקש להכנס אך השמש אמר ש"אי אפשר" ושוב היהודי מסביר שזה פיקוח נפש נדיר, והשמש אמר שהרבה אמר בשום אופן שיהיה אין להכניס אף אחד,

ואז לאחר כל מאמץ אפשרי מצא עצמו היהודי חוזר חזרה את הדרך הארוכה שעבר אל דרך... ואז בלילה בכפור כשהעגלה נוסעת הוא פתאום הרגיש כל כך לבד שהרב לא קיבל אותו אז הוא פנה אל בורא עולם זהו אין לי כלום רק ד' בכוחו הגדול יכול לעזור, אנא ד' הצילני, שלא ארד שאולה על לא עוול בכפי כי יש לי אשה וילדים ומה יהא עליהם? הוא בכה ובכה ובכה כל הלילה, ידע שאין לו מה לעשות ורק רק להתפלל וזה מה שבאמת יכול לעזור לו לבקש ממי שמחליט הכל וקובע לשוטרים ולשופטים הרשעים מה להחליט,

גזר הדין מתקרב, חבל התליה היה כבר מוכן בהכנס אל החדר שליח, דקת האפס, הגיעה ידיעה מבית המשפט כי הרוצח האמיתי הודה באשמתו,

ואילו היה השליח מתעכב מספר דקות, גם התוודותו של הרוצח הייתה מאוחרת, והיהודי הניצל כי השופט העליון שמע לתפילתו, והחליט אחרת!

תפילה בחלום

על הרב ורנר מסופר שכאשר נשלח לסיביר לאחד ממחנות העבודה הקשים ביותר, הוא כבר לא היה צעיר, הוא נחלש מאוד ושכב על ערש דוי.

הרגיש שקיצו קרב, ונרדם, אביו הגיע אליו בחלום ושאל אותו למה אינו מתפלל להינצל מצרתו אמר לו שהוא חלש מאוד, שאלו אביו אם אתפלל איתך ביחד אז תוכל? הרב ורנר ענה בחלום שכן.

ואז כשהגיע ל"גאל ישראל", תוך כדי תפילה בחלום, כך סיפר הרב ורנר, הגיעו אליו להוציאו אל מחנה עבודה בתנאים טובים יותר, ושם יכול היה לשרוד את התופת, עד שמלאו ימי מאסרו והוא השתחרר לחיים.

(והוא המשיך בפעולותיו להצלת יהודים משמד למרות הסכנה הכרוכה ולמרות שכבר נכווה היטב פעם אחת אין זו אלא מסירות נפש של ממש למען כבוד שמים).

"שלא ירד גשם"

לפני שנים רבות באחת העיירות הרחוקות הייתה בצורת קשה מאוד, לא ירד גשם כלל, השמים היו בהירים ושמש חממה את הארץ גם בחודשי החורף, תושבי המקום התהלכו ברחובות טרודים ועצובים, הילדים הקטנים בכו לכוס של מים אך גם אותה לא הייתה אפשרות לתת בקלות, האיכרים שעמלו וחרשו וציפו, עמדו מול שדות משמימים שלא הניבו פרות. עקרות הבית, אין ביכולתן להביא טרף ולו מועט לבני משפחתם. והארץ כולה אומרת עצבות.

רב העיירה כנס את כל בני העיר לעצרת תפילה והתעוררות. מכל קצוות העיר הגיעו כולם למקום ושפכו שיח ותחנונים לפני ריבון העולמים.

כאשר יצאו מן התפילה, בחנו הכל את שמי העיר אך דבר לא השתנה. השמים עודם בהירים ואף ענן לא נראה מרחוק. רב העיירה התעטף בטליתו, נעמד על הבימה ונשא בפני הקהל דברי כיבושין, "אחים יקרים, כנראה נגזרה עלינו גזירה קשה משמים, כנראה לא התנהגנו כראוי וכדי לבטל גזירה קשה כל כך לפעמים לא מספיק תפילה אחת, צריך להתפלל שוב ושוב, יותר מעומק הלב ויותר בכוונה. נצא עכשיו משאונה של עיר ואולי שם, במקום שקט, ליד הנהר המתייבש נפנים יותר ונחיה יותר את גודל הצרה", כך יצאו הרב עם כל אנשי העיר אל עבר הנהר אשר מחוץ לעיירה, בדרכם שמעו הם קול חרישי המגיע מבית קטן בקצה העיר, התקרבו האנשים אל הבית ושמעו מילים ברורות של תפילה מלב נשבר של אלמנה המתחננת להקדוש ברוך הוא במילים אלו: "ריבוננו של עולם, אלמנה אני ובן יחיד לי ובשביל להאכילו ולהלבישו עמלה אני לפרנסתי, מכינה כדי חרס לבני העיר ומוכרת אותם בפרוטות, כדי החרס אותם אני מכינה זקוקים לשמש חמה שתלטף אותם, תייבש אותם ותיטיב עמם, אנא ריבוני, תזרח השמש, יתייבש החימר וכך אוכל להציע את מרכולתי המושלמת לבני העירה, אך ריבוננו של עולם שלא ירד גשם ולא יהיו עננים שהרי הם יהרסו את הסחורה עליה אני עמלה, השמש-בשבילי היא מתנה..."

הרב והאנשים ההמומים שעמדו מבחוץ ושמעו את דברי האישה הבינו סוף סוף את סיבת הבצורת, תפילה של אישה המבקשת מרבונה במילים פשוטות ומלב שבור שתצליח פרנסתה, הרב נכנס אל האישה והסביר לה את גודל צרת הכלל, לאחר שהבטיח הרב לאלמנה כי הוא ידאג לפרנסתה מעתה, הבטיחה האישה להצטרף לבקשת כולם לגשם.

"עכשיו", אמר הרב לתלמידיו "סמוך ובטוח אני כי משאלתנו תתגשם"

וזאת לתעודה

בספר "להשאר יהודי" מסופר על:

הרב יצחק זילבר, אחד מפעליו הרבים להצלת יהודים מהתבוללות ברוסיה הקומוניסטית הייתה להכניס ילדים יהודים לבי"ס מתאים ביותר לרוח היהדות.

כל פעולה הייתה כרוכה בהמון מסירות נפש בהמון תכסיסים מסוגים שונים, כי כל פעולה שונה הייתה מעלה את חשד ההנהלה ומיד גם את המשטרה ואז העונשים הצפויים כידוע מאיימים ביותר, פעם אחת בחופש שיחד את המזכיר וקבע עמו אחר הצהריים להיפגש ואז ירשום שני ילדים יהודים לבית הספר.

הוא קיבל את התעודות זהות (גם זה היה במסירות נפש, האמא לא כל כך רצתה).

ונסע במונית אל בית הספר, כשנכנס אל המזכיר גילה כי תעודות הזהות אינם בידיו, מה יעשה? חשכו עיניו, זו ההזדמנות היחידה והאחרונה בשבילו להציל ילדים יהודים.

"ללא תעודות הזהות לא אוכל בשום אופן לעשות מאום", - אמר המזכיר נחרצות והרב יצחק הבין, הוא יצא בסערה מבית הספר רוצה להתחיל בשעטה לכונן המקום בו יכול הוא למצוא את תעודות הזהות.

אך לאן יפנה? הוא עצר ליד בית הספר ונשא עינים למרום בתחינה נרגשת ביקש מבורא עולם שיעזור לו להציל את בנו.

ובזכות שעצר לתפילה ובזכות התפילה, שתי דקות ונעצרת מונית לידו, "זה שלך", - היה זה נהג המונית שהסיע אותו אל בית הספר בדרך הלך.

ואם היה רץ היכן היה מוצא אותו הנהג? ומה היו ההורים מגיבים על האבידה? ואלו עוד בעיות היו צצות בעקבות זה?

= רק לבקש !!

הרבנית לינדר והתפילה

על הרבנית הדסה לינדר זכר צדיק לברכה מסופר שפעם נסעה עם בנה לתל אביב לרופא מומחה לטיפול בכוויות שגופה היה מלא, כשחזרו קרתה תקלה מחרידה הנהג אבד שליטה על ההגה והמכונית שעטה עד שנתקעה באחת מגדרות הכביש ניסי ניסים לא קרה כלום,

ברם כעת ניצבת המכונית בצורה אלכסונית על הכביש הבין עירוני כך שכל מכונית שתעבור יכולה להעיף אותה

הנהג והבן יצאו אבל היא שכל גופה כוויות לא יכלה לצאת ונשארה בפנים, הם ניסו ממרחק לסמן למכוניות אך הפחד היה איום שמא הגרוע מכל יקרה כאן?

הרבנית לינדר הייתה אישה יקרה וצדיקה מאוד ואדם ניכר במצב אמת, הרבנית נשארה שקטה ברכב ולא פסקה מלומר פרקי תהילים לבורא שיציל אותה מגיא צלמוות, בורא עולם ברחמיו שומר את אוהביו ואף מכונית לא פגעה בה, והיא הגיעה שלימה הביתה.

ה"קצות"

מסופר על יהודי צדיק שבכל ימות השבוע היה עובד, ובערב שבת קודש היה מגיע הביתה לאחר שהיה מתכוון לכבוד שבת, פונה לבית הכנסת ואומר תהלים ללא הפוגה בתחינות וברגש, כך היה מנהגו קבוע.

יהודי נוסף שהבחין בהנהגתו זו התיישב אף הוא והחל לומר תהלים, פעם אחת שאל את הצדיק מדוע הוא כך בוכה ואומר תהלים ודוקא כעת בערב שבת.

והוא ענה, תראה כל השבוע אני עמל לפרנסתי ואיני רואה בצרתה של הבת שלי, בשבת אני מגיע הביתה ורואה את צרתה של בתי הצדקנית המייחלת לשידוך זה כואב לי מאוד ואינו מסוגל, אז אני פונה לביהכ"ס לבקש ממי שיכול לעזור לי, היהודי הקשיב ואמר גם לי יש בן, בן מיוחד כליל המעלות אך גם לי אין כסף לשלם לצורך נישואיו.

וכך מתוך התהלים נהיה השידוך המיוחד הזה אשר ממנו יצאו שלושה
מגדולי ישראל ואחד מהם הוא הגאון הנודע בעל ה"קצות החושן".

פרק ג

לא להתייאש¹⁴

קוה... וקוה...

החפץ חיים אמר לבנו: בורא עולם אוהב שמנדנדים לו, שכתוב: "קוה...חזק... וקוה" – כפי הפירוש בגמרא שאם אדם ביקש ולא נענה יחזור ויבקש שוב, ורואים שמשה רבינו התפלל 515 תפילות להיכנס לארץ

---

¹⁴ בעיקר ענין התפילה יעו"י ברמב"ן פ' בשלח שהקשה איך יתכן שבני ישראל צעקו אל ד' ומיד מתרעמים על מרע"ה, כדכתיב ויצעקו בני" אל ד' ויאמרו אל משה המבלי אין קברים וגו', ותירץ על פי המכילתא דבאמת מתחילה התפללו אל ד', אבל משראו שתפילתם לא נתקבלה ועדיין מצרים נוסע אחריהם אז נכנס בהם יצה"ר ונתרעמו על משה.

יש להתבונן מזה במה שמצוי שהאדם מחליט מדעת עצמו מתי כבר הענין אבוד, וכשנראה לו שהענין כבר קרוב להפסד הרי הוא עושה מעשים ע"פ החלטה זו באופן שכבר אין יכולה בקשתו להתקיים, ונמצא שאת היאוש מחליט האדם, בין שמתייאש מלימוד הסוגיא או מלמצוא חברותא או מלהתקבל לשיבה מסוימת או לחברה מסוימת, או בכלל הצלחתו בחיים, ברוחניות או בגשמיות, ובין בפעולות של מצוה לעשות שלו' בין אדם לחבירו וכיו"ב שהאדם מחליט מתי כבר אין ברצון הקב"ה להושיע, וכבר צריך לנהוג אחרת.

יש לזכור שרוב הניסים הניכרים לעין נעשו ברגע האחרון, וכ"ז שאין האדם חייב לעשות מעשה אל ימנע עצמו מן הבטחון והרחמים, ואמנם כולם מתחילים בתפילה ובתקות בטחון, אבל החילוק נקבע לפי הסוף מי מיהר להחליט בעצמו ולהתייאש מן הישועה, ועוד יש להעיר שהרבה פעמים האדם קובע את רצון ד' לפי מה שנראה לו במציאות הנהגת ד', ואף שבתחילה קודם שנתייאש הי' בטוח מהו רצון ד', אבל כשרואה שלא נתקבלה תפילתו, מחליט שכנראה לא זהו רצונו, והרי רצון ד' ידוע ונמסר בהר סיני, ולא נאמר שיגלה לנו רצונו ע"י סימנים.

הנה מצינו בדניאל שהתאבל על עיכוב הגאולה עשרים ואחת שנים (להמפרשים דשלה שבועים ימים היינו שנים), ולא אכל בשר ויין ועוד, ואח"כ אמר לו המלאך שמהיום הראשון שנתן אל ליבו להבין ולהתענות נשמעו דבריו, ובכלל הצורך של האדם בתפילה שומר עליו להיות קשור לבוראו, כענין שכתוב במשלי שביקש שלמה שלא יתנו לו עניות ולא עשירות פן אשבע וכחשתי וגו', והיות ומטרת האדם בעולמו להדבק בבוראו, נתנו לו סיוע בזה שיצטרך לבקש, וזה מלבד מה שיקבל שכר על התפילה, וכתב רוצה ד' את יראיו את המייחלים לחסדו. (מתוך חוברת)

ישראל, ואשת עובדיה בנביא התפללה כמנין "זעקה" וזה מה שגדולי האומה מראים לנו לא להתיאש.

המנה מוכנה, רק רוצים שנתפלל

משל לאב שהיה לו בן יחיד אהב אותו אהבת נפש בכל מאודו, הרעיף עליו כל טוב שבעולם, והיה חרד בכל עת למלא את כל צרכיו נפשו הייתה קשורה בנפשו, כל שמחה של הבן הייתה שמחה של האב, וכל צער או כאב, היה ככאבו ממש.

עם הזמן הרגיש האב שהבן "מתרגל" לקבל ממנו מתנות, מת"חס לזה כדבר טבעי, אינו רואה בהם גילוי של אהבה וחובה, ובהתנהגותו זו הוא גם מתחיל להתרחק...

האב ברצונו את הקשר עם בנו, וברצונו את טובתו, ומאידך ברצונו בהנאתו של בנו, הכין לו את ארוחתו כמידי יום, מעדנים ושאר מטעמים, הניח הכל על מגש, והמתין מאחורי הדלת, מאזין... הגיע שעת הארוחה... והאב עדיין איננו נכנס עם האוכל... הבן ממתין לאוכל... והאב ממתין שהבן יקרא "אבא", אך הקריאה בוששה לבא...

הבן ממתין רעב... והאב ממתין עוד יותר מזה...

וכשנשמעה סוף סוף הקריאה, נשמעה גם אנחת הרוחה מפי האב, כמה המתנתי לקריאה הזו, הרי אני עומד עם המגש... הרבה יותר קל לי להניח וללכת כמידי יום... אבל רציתי את טובתך... שלא תגדל פרא, שתרגיש שיש לך אבא... כמה היה קשה לי לעמוד ולשמוע ברעבונך ובצערך...

והנמשל... ברור.

מצמיח ישועה

מספרים שבחוץ לארץ יש מקומות שיורד גשם בחג הסוכות וצריכים סכך שהגשם לא יחדור דרכו, לשם כך מגדלים קנים של במבוק מציבים אותם באלכסון על הסוכה, וכך מגנים מגשם.

מגידולים אלו של קנים למדנו דבר עצום, אותם קנים נשתלים באדמה ובמשך 5 שנים משקים אותם ברציפות אל לא רואים מאומה! לאחר 5 שנים הם צומחים תוך כמה שבועות לגובה! מזה אפשר ללמוד על התפילה, לא תמיד רואים מיד את הפירות, ולפעמים מתפללים שנים והישועה תצמח פתאום! אבל היא תצמח! כמובן ברגע שנרשם וברגע הטוב ביותר עבורנו!¹⁵

הקב"ה "רוצה" שנבקש בכבל זאת

כשהיה הרב זללה"ה בילדותו שאל את רבו החזון איש כיצד אנו מתפללים על חולים שיתרפאו, והרי לפי מה שמבואר בנפש החיים להגר"ח מוולאזין אין שום מקום להתפלל שישתנה מה שגזרו משמים מכיון שאם כך נגזר הרי זהו הטוב ביותר, ואמנם הגר"ח מולאזין אומר שמתפללים רק כדי שהשי"ת לא יצטער בצערנו אבל זו היא דרגא גדולה, ומה יעשה מי שאינו אוזח בדרג זו, השיב לו החזון איש בסיפור על דרשן בעיר וילנא ששאל קושיא בדרשתו למה אברהם אבינו ביקש כל כך הרבה פעמים שלא יהפכו את סדום, והרי אם היו שואלים אותנו היינו אומרים שכבר מזמן צריך לעשות זאת אלא שהקדוש ברוך הוא רוצה שנתווכח עמו וגם אם גזר שכך טוב וראוי הוא רוצה שנבקש עוד ועוד שישנה את גזירתו.¹⁶

---

¹⁵ וכן ביאר הרב זללה"ה את מה שאומרים בתפילה מספר פעמים "מצמיח ישועה", מצמיח ישועות, שלפעמים אדם הולך ואינו רואה שום אפשרות לישועה, הכל נראה לו כמו קרקע חלקה, והקדוש ברוך הוא פתאום "מצמיח" ישועה, הישועה צומחת פתאום ממקום שכלל לא תכננו מראש.

¹⁶ "...ומעתה איך יוכל לדרוש ישועה / ואיך יוכל לבקש מרפא לתחלואה. - בהיותם הם לנפשו רפואה, / הווי מקבל את היסורים בגילה. - ודע על מה להתפלל בתפלה / העיקר בקשת סליחה

יהיה מה שטוב

התפילה לא שבה ריקם, והרי לפניכם מסר מדהים:

משפחה אחת שגרה באיזור מסוים בארץ ולא היה להם יחוס מיוחד או מעמד מיוחד כדי שאכן ביתם תתקבל לסמינר הכי מעולה באותו מקום.

אם שמאוד מאוד היה חשוב לה שהבת תירשם לסמינר הטוב ביותר שפכה את ליבה לפני בורא עולם ובמשך חודשים נסעה הרבה לקבר רחל ולפעמים גם לכותל המערבי להתפלל על כך.

כשהגיעה עת הרישום – הבת לא התקבלה!, והיא נרשמה לסמינר אחר באותו איזור.

באותה תקופה התארסה הבת הגדולה שלהם עם בחור מצוין ממשפחה טובה וחמה, אותה בת היו איתה קשיים מסוימים, והאם כל כך שמחה שהיא קיבלה כזה שידוך מעולה.

הבת הקטנה שהלכה לבסוף לסמינר אחר, מאוד מאוד הצליחה בו, ופרחה בו, ויצרה קשר אישי עם הצוות, "הרגשנו שזה המקום הכי טוב בעבורה, היא פשוט נבנתה שם".

הבה נפנים היטב את המסרים: מתפללים – אף פעם לא לשווא!! הבורא מסדר לנו שהתפילות יפעלו במקום הכי חשוב והכי טוב עבורנו! התפילה הועילה לשידוך טוב התפילה הועילה לחינוך הכי טוב לבת הקטנה, רק צריך להאמין חזק ולהתפלל חזק!!

ומחילה. - ואם תתמה על תפלת רפאנו / הנה ענינו נשואות לאדוננו - הבט וראה בנפש החיים למורנו שער ב' פרק י"א. (מכתבי התעוררות ח"א, פ"ד, מכתב ו')

דמעות אינן שבות ריקם

בתקופת החזו"א היה בחור חילוני שחזר בתשובה, אביו של הבחור בראותו כי נשמט ממנו בנו ועומד להיות דתי, חרה לו מאוד, והיות ובילדותו למד בחיידר יחד עם מרן ה"חזון איש" זצוק"ל, הגיע האב אל מרן החזון איש ובא בטענה: "החברה שלך גנבו לי את בני.."

השיבו מרן החזון איש: "כשגונבים ילד – הולכים למשטרה.."

אמר האב למרן החזון איש: "יודע אני לעשות דברים חמורים יותר מהמשטרה.."

אמר לו מרן החזון איש: "אז תעשה".

ואז אמר האבא בחמת זעם ובריתחא גדולה: "אבריסל, (כינוי שמו של מרן החזון איש), אתה יודע כמה דמעות שפך אבא שלי שאשאר דתי וזה לא עזר לו, גם לכם זה לא יעזור..!"

ואז אמר מרן החזון איש: "דמעות אינן הולכות לריק, ואם זה לא עזר לבן – זה יעזור לנכדיו..!"

אין תפילה השבה ריקם

מספרת הרבנית ר' ל' ע"ה: קרובת משפחה שלי, ניצלה בניסים מהשואה וזכתה לעלות לארץ ישראל, הייתה לה בת אחת אך היא לא הלכה בדרך הישר ל"ע, אמא שלה הייתה שבורה מזה עד מאד היא היתה הגחלת היחידה והנה סוררת כל כך, כמה בכתה והתפללה, כמה בקשה מבורא עולם.

אני הייתי גרה בסמוך לבית החולים, כשאותה קרובת משפחת ניצולת שואה הזדקנה והתאשפזה לעתים קרובות, בבית החולים ידעו לקרוא לי לשם.

יום אחד הוזעקתי, כשהגעתי ראיתי אותה שוכבת ללא הכרה והמצב קריטי ביותר, ישבתי לידה ואמרתי תהילים, לפתע היא פקחה את העיניים

ואמרה ל': "אל תחשבי שהתייאשתי מכך שביתי תחזור בתשובה, שום תפילה אינה שבה ריקם, ולאחר מכן היא עצמה עיניים ועלתה נשמתה למרום.

כבר בזמן השבעה חל שינוי אצל הבת, היא הסכימה לשמוע והסכימה ללכת למסגרת מתאימה שתחזיר אותה אל המקורות, והיא התחזקה והתקדמה וזכתה להקים משפחה ודור ישרים מבורך !.

רואים מכאן שאין תפילה השבה ריקם הנה תפילה שנענתה לאחר שנים רבות ולאחר שנראה כי לא היה סיכוי.

מועד החופה

סיפור טרי מתמוז תשע"ו

רב אחד הוזמן לסידור קידושין בצפון, בתאריך ז' תמוז, הבעיה היתה שבאותו יום נערכה סעודת שבע ברכות לנכדו בישיבתו של הרב, הרב חייב להשתתף בסעודת השבע ברכות, ולכן קבעו שהחופה תהיה בשעה מספיק מוקדמת ומדויקת כדי שהרב יספיק לחזור ל"שבע ברכות".

באותו אחה"צ יצא אכן הרב בזמן לכיוון הצפון כך שבשעה 7:00 הוא יהיה במקום, והחופה תיערך אכן בשעה זו.

אך פקק תנועה גדול קידם את פניהם וחרף הלחץ התעכב רכבו של הרב זמן רב בכבישים, אין סוף טלפונים לחוצים פנו אל הרכב התקוע, אך א"א להדביק כנפיים לרכב ולדלג על שיירות המכוניות והרכבים, ורק בשעה 8:20 הגיע הרב לשערי האולם.

החופה נערכה מיד כמובן.

ולאחר מכן ניגשה אחת הסבתות של החתן אל הרב, "מזל טוב", תודה לכם שאחרתם, שערכתם את החופה רק ב-8:30, ברוך ד' ששמע לקול התפילה שלי, אני מתפללת ובוכה כל היום הזה שלא תהיה החופה ביום זה כי כתוב בספר חסידים לא לערוך חופה ביום ז' תמוז, ז' באלול, וז' שבט,

”בליבי בוער הענין הזה מאוד, והנה ד’ שמע לתפילתי ומועד החופה נדחה עד הלילה ממש כדי שחס וחלילה לא תהיה בז’ בתמוז”.

הבריכה

ארגנתי קייטנת נופש ייחודית באופיה.

כידוע פעילויות מסוג זה דורשות הערכות מוקדמת ביותר.

והרבה תיכנון ותאום מראש.

מכמה סיבות נקבע ביום מסוים שדווקא הוא יהיה יום בריכה פניתי להנהלת הבריכה המיועדת אך התאריך היה כבר תפוס בקשתי את הטלפון של ביה”ס שהזמין ליום זה, פניתי אל ההנהלה ובקשתי להחליף תאריך, הם לא יכלו, בקשתי שאוסיף סכום כסף גדול העיקר שיסכימו אך ללא הועיל.

ניסיתי עוד כמה וכמה אופנים והשתדלויות כי היה לי חשוב מאד דווקא תאריך זה.

לבסוף החלפנו את התאריך ליום אחרי ועמו היה עלינו לשנות עוד כמה דברים חשובים, אך לא היתה לנו ברירה.

דבר אחד היה לא ברור בעבורי, אני הרי כל הזמן מתפללת שבורא עולם יעזור לי והכל יסתדר לפי התכניות, וגם שיסתדר התאריך הזה לבריכה אז למה אינני רואה שתפלתי מתקבלת.

ידעתי לומר לעצמי שהכל לטובה ואין שום תפילה ששבה ריקם והתפילה הזו שמורה לי לעזר אולי לזמן יותר דחוף שאזדקק לה, ביום שהגענו לבריכה (יום למחרת התאריך אותו רציתי כל כך) ספרה לי המצילה לתומה, אתם מגיעים עכשיו כשהכל רגוע, אל תשאלי מה היה פה אתמול (-התאריך אותו רציתי מאוד) הקבוצה שהגיעה חזרה כלעומת שבאה, היתה תקלה בבריכה”.

המוהל

מסופר על מוהל ושוחט שהיה תמיד עסוק בהרבה מצוות, וזכה לעזור להרבה יהודים. יום שישי אחד הוא חזר ברכבת ולא הבחין כשעצרו בתחנה של העיירה שלו, הוא קולט זאת כשכבר היה ממש מאוחר, היה איתו אחד מגדולי ישראל והוא דיבר על ליבו שהכל משמים והכל לטובה.

הוא ירד עם הרב בתחנה הבאה מחפש מחסה לקראת שבת המלכה.

המקום היה נראה גויי לחלוטין ובית עם סימן יהודי לא נראה בשטח, פגש אותם גוי אחר אמד להם "אתם נראים יהודים בו ודאי אתם מחפשים בית יהודי, הנה שם" – הוא הצביע על בית יהודי בודד שהיה במקום, הם ניגשו אל הבית ודפקו על הדלת.

הם שומעים את בעל הבית קורא "הנה אליהו הנביא הגיע"

ומה היה הסיפור, נולד לו בן לאותו יהודי לפני שמונה ימים אך לא היה שם שום מוהל באיזור, אותו יהודי פשוט התפלל לד' שימציא לו מוהל לקיים מצוות ברית מילה לבנו, והיה ברור לו שזה אליהו הנביא כי מאיפה יגיעו אליו יהודים בדיוק היום ועוד מוהל?!¹⁷

---

¹⁷ כתוב אצל קורח שמשה רבינו התפלל לד' "אל תפן... מנחתם" – כתוב ברמב"ן מנחתם – תפילתם.

משה בקש מד' שלא יקבל את קורח ותפילתו, מי שמתבונן בזה מתפלא והרי קורח עשה מריבה כל כך גדולה עם משה רבינו וכ"כ הרבה חורבן, ובכ"ז משה רבינו חושש שתתקבל תפילתו.

רואים מזה עד איפה מגיעה הכח של התפילה שלא תלויה במצבו של הבן אדם.

כמו שכתוב בגמרא שהגנב קורא להקב"ה על פתח המחתרת, ואמרו זאת כדי לבאר מה שאמרו בכל דרכיך דעהו ואפילו לדבר עבירה.

ראש ללימוד

סיפור קדום כתוב באחד הספרים של הראשונים:

קבלתי ממורי ר' יעקב רקנטי שהיה מצאצאיו של ר' מנחם רקנטי שיש לו בקבלה מאבותיו שזה הגאון ר' מנחם רקנטי היה אוהב התורה אבל לא הצליח ללמוד והרבה בתפילות ובתעניות שמשמים יפתחו את ליבו להבין בתורה.

פעם אחת בהיותו מתפלל בתענית בבית הכנסת, הוא נרדם והנה איש עומד לפניו ובידו כלי עם מים הוא מעיר אותו ואומר לו "שתה", הוא שתה ולא הצליח לגמור את כל הכלי, ואז האיש הלך. אחרי זה הוא התעורר מהשינה והלך ללמוד ומצא ששכלו בהיר נהפך לאיש אחר.

ואז הוא חיבר פירוש על התורה וספר טעמי המצוות ועוד¹⁸.

המהר"ם שיק

מסופר על המהר"ם שיק שההורים שלו רצו לשלוח אותו לעבודה כי לא הצליח ללמוד, אבל הוא הבטיח לעצמו "הלל מחייב את העניים ר' אלעזר בן חרסום מחייב את העשירים וכו' אני אחייב את אילו שאין להם כשרון".

הוא העיד על עצמו שהיה צריך לחזור 40 פעם עד שהיה נקלט, הוא היה מתפלל לד' בלשון זו: "לא מצאנו בתורה שמישהו קשי הבנה לא צריך ללמוד לכן אני מבקש ממך אב הרחמן תן לי בינה, שכל".

ואחרי כל בכיה ובכיה הרגיש בעצמו שהוא מתחיל להבין עוד יותר ועוד יותר.

ואכן העידו עליו שהוא זכה והגיע לדרגות גבוהות של קליטה מהירה בלימוד התורה.

---

¹⁸ ... ועם התפילה בכונה נוצר רגש שהתפילה נתקבלה... (מכתבי התעוררות ח"א פ"ג מכתב א')

לזכות לבן תורה

מספרת הרבנית א' תליט"א:

היה זה לפני עשרות שנים למדתי בסמינר הר' וולף הייתי מגיעה ממרחק, שאיפת חיי היתה להינשא לבן תורה, אך, הנתונים שלי לא התאימו לכך.

מה גם שמסיבות מסוימות לא המשכתי ללמוד את כיתות ה' ו' בהם למדו מקצוע. כך שלא היה לי להציע אפילו מקצוע לפרנס את משפחתי, אפילו השדכנית התייאשה ואמרה שאין סיכוי, אך אני הסברתי לה שאני לא מוכנה לוותר, ואני רצינית, רצינית מאוד מאוד.

במשך תקופה ארוכה הייתי פשוט צמה ימים שלימים יושבת בבית כנסת שקט בעזרת הנשים ומתפללת לבורא עולם, שיחמול עלי ואזכה בזכות העצומה הזאת.

ויום אחד הייתי תשושה מאוד מהצום ממש לא הרגשתי טוב, עליתי לביתו של הרב טולדנו זצ"ל, בבני ברק.

ספרתי לרבנית את מצבי, והיא העבירה לרב את כל הפרטים, הרב הורה לתת לי לאכול מיד, וברך אותי שתתגשם משאלתי, באותו יום בדיוק הגיע לביקור בבני ברק ראש ישיבה מסוים מנתניה הוא הגיע בלוויית תלמידו, בחור עדין נפש ויר"ש.

השדכנית שהיתה קשורה לפרשה וידעה על בואו של ראש השי"בה, כשראתה את הבחור הבזיק לה רעיון שהוא יכול להתאים לי, ואכן כך היה לא ארכו הימים ונשאנו וכך זכיתי לבן תורה אמיתי.

וכך כתוב במפרשים בשם הזוהר הקדוש לאה אמנו היתה אמורה להינשא לעשיו, ובזכות תפילותיה הרבות זכתה להינשא ליעקב לפני אחותה, וגם להיקבר עמו.

והיא זו שזכתה לדברים היקרים והחשובים ביותר בעמ"י: כהונה לזויה ומלכות.

רואים שמה שמגיע עם דמעות יש לזה כח עצום שאין דומה לו.

הצלם והתפילין

מספר יהודי בעל תשובה מאיזור המרכז, צלם במקצועו.

מאז שחזר בתשובה זה כשלושת רבעי שנה הוא מניח כל יום תפילין בלי לדלג.

יום אחד הוא זומן לפגישה ברמת החייל בתל אביב, אותו יום לא לן בביתו והוא מצא עצמו בבוקרו של יום ללא תפילין, כאב לו שלא הניח תפילין בבוקר ולא רצה שיפסיד את היום ולא יניח תפילין.

בכל הזדמנות שהיתה לו ניסה למצוא תפילין אך לא הצליח, הגיעה שעת אחרי הצהריים, הוא יצא לחורשה היתה זו תקופת החורף בה השקיעה בשעה מוקדמת, כעת השעה 3:00 ובעוד כמחצית השעה הוא יצטרך להיכנס שוב לפגישה עד לאחר השקיעה, ומה יהיה עם התפילין שכה השתוקק להניח?

הניח ראשו בכפיו, בתחינה למי שקדשנו במצוותיו להניח תפילין.

כשסיים, הרים את עיניו והנה מבין העצים הוא מבחין ביהודי שאין לו חזות דתית כלל, מניח תפילין.

בהתרגשות עצומה הוא הניח תפילין הפעם באמונה כפולה ומכופלת הוא ראה בחוש שיש מי ששומע אותו.

שלושת אלפים שקל מזומן / סיפור מהחיים שלהי תשע"ו

מספר אברך יקר:

לא מזמן היה עלי להחזיר הלוואה בסך 3000 ש"ח מזומן בהגיע מועד הפרעון לא ידעתי כיצד אחזיר.

יש כמה גמ"חים שלייתי מהם לאחרונה ואינני יכול לבקש שוב, בתפילת מנחה של אותו יום הרגשתי תלות מיוחדת בריבון העולם תלות שרק מי

שהיה במקום זה יודע מהי, המצוקה אמנם קשה באותו הזמן אך אין כמוה
מקשר בינך לבין בורא עולמים ואז הרגשתי את זה.

בתפילת מנחה בקשתי באופן פרטי על העניין, ולאחר התפילה פתחתי
את התפילה שאומרים בפרשת המן, חשתי שאני מבקש בכל ליבי.

המשכנו את סדר הלימוד עד הערב.

בעמדו לתפילת הערבית הניח לי ידיד מעטפה על הסטנדר היה זה
סכום כסף שנשלח אלי מאבי שמידי פעם שולח לי כשיש לו, היו שם, אלף
שקלים.

שמחתי והודיתי לבורא עולם הודיתי מאוד, אך עדין חסרים לי עוד 2000
שקלים להחזיר היום לגמ"ח.

אך סיימתי את תפילת שמו"ע, והנה ניגש אלי גיסי בהצעה שאף פעם לא
הציע לי.

תראה יש לי כאן אלפיים ומאתיים מזומן, עלי להעבירם למישהו אבל רק
בעוד תקופה כעת הם "פנויים" אולי תרצה להשתמש בהם לבינתיים חבל
שישכבו אצלי.

צמרמורת חלפה בגופי, עניתי בחיוב ולא התאפקתי מלספר לו את
סיפור ההשגחה עם כח התפילה.

"אז יש כאן מאתיים מיותרים אמר גיסי בבדיחות".

לפתע נזכרתי שיש צורך מסוים בבית בדיוק מחר ואשר לעניין זה
נצרכים ביותר מאתיים השקלים המיותרים, וכך לא יצטרך להאריך את
הדרך הביתה לעבור בבנק להוציא כסף על חשבון הלימוד, באותו ערב
הוחזרה ההלוואה במלואה ברוגע בלי לעשות כלום אפילו לא לטרוח
לעשות פסיעה מעבר לכותלי בית המדרש, רק להתפלל!

פרק ד

התפילה בחיי היומיום

חלק א

במקום הקדמה

- בוקר -

אמא: אורי שלי, בוקר טוב, פניך צוהלות היום מתמיד.

אורי: אכן כן, היום יהיה המבחן הגדול, ואקוה שאצליח.

אמא: ואם לא תצליח...

אורי: אהיה עצוב מאוד.

אמא: ומנין הבטחון הגדול שלך שתצליח?

אורי: למדתי ולמדתי ובס"ד אין כל סיבה שלא אצליח

אמא: הרי זו לא הפעם הראשונה שלך שאתה נבחן, עליך לדעת כבר כי יש עליות וגם מורדות, ויש הפתעות...

אורי: נבוך

אמא: מתקרבת אל אורי ולוחשת לו באוזניו: זה זמן רב שהנני ממתינה שיהא דבר שאתה משתוקק אליו באמת.

אורי: מה ?

אמא: כן, כן, כשיש דבר שאדם משתוקק אליו, אין הזדמנות טובה מזו, כדי לקנות את אוצר החיים.

אורי: לא מבין על מה אמא מדברת...

אמא: כשאתה עכשיו, עומד לפני מבחן, משתוקק כל כולך להצלחתך, זו הזדמנות בשבילך לדבר עם אבא שבשמים, לדבר איתו ורק איתו, בלי שאף אחד שומע, ולומר במילים הפשוטות שלך, "השם, אני מבקש שתעשה שאצליח במבחן".

אורי: ואז ?

אמא: ואז, ודאי תצליח !

- צהרים -

אורי (ודמעות שמחה בעיניו): אמא השם שמע את תפילתי! ביקשתי ממנו, ביקשתי חזק! שיעזור לי, שאצליח, ואכן, היה מבחן קשה מאוד, אבל, הרגשתי שהשם איתי, ובס"ד עברתי את המבחן בהצלחה !

אמא (נרגשת גם היא), נושקת על לחי בנה ואומרת: מעתה דע לך אורי, לא צריך לחכות לאותו היום, תבקש ותתפלל ותראה שאבא שבשמים שומע אותך.!

אורי: מרוגש כולו

אמא ואמא: כשתראה שהשם שומע אותך על הדברים הקטנים שלך, תלמד גם לבקש על הדברים היותר גדולים, תבקש על המכה שקיבלת ברגל שלא תכאב לך, שתמצא את הטטריס שאבד, שחיימקה ירצה להיות חבר שלך ולשחק איתך גם בהפסקה, שלא תאחר אפילו שיצאת קצת מאוחר..... תבקש ותבקש כי אין כמו התפילות שלך לפני אבינו שבשמים.

- ערב -

אורי: אמא, תודה על מה שלימדת אותי, לא הייתי מסוגל לחכות, התפללתי להשם וביקשתי, התחננתי והשם שמע אותי, את תפילתי, בקשתי, היום כבר לא השתעממתי כל כך בהפסקה חיימקה ואני שיחקנו יחד והזמן עבר כל כך מהר...

ואת יודעת מה עוד אמא, כשאני מצליח ומקבל את הדברים אחרי שביקשתי והתפללתי עליהם, אני מקבל טעם אחר... גם כי זה בגלל שביקשתי... וגם... כי אני יודע שזה הכי טוב שיכול להיות בשבילי, כי אם זה

לא היה טוב, הרי השם לא היה שומע את תפילתי כשזה לא לטובתי, אם אני מתפלל ולא נענה, אני לומד שכנראה זה לא באמת טוב בשבילי...

תודה לך אמא !

הכי כיף בעולם

שיחה שהתגלגלה לאזני באמצע טיול כיתתי:

אבא, מה הן עושות שם ? שאל אדיר בן ה-10 את אבא כשראה את קבוצת הילדות בעצימת עיניים, וממלמלות ברגש ובבכי את מילות התפילה, באמצע הטיול באמצע שום מקום, מדבר שממה.

- הן מבקשות מאלוקים ! השיב אבא.

- מה הן מבקשות ממנו ? שאל אדיר

- מה שבא להן.. השיב אבא

- אבא, נכון זה הכי כיף בעולם שיש ממי לבקש מה שרוצים ?!

- אבא נבוך,

- הוא לא ידע הילד המסכן הזה וגם האבא שלו, שהזכות הזו אינה שמורה רק לדתיים, קרוב השם לכל קוראיו לכל אשר יקראוהו באמת, גם הוא במצבו הנוכחי יכול, ברגע זה ממש, לבקש "מה שבא לו" באמת !!.

ראובן המסכן

ראובן הוא מסוג האנשים שהכל ! דפוק להם, הכל לא הולך, כאילו נגזר עליו מיום הולדו לחיות כאן חיי סבל...

לא נלאה אתכם, בפרטי הסבל מידי יום ביומו, החל מהשכנים הבעייתיים, וכלה בקשיי פרנסה, והתמודדויות יומיומיות עם אין ספור צרות גדולות וקטנות.

עיקרו של סיפור שיום אחד השתנו חייו, היה זה ביום שאיך שהוא הוא מצא את הבן אדם הנכון, שסיפר לו את מה שגילתה לו אימו בהיותו נער צעיר, את מה ששמעה מסבתא רבא שלה, יסוד ברזל לחיים: כל מצב רע ככל שיהיה, אם מסתכלים עליו נכון זו הזדמנות פז שאין לה אח ורע, להתחבר לתפילה מעומק הלב, בהשתפכות הנפש, וככל שהמצב רע יותר כך התפילה יותר מעומקא דליבא ומרוממת יותר ומתקבלת יותר.

מהיום, יתכן שעדיין קשה לו לראובן, אבל הוא אף פעם לא עצוב, הוא אף פעם לא לבד בשום מצב, הוא חש היטב שאבא שבשמים נמצא איתו בכל מצב ומלווה אותו בכל שלב בחיים ודואג שיהיה לו הכל הכי טוב שיש.

להתפלל בכל עת

ישנם אנשים שחיבתם למקומות הקדושים עצומה, וכל אימת שמזדמנת להם ההזדמנות, הם עוטים עליה כמוצאי שלל רב, שופכים צקון ליבם לפני אדון כל בבכיה ובתחנונים, אמנם טוב ויפה, אך בל נשכח, שעיקר התפילה שהיא השיחה עם הקב"ה ישנה בכל רגע ובכל מקום, בבית וברחוב בשמחה ובצרה, ולא דוקא בתפילת שמונה עשרה, ומי שמתרגל לחיות כך שכל חייו מלאים בקשות וקשר ישיר עם הקב"ה אין מאושר ממנו, הכל יש לו וכל העולם שלו, - של אבא שלו.

לעומת זאת, מי שאינו מתפלל בכונה, ואינו מנצל כל הזדמנות, וממתין רק ל"רגעים הגדולים" על קבר פלוני או המקום ההוא, למה הוא דומה?, לילד שאמו ביקשה ממנו שיגיש לפניו ארוחה משביעה, מרוב שמחתו של הילד בשליחות הנכבדה, הלך והזמין משאית לעוד מספר שעות, איתה יסע לרפת הגדולה ויביא משם פרה משובחת, לאחר מכן יזמין תור למחרת לבית המטבחים הגדול שם ישחטו אותה, ולאחר מכן יופיע אצל השף הגדול שיטרח לילה ויום להכין את התפריט העשיר ביותר.

לאחר מספר ימים הוא מגיע אל אמו ברוב פאר והדר בחצוצרות וכלי נגינה, והוא רואה שעיניה כבויות מצער ומרעב, לתדהמתו, השיבה לו אמו,

אני ביקשתי ממך ארוחה לפני מספר ימים, וכי לא יכלת למלא את מבוקשי?¹⁹

עונה לה הבן, כל כך רציתי להביא לך ארוחה משובחת, וזה לוקח זמן... משיבה לו אימו, שוטה שבעולם, ארוחה משובחת מקומה יפה לה, אבל אם עלי לרעוב בינתיים מספר ימים, אוותר עליה, ובלבד שלא ארעב... והנמשל...¹⁹

חלק ב

ועכשיו למעשה, לכל אחד מאיתנו דוגמאות אמיתיות מהחיים, מתפללים ו... נענים, ושוב מתפללים ומודים!!²⁰

הילד מרעננה

ילד אחד מרעננה, בן ארבע.

יום אחד תמים הגיע מפוחד אל אמו, "אמא, יש נשר על הכרית שלי אני פוחד".

---

¹⁹ "לקבוע תפילה אחת בכונה גמורה לפחות פעמיים בשבוע" (מכתבי התעוררות ח"א פ"א מכתב כ')

²⁰ מן הראוי להדגיש, כי לכאורה פרק זה מיותר הוא למי שהורגל לבקש בקשותיו מאדון כל, מי שרגיל להנהיג את מסלול חייו על "הרחב פיך ואמלאהו", הרי מידי יום הוא יכול למלאות ספר עב כרס של התפללתי ונושעתי, בין אם זו האם בעסקי ילדיה, או המורה בעסקי תלמידותיה או הלמדן בעסקי למדנותו, או בעל החובות בגלגוליו... אך יש מן הצורך למי שעדיין לא זכה לטעום, אולי יזכה לחוש אפס קצהו מן התענוג האמיתי של קרבת אלוקים, אולי יכבוש את ליבו.

האמא הרגיעה אותו, אבל הפחד הזה היה כנראה משהו הרבה יותר מסובך מסתם פחד.

הילד היה הסטרי ומבוהל, ואחר כך זה המשיך להסתבר, הוא לא רצה לאכול שוקולד, הוא פוחד מהשוקולד.

היום הבא הוא הגיע שוב מבוהל מאוד, הנשר הגיע אלי.

הוא התחיל לעשות תנועות משונות בגופו, והאמא ראתה שהעסק בכלל לא פשוט, ודורש טיפול מיידי.

היא התקשרה לרבי, הרב אמר שאם עד מחר זה לא יעבור אז שתלך לביה"ח, והרב חשב לעצמו, מה יתנו בבית החולים? תרופה – כדורים ! ויתנו שם ארוך למחלה נפשית, וילד בן 4 כבר לקחת כדורים ?

אמר להם לפני הנסיעה לביה"ח, תלכו להתפלל, הם נסעו לציונו של רבם, ושפכו תפילה חוטטת בלב שבור ובדמעות שד' יציל את בנם, הם היו כאובים ודאוגים מאוד, ותפילתם מלב קרוע נשמעה.

בהדרגה, אבל זה קרה. הילד השתחרר בהדרגתיות מפחדיו וחזר להיות כאחד הילדים.

העבודה / סיפור מהחיים

את העבודה הסמינריונית שלי בת 30 עמודים שמרה לי הקלדנית על דיסק און קי מסוים, ושלחה לי את הדפים המודפסים להגשה,

לאחר חודשים כשהגיעו התיקונים מהמורה, ערכה הקלדנית חיפושים אך משום מה העבודה לא נמצאה והיא גם לא שמרה על המחשב הפרטי שלה, כך נסחב הדבר באמונה שהיא תמצא, יום אחד תפסתי עצמי שהמצב לא פשוט ותאריך הגשת העבודה סופית הולך ומתקרב, בבוקרו של יום ביקשתי מבוראי מכל הלב בתחינה שהעבודה תמצא,

בצהרים ספרה לי הקלדנית: היה עלי להגיש עבודה נוספת של אחותי, חיפשתי דיסק און קי להעתיק עליו ולא מצאתי, אחותי הגיעה אלי עם כמה

דיסקים און קי שהיו אצלה, נטלתי אחד מהם לתומי ובתוכו היתה העבודה שלך”

בכח התפילה לחולל פלאים / מקבץ סיפורים

כמה דוגמאות:

- היה סיפור מזעזע על ילד שנפל מהחלון ממקום ממש גבוה והסכנה הייתה עצומה בני המשפחה עברו ימי פחד שאין לתאר, באחד הערבים פתאום החל שינוי לטובה,

התברר אחר כך שבאותו זמן מנהל החיידר שמאוד חרד לשלומו של התלמיד בדיוק באותה עת התפלל בכל כוחו לרפואת הילד.

- חתן וכלה שבשחזור השנים שהיו בשנות בחרותם לפני נישואיהם הצביע החתן על שנה מסוימת של התעלות מתקופת חג הפורים בו קיבל ברכה מרב מסוים, והכלה חישיבה שבאותה שנה בפורים התפללה באופן חזק ולב נשבר לחתן תלמיד חכם ובעל מידות טובות.

- אישה אחת ספרה לי על שהותה עם בנה בבית החולים הילד פרכס ואיבד נשימה היא ראתה למול עיניה את המצב הכי קשה... בעלה הלך הביתה לנוח מהתורנות הקודמת הוא הגיע הביתה ובלב שבור ורצוץ היא תארה לי איך הוא בכה וצעק לד' שיציל את בנם, כשהילד חזר לאט לאט לאיתנו עם ההנשמה וכו' הרופאים עדיין לא ידעו להסביר מה בדיוק קרה והם רצו להשאיר אותו בבית החולים כדי לעלות מה בכל זאת גרם לכל זה...

- סיפור נוסף על אישה שביתה הייתה במצב קשה בבית חולים והיא ספרה שהם ראו בחוש את כוח התפילה, הייתה פעם שחזרה הביתה שבורה לרסיסים הבת התקשתה בנשימה והאם ממש לא החזיקה מעמד "תפילת מנחה שלי אחרי זה הייתה מהחזקות בחיי" - זה היה הביטוי, בערב היא התקשרה לביה"ח וכבר אמרו שהרבה יותר טוב.

עד השחרור זה היה בולט מאוד שעל הילדה הזו יש מי שמתפלל, - והיו מסביב ילדים נוספים באותו מצב, לדוג' היה חיידק מסוכן מאוד שנכנס למחלקה יום או יומיים אחרי שהיא עברה למחלקה אחרת ועוד כל מיני בעיות שכיחות שהתעוררו והיא בסיעתא דשמיא לא נפגעה כלל.²¹

סוד השמחה

מסופר על יהודי בעיירה בשם ר' יהושע, הוא היה זגג במקצועו ותמיד היה עושה מלאכתו בשמחה וברוגע, גם כשהיה מבוגר והעבודה הייתה מפרכת,

יום אחד הוא סיפר על עברו כיצד זה שהוא תמיד שמח:

הוא היה ילד יתום שעבד קשה לפרנסת אימו במלאכת הזגגות, יום אחד הוא הוזמן לביתו של עשיר העיירה כדי לתקן חלון, בדמיונו ראה את כיסו התפוח במטבעות ואת אמו הצוהלת, אבל בדרך התנפצה הזגוגית ועימה החלומות, הוא נעמד בצד הדרך ליד הזגוגית השבורה, ובכה,

אחד הצדיקים עמד לידו ושאל אותו מה קרה, והילד יהושע סיפר, עם כל הכאב את מה שקרה, ואז אמר ר' שמחה בונים משפט ששינה את כל החיים שלו "ד' לא אוהב בכיות סתם, אלא הוא אוהב תחינות ובקשות"

למדתי גם לכל המצבים הקשים שהיו לי בחיים לבחור בדרך הנכונה לא ליילל סתם, אלא להפנות את כל הבכי והצער לבקשת עזרה ממי שיכול

---

²¹ ונקודה חשובה מאוד היא לדעת שהיסורים הם מתנה לאדם, כי אין אדם שלא צריך תיקון, ואבא צריך הרבה יותר מאמץ לתת לבנו מכה מאשר לתת לו מתנה, אלא שהוא מוותר על נוחותו למען התועלת לבנו, וכמו שאמר הרב זללה"ה: "אני מודה לד' הרבה יותר על היסורים מאשר על הטובות הרבות, כי זה הרבה יותר קשה לד' לתת לי, והוא נותן זאת למרות שקשה לו, לטובתי".

נתחזק כולנו גם בעת מצוקה, נפנה ישירות אל אב רחמן, ונרויח להידיבק בו בחזקה כי היסורים הם מהדקים את הקשר בין יצור ליצור (החזון איש). כי על ידי שברון הלב נפתחים הרחמים, ועל ידי התפילה יודעים את הכתובת לישועה.

לעזור לי - תמיד לפנות אל בורא עולמים, ולכן יש לי תמיד שלוה שמחה ורוגע.

העוגה והטחינה

שלו' רחל, מה שלומך?

אה חגית, מה נשמע? איך היה אתמול באירוסין של פנינה?

היה מדהים, כזה שמח והעוגה שלך עשתה את הערב! איך עשית אותה? כזו עוגה טעימה, ממש מעדן מלכים, והציפוי ממש הרהיב עין ביפיו.

כולם שאלו מי היא המוכשרת שעשתה את זה.

"אה, העוגה הזו? לא מסובכת כלל, היא דווקא די פשוטה, רוצה מרשם? יש לי עכשיו זמן להקריא לך". "כן אם יש לך זמן למה לא?", "טוב, את רשמת? הרבה הרבה תחינה, 2 כוסות סוכר, 4 מרגרינה, 6 כוסות קמח..."

"רגע, רגע, מה, שמעתי? תחינה בעוגה?!, לא שמעתי דבר כזה בחיים שלי!"

"כן אני מדברת אליך בשיא הרצינות, אין דבר שאני אופה, מבשלת, ואפי מטגנת ללא תחינה, אני שמה את התחינה במקום הראשון עוד לפני שאני מכניסה את שאר החומרים לקנווד".

- "את מוכנה להסביר לי, רחל, למה את מתכוונת?"

"כן, אני מתכוונת, לתחינה, תחינה לבורא העולם שהוא כל יכול, ואם רק מבקשים ממנו, הוא נותן ביד רחבה שפע הצלחה וסיעתא דשמיא. ואז -

העוגה יוצאת מוצלחת, הפשטידה אף היא, את מצליחה במבחן, בהכל!

זהו סוד ההצלחה!!!"

התפילה להצלחת העוגה היא המרכיב החשוב יותר מכל המרכיבים האחרים, "המתפלל פועל יותר מהמשתדל" - חזו"א.

האפנדיציט

הייתי אז ילד קטן כשאחי הקטן ממני עבר ניתוח של אפנדיציט, מאז שביקרתי אצלו וראיתי את כל המכשירים ואת המאושפזים הנוספים, נשאר לי פחד מהמושג "בית חולים", ולכן כאשר יום אחד תמים בו חזרתי אחר הצהריים מהחידר והרגשתי פתאום איזה כאב חד בביטני, נתקפתי פחד שמא אצטרך ללכת לביה"ח.

אחותי הגדול ששמרה עלינו באותו אחר הצהריים שמה לב לכך שאני חיוור ולא כשורה, היא שאלה אותי אם הכל בסדר, אמרתי לה ש"כן", שהרי פחדתי.

כשהלכתי לישון עדיין לא עבר הכאב, וכשהורי הגיעו בלילה אמרה להם אחותי שצריך לראות מה קורה איתי שהייתי נראה חיוור.

הורי נכנסו לבדוק מה איתי ואז התעוררתי מכאב חד ומשונה בביטני, אך לא רציתי להגיד להורי, (לא ידעתי אז שזה יכול להיות מסוכן מאוד לא לספר) הורי הלכו לישון לא כל כך רגועים, ואני נשארתי במיטה ואז אני מרגיש שהכאב הוך ומתחזק הולך ומחמיר, והלב שלי דפק מפחד, כי כל כך לא יכולתי לחשוב על בית חולים.

ואז בתוך החושך מתחת לשמיכה התחלתי להתפלל לבורא עולם, הכרתי את מזמור ל' בתהילים והתחלתי לומר, אבל איך ? בדמעות, בכוונה עצומה, הרגשתי שכל מילה מותאמת בדיוק אלי.

אמרתי פעם אחת, והתחלתי עוד ועוד כי את זה הכרתי בעל פי, ומעומק ליבי התפללתי שבורא עולם יציל אותי.

ולאט לאט אותו כאב הלך ונחלש.

נרגעתי, הכאב כמעט חלף לגמרי.

בבוקר כשאמא העירה אותי ורצתה ללכת עמי לרופא הייתי כבר ממש בסדר, ואמרתי לה: אמא, אני יכול לרקוד ולא כואב לי".

ואני בלב רציתי לרקוד ולהודות לבורא ית'.

לאחר שנים כשהייתי כבר נשוי, באחת השבתות הרגילות באמצע תפילת שחרית, אני מרגיש דקירה, ואני מזהה שזה בדיוק אותו כאב שהיה לי לפני הרבה שנים כשהייתי ילד...

הכאב היה חד, התעלפתי והובלתי לביה"ח, עברתי ניתוח של אפנדיציט. כעת כשאני שוכב כאן בבית החולים לאחר הניתוח, אני מרגיש מאושר מהתובנות החדשות שנוספו לי, להבין מהי כוחה של תפילה.²²

משמעת

סיפור נוסף שאותה מורה מספרת מחיי בית הספר,

יום אחד הענשתי ילד עקשן וביקשתי ממנו שיעשה משהו נגד רצונו היה לי חשוב שהוא ישמע ואז זה יוביל אותו לשיפור אמיתי וגם יחסוך לי לקרוא להוריו ולעשות שערוריה מסובכת ומעייפת.

הלכתי הצידה, ביקשתי מבורא עולם שיעשה שהתלמיד יסכים, כי זה היה מופקע קצת שהוא ישמע.

ביקשתי, והנס קרה! ביקשתי ונושעתי!

---

²² יעקב אבינו מכין עצמו פגישה עם לבן, שולח לו מתנות יקרות, מכין את עצמו ומשפחתו למלחמה, אך הוא יודע שכלי תפילה כל ההשתדלות לא תעזור.

צריך לדעת שאפשר לבקש הכל הכל, וככל שנבקש על דברים קטנים, צרכים של יום יום, נראה איך הבקשה מתקבלת, אבל צריך לבקש לא כדי לצאת ידי חובה, או בדרך אגב, "נעשה הכל וגם נתפלל", אלא לבקש באמת עם כל הלב, כהגדרת תלמיד חכם אחד: "לבקש לפחות כמו שמבקשים מאמא" – ומהמשפט הזה יש הרבה מה ללמוד.

תנור חדש

מספרת אישה שתנור האפיה שלה שבק חיים, היא לא ידעה מאין יהיה לה כיסוי להוצאה זו, היא חשבה לעצמה הלוואי היה נוחת לי כאן תנור במתנה או לפחות הלוואה נוחה כדי לקנות תנור חדש, כשהיא ברכה ברכת המזון לפתע מצאה את עצמה מבקשת "לא לידי מתנת... ולא לידי הלואתם" היא התרכזה במילים וחשבה הרי אני מחכה למתנה או הלוואה של מישהו וכאן אני מבקשת שלא לידיהם "אלא לידיך המלאה" אז היא החלה לכוון חזק שהיא מבקשתך רק מיידו הרחבה של בורא עולם שאין לו שום מעצורים לעזור לזה בקלות ושלימות,

וכך היה ההמשך,

ביום חמישי בו הייתה אמורה לאפות דברים לשבת, שמעה רעשים מהחלון והנה היא רואה שפועלים מפנים את המחסן שבקומת הקרקע שלהם, מחסן זה היה עזוב במשך שנים בלי שידעו בכלל על הבעלים שלו דבר, כעת מפנים אותו, ובין האביזרים היה לא פחות ולא יותר תנור שהיה נראה חדש לגמרי, הפועלים תכננו למכור אותו לאספני מתכת והאשה בקשה להחליף את התנור הישן שבביתה, תמורת תנור זה.

נאלמת התבוננה בתנור החדש משרישה לעצמה היטב כי אפשר בלי מתנה בלי הלוואה אלא למתנת ידו של הבורא הפתוחה ורחבה!

אני שומע אותך

היה עלי לעבור טיפול רפואי מסוים מספר פעמים, טיפול זה דרש מיומנות מיוחדת מצד הרופא המטפל, כאשר הצלחת הטיפול עלולה לקחת זמן רב או לחילופין זמן מועט וכן כמות הקושי של המטופל ג"כ לא קבוע, אני זוכרת את עצמי בצורה כל כך עוצמתית בכמה הטיפולים הללו שבסיעתא דשמיא הצליחו מאוד, בתחילת כל טיפול ואף בהמשכו היה קשה, מאד קשה, והסוף לא נראה באופק אבל באותו רגע בו הצלחתי להתפלל בצורה אמיתית והרגשתי כאילו ד' עונה לי "כן אני שומע אותך, אני

פה לידך, כן אני שומע" ואני קוראת אליו, "אבא" ומבקשת ממנו שיסתדר מהר מהר ויצליח" מיד העניינים התקדמו לברכה, ואילו כשהתפללתי קודם כדרך אגב אז עדיין לא הסתדר כמעט כלום ורק ברגע החזק ולא משנה באיזה שלב, נשבר ליבי ואז כאשר התפללתי תפילה אמיתית לבורא עולם מיד או תוך דקות ספורות באה הישועה²³,

---

²³ כמה מילים כדי להרגיש את הקשר שלנו אל הקב"ה, ילד קטן כשאבא שלו מכה אותו, אינו מבין את הרגש של האבא, ואילו כשאדם גדל הוא מבין טוב טוב כמה הוא אוהב את הבן שלו, וכמה קשה לו להכות אותו.

צריך להבין שהקב"ה אוהב אותנו כמו שהוא אומר לנו "אהבתי אתכם אמר השם", והגמ' אומרת שהקב"ה מחכה לגאולה "ולכן יחכה השם לחננכם", והגמ' אומרת מאחר שאנו מחכים והוא מחכה מי מעכב, מידת הדין מעכבת.

אם אדם היה מרגיש את המושגים האלו שבשעה שאדם מצטער שכינה מה לשון אומרת מראשי קלני מזרועי, אם הי' מרגיש שעמו אנכי בצרה, אזי כשהוא בא להתפלל ולבקש הוא מרגיש שהוא לא לבד, הקב"ה אומר אדרבה, אני מחכה שתבקש, אמנם לפי הנהגת העולם אי אפשר לתת בלי שתבקש, אבל אני מחכה ומחכה.

לפעמים אבא נותן מכות לילד קטן, ואומרים לו תבטיח שתהיה בסדר, והוא מתעקש ולא עונה, והאבא נותן לו עוד מכות ועוד מכות, עד שהוא יענה, הילד חושב שהאבא רוצה לתת לו מכות... והאמת שאבא מחכה תגיד כבר שתהיה בסדר, כדי שאוכל להפסיק לתת לך מכות.

אנשים יותר גדולים, באמת מסתכלים על זה כך, ומרגישים כך, והם גם יותר קרובים לאהבת השם, כמו שרגילהיה הרב זללה"ה לומר אני מודה לקב"ה על הדברים הרעים שהוא נותן לי יותר מעל הדברים הטובים שהוא נותן, כי על הדברים הטובים הרי גם הוא רוצה לתת לי, אבא רוצה לתת לבן שלו מתנות, אבל על הדברים הרעים הוא הרי מצטער ואעפ"כ הוא מוכן לסבול כי זה טוב בשבילי.

אם היינו מפסיקים לחשוב את מה שהילד חשב כשהוא היה קטן ונרגיש את הענין הזה, התפילות יהיו אחרות, אף שודאי שגם כשיודעים יש יצר הרע להסיח דעת בתפילה, האדם מסיח דעתו גם מדברים שהוא יודע ומאמין.

כשאדם נמצא בצרה וכדו', אם הוא יתחבר לידיעה הזו שאנחנו ילדים שלא מספיק מרגישים את אהבת השם, את האהבה רבה אהבתנו ואת החמלה גדולה ויתירה, לא מספיק מרגישים את זה, ולכן מדברים בצורת ריחוק, אם היינו מרגישים שזה כך, היה כל הקשר יותר חזק.

כתוב בירמיה שהקב"ה אומר לו אנכי ידעתי את המחשבות אשר אנכי חושב עליכם בית ישראל מחשבות שלום ולא לרעה לתת לכם אחרית ותקוה, הכל אני עושה בשביל לעזור לכם.

הכל חשבון לטובתנו, כמו שאמרו במדרש על הפסוק אחת לאחת למצוא חשבון שאם אדם חייב מיתה למקום אוספים לו כל מיני דברים קטנים, נשברה הצלוחית, נכשל באצבעו, מתה פרתו, נשברה ביצתו, אוספים לו הכל, והחשבון מתמצה. (מתוך שיחות)

תפילת תשב"ר

לר' אליהו דושניצר היה פרדס שלא היו ממנו רווחים והוא ביקש מאוד למכור אותו.

במשך הזמן הגיעו סוחרים ור' אליהו ניסה למכור להם, אך כל פעם הייתה סיבה ולא הצליח.

פעם אחת פגש ר' אליהו מנהל של מוסד תלמוד תורה לילדים, הוא ביקש ממנו שהילדים יתפללו עבורו שיצליח למכור את הפרדס, (שבוודאי הטיפול בענייניו הפריע לו בלימוד).

בתחילה שכח אותו מנהל מהבקשה, אך לאחר שהזכירו לו, והוא ארגן את התפילה בקרב התלמידים, תוך זמן קצר הצליח ר' אליהו למכור את הפרדס.

רק תפילה

סיפור קצר מסר חזק:

בעל תשובה אחד היה זקוק להלוואה בסדר גודל עצום, הוא ביקש מאביו לבקש עבורו בחוץ לארץ, אביו השתדל בעבורו, אך נענה בסירוב.

אמר הבן: "אבא, חכה, אני אתפלל קודם".

ולאחר מכן "פתאום" הסכימו לו והסתדר לו וקיבל את ההלוואה שהיה זקוק לה.

ילדים מתפללים

עשינו הגרלה בכיתה באופן קבוע אני עורכת הגרלה בסיום של שיעור מסוים ותלמידי מכירים את התפילה, ויודעים שיכולה להועיל אף בזכיה בהגרלה וגם על כל דבר...

יום אחד אני קוראת לילד : "יניב, זכית בהגרלה", הילד מרים את עיניו, "מה?" עיניו היו מהורהרות אך זוהרות, "זכית בהגרלה" והוא עונה לי בהתפעלות, "הרגע התפללתי על זה!".

סיפור נוסף, על מורה שחילקה קופות חיסכון - בצבעים שונים, תלמידה אחת ניגשה אל המורה ואמרה: "התפללתי לקבל קופסא וורודה, ולא קיבלתי..."

המורה ענתה מה שענתה, אך לאחר זמן מה, ביקשה ממנה חברה באקראי להתחלף בקופסאות, ולאותה חברה הייתה קופסא ורודה. והמורה הסבירה לה שהתפילה שלה נענתה, אמנם לא באותו רגע אבל אחרי כמה דקות.

פרוטקציה

הגננת המליצה לי על טיפול מסוים לביתי מתחום התפתחות הילד, לאחר שבועיים בערך באתי לקחת אותה לאבחון שנקבע לי, הגננת הייתה מלאת השתוממות: "מה עשית ? בוודאי, בטוח, הפעלת פרוטקציות ! איך הצלחת ? זה ממש לא הגיוני ! ואני עוד מכירה את המאבחנת ההיא והיא מקצועית במיוחד!!".

התשובה היא שלא עשיתי שום השתדלות מיוחדת, רק פניתי לבעל הפרוטקציות העולמי וביקשתי ממנו שתהיה לי סיעתא דשמיא באישור, ובקביעת התור, ואצל מי שהכי טוב...

תפילה ועוד תפילה, היש השתדלות פשוטה מזו ?

ההרצאה²⁴

ערכנו מסיבה בבית ספרנו, מסיבה זו כללה מטרות רבות, ביניהן חיזוק היהדות של הורי התלמידים, נערכנו לכך כבר חודשים קודם,

בהזמנת המרצים קויתי שמרצה מסוים ששיחותיו מרתקות במיוחד יוכל להגיע, אך לצערי הוא לא יכל להגיע, במקומו בלית ברירה הזמנתי מרצה אחר אך הרבה פחות מרתק ולא ידעתי אם ההורים בכלל יקשיבו, ידעתי שההיערכות הכי חשובה שלי בהכנות למסיבה היא להתפלל חזק על הצלחת המסיבה בכלל ועל ההרצאה בפרט, והשתוממתי לראות שגם על דיבורי המרצה התפילה פועלת, המסיבה עצמה הצליחה מאוד בסיעתא דשמיא וההרצאה הייתה מדהימה, המרצה ריתק את ההורים עד שבקשו שיעורים קבועים איתו.²⁵

---

²⁴ מעלה גדולה היא להתרגל לסדר כל עניניו ע"י תפילה, וגם מה שצריך להעיר בביתו או לחבירו וכיו"ב יבקש בתפלה לסדר הענינים, וגם מצות כיבוד אב ואם יכול לקיים בתפלה להצליח עניניהם ברוחניות וגשמיות, מיהו אינו נפטר ממצותו המעשית כשצריך לזה וכל עניני חסד להיטיב עם חבירו וכיו"ב יבקש ע"ז בתפלה, ואפי' אם אין הדברים יוצאים מן הלב הם משפיעים על רגשות האדם כמ"ש מרן זלה"ה באגרות, והר"ז כעושה מעשה חסד כראוי, שאע"פ שאין לו הרגש לזה לא נחסר בחשיבות מעשהו, ועי"ז חוסך מעצמו ביטול תורה ודיבורים וענינים שונים, ומועיל לו ולחבירו התועלת האמיתית. יש להקדים התפלה קודם העת המוכרח לזה, ולהתפלל על הדבר הפרטי הנצרך לו, שבזה כונתו ובטחונן חזקים יותר, ותפלתו נשמעת, כגון להתפלל על הלימוד של אותו סדר או אותו ענין בסוגיא, וכן על ענין הנצרך בביתו באותו יום, וכיו"ב, ויבקש שימולאו משאלות לבו בזה לטובה, כענין גומל חסדים טובים, שאם אין זה לטובתו הרי רצונו שלא ימלאו בקשתו, או שיסבבו הדברים שיאה לטובה. (מתוך חוברת)

²⁵ יש להקדים התפילה קודם העת המוכרח לזה, ולהתפלל על הדבר הפרטי הנצרך לו שבזה כונתו ובטחונן חזקים יותר ותפילתו נשמעת כגון להתפלל על הלימוד של אותו סדר או ענין הנצרך בביתו באותו יום ויבקש שימולאו משאלות ליבו בזה לטובה. (מתוך שיחות)

פרנסה

אשה אחת ספרה לי שבתקופה מסוימת לא הייתה לה עבודה "באותה שנה התפללתי בראש השנה כל כך חזק שד' יעזור לי" ובאמת באותה שנה היא קבלה עבודה שמאוד התאימה לה הרבה יותר מהקודמות, והיא פשוט נהנתה בעבודה.

"ולא האמנתי שהעבודה הזו בכלל יכולה לבוא בחשבון ולא הייתי יכולה אפילו לחלום על זה, רק חסד הבורא עלי ששמע לתפילתי התאים לי את הטוב ביותר"

תפילה על בוחן – סיפור מחיי היומיום

מורה לב. תפילה מספרת:

תלמידה ניגשה אלי אחרי השיעור ואמרה: המורה אני רוצה לספר למורה משהו... אנו כעת בתקופה לא קלה בבית, באחד הימים הללו הייתה לי בעיה, לא הספקתי ללמוד לשיעור של המורה בבית גם אם חשבתי להספיק ללמוד קודם, אבל לפני שיעור של המורה, יש שיעור עם מורה אחרת שמהתחלה עד הסוף כותבים אצלה, - ואין אפשרות ללמוד לשיעור שלך, והיום התפללתי לד' שיהיה לי זמן ללמוד, והנה - קראו למורה פתאום החוצה באופן מפתיע, והיה לי זמן ללמוד.

מספרת המורה:

אמרתי לה, נכון שיש מצב לא קל בבית, אבל בתוך כל זה ד' נתן לך ד"ש והוא אומר לך, בדבר הקטן אני איתך, אז תדעי שגם בדבר הגדול אני איתך!!

הכלה והארנק – ספור מחיי היומיום²⁶

בתקופה בה ביתי עמדה להינשא, היא יצאה ערב אחד (כמו עוד הרבה ערבים) לקניות, ובידה ארנק מלא בשיקים חתומים, מאות שקלים ומסמכים חשובים.

באחת החנויות מדדה בגדים וכשבחרה לבסוף בגד ובקשה לשלם עבורו, גלתה כי הארנק איננו, החנות המתה קונים והיה קשה לשער אם הארנק נגנב או סתם אבד. ביחד עם העובדות היא חפשה וסרקה את החנות אך הארנק לא נמצא. היא התקשרה מבוהלת אלי - אמה, כאמור מלבד הכסף היו בארנק עוד הרבה מסמכים ואם כך צריך להודיע למשטרה על אבדן תעודת הזהות וכדו'.

מה אענה לה? שתחפש שוב? סגרתי את השפופרת וכל אחת פנתה לעיסוקה, היא לחיפושים ואני לתפילה. התפללתי שנמצא את הארנק האבוד, ואתן צדקה מהכסף שבארנק ואם בעלי יסכים אפילו חומש.

לא עברה דקה, והבת התקשרה ובשרה: הארנק נמצא, היכן? מתחת לערימת הבגדים בתא ההלבשה, אבל חיפשתם שם קודם לא? כן בוודאי חפשנו ולא מצאנו ועכשיו הוא נמצא.

- החנות נסרקה עד תום בידי צוות שלם והארנק לא נמצא, מדוע שימצא פתאום? אבל עובדה! הוא נמצא!

---

²⁶ "לעולם יתפלל אדם שלא יחלה שאם חלה אומרים לו הבא זכות והיפטר" (גמ' שבת) אדם שמקדים תפילה הן על בריאותו הן על הצלתו במעשה זה, בפרויקט או בקניה, הרי הכין לעצמו את הזכויות שגם אם תיווצר בעיה או חולי כלשהו הרי יש לו כבר זכויות מוכנות כדי להינצל ולראות סיעתא דשמיא, על ידי תפילתו הוא מכריז אני יודע שיש מנהיג לבירה, האחראי הן על בריאותי, הן על הצלתי, וממילא לא צריך להזכיר לי את זה על ידי יסורים.

מרח החזון איש זללה"ה באגרות: "אדם רשאי לנוסח תפילה קצרה לצרכיו... ובכל זמן ביום, ואין צריך לכללה בתפילת שמו"ע ומתחיל בלשון "יהי רצון מלפניך... שתצילנו היום ובכל יום... ובפרט... ותתן לי כח לעמוד נגד... ותסלח לי... ואזכה שלא להכשל עוד" וכו'.

אם מתפללים ובטוחים שבידו האפשרות לעשות הכל, ומבקשים מכל הלב אז הישועה מגיעה מאירה וזורחת.

רכבת חשמלית-סיפור אמיתי מחיי היומיום

מורה שמלמדת בבית ספר בו הצוות חרדי והילדים חילוניים מספרת: יצאנו לטיול ברכבת חשמלית חדשה, הילדים עלו נרגשים על הרכבת והנסיעה החלה, הגענו לשער בו פותח הקטר בעזרת שלט ואז הרכבת עוברת ונוסעת הלאה, הקטר-הנהג לחץ על השלט אך השער לא נשמע לו, הוא יורד מהרכבת, מנסה בכוח זרועו לפתוח כאשר גם איש צוות נוסף שהיה עמו ניסה לפתוח אך ללא הועיל, פניתי אל התלמידים שלי, ילדים בכיתה ב' ואמרתי להם: "בואו נאמר פרק תהילים וכססימו בדיוק באותה מילה-השער נפתח! הילדים שהיו סביבי וראו זאת, צעקו בקול אל הנהג "זה בגלל התפילה, זה בגלל שהמורה אמרה פרק תהילים". ואז-בחזור שוב השער לא נפתח, הפעם שתפתי את כל הילדים, וכולנו ביחד פנינו אל מי שפותח שערים, ואמרנו בקול פסוק אחר פסוק, סיימנו את הפרק, על המילה, והשער נפתח! אני בטוחה שלילדים-תלמידי נשאר המסר חקוק על ליבם-צידה לחיים...²⁷

סיפור "פשוט" מחיי היומיום – השגחה פרטית

באותו בוקר קמתי קצת מאוחר, אבל הקצת הזה גרר עמו מאוחר גדול, וכך יצא שידעתי שהבנות תגענה מאוחר לגנים, זה לא נעים כי בשכונה

---

²⁷ צריך לזכור את הכתוב בתהילים: "הרחב... ואמלאהו", בשר ודם שבאים אליו עם מידי הרבה בקשות וכל יום ומכל הסוגים אפילו הסבלן והנדבן ביותר כבר כועס, ומבקש לא להגזים. אבל בורא עולם, אבינו מלכנו, מה הוא אומר? "הרחב פיך" – תבקש עם פה רחב, הרבה בקשות, בורא עולם רוצה שנבקש (לטובתנו), "ואמלאהו" – אני אמלא את בקשותיך.

שלנו מאוד מאוד איכפת לגננות שיגיעו בזמן והן מעירות על כך שוב ושוב
מה גם שזו לא פעם ראשונה... ולכאורה סיבה "לא מוצדקת"...

בתפילתי ביקשתי מד' שיתן לי סיעתא דשמיא בהבאתם שלא יהיה "אי
נעימות" וכו' תפילה פשוטה.

אבל משראיתי את ההשגחה הפרטית, ואיך יש מישהו ששומע את
בקשתי ויכול לעשות הכל, למלאותה, התמלאתי התפעלות.

רק כשחזרתי הביתה קלטתי את הסיעתא דשמיא הגדולה לה זכיתי.

'יצאנו בנותי ואני מאוחר ממש ב³⁰ בבוקר, מהגן הראשון – יצאה בדיוק
סייעת מ"מ - בחורה נחמדה, והיא זו שפתחה את השער לא ראיתי את
הגננת כלל והענין עבר בשלום.

ומהגן השני בדיוק באותו רגע בו אנו פוסעות, הגיעה עוד ילדה לילדה זו
נולדה אחות חדשה והסייעת שפתחה (ולא הגננת!) הייתה מרוגשת ושמחה,
וביתי נכנסה בדרך אגב בלי שאלות ובעיות.

אם נרגיש כראוי שאנו לא מדברים לקירות אלא מישהו יושב ושומע
אותנו כל מילה, אז נתפלל יותר בכוונה, יותר באמת ואת הישועה נראה
בהתאם.

מה בין מחסן במקסיקו לתפילת ילדה קטנה

סיפור שהיה, נשמע לא הגיוני אבל הוא התרחש בדורנו והוא הגיוני
בהחלט.

הנני עובדת כמורה המשכורת לא גבוהה ולכן כשגיסתי עמדה להתחתן
ידעתי שבנותי תלבשנה את שמלות השבת שלהן כי מהיכן אקנה להן
שמלות חדשות כשאר בנות דודותיהן.

יש לי בת גדולה ועוד שתיים קטנות שלא כל כך מבינות, הגדולה שהייתה
בקשר עם בנות דודותיה ביקשה מאוד שגם לה תהיה שמלה חדשה כמו
לכולן, היא ביקשה פעם ועוד פעם, עד שאמרתי לה את יכולה להתפלל

לבקש מד' שיתן לך, הילדה לקחה את הענין ברצינות וממש התפללה חזק לד' שהיא "נורא" רוצה שמלה חדשה לחתונה... אפילו עם דמעות – תפילת ילדה !

ההמשך מפעים במיוחד,

במקסיקו יש מחסן בגדים של מטרת חסד, הוא מקבל עודפים ממפעלים במחיר מוזל במיוחד, אשה אחת שיש לה משפחה בארץ ישראל הולכת דרך קבע למחסן, קונה בגדים עבור אחייניותיה.

יום אחד היא נכנסת ורואה 3 שמלות יפות מאוד תלויות, המוכרת הסבירה כי זה עתה הן הגיעו ממפעל יוקרתי במיוחד וזו מציאה של ממש, האשה הבינה כי את זה אסור להשאיר ולקחה עמה את השמלות, בדרך חשבה לעצמה, בשביל מי זה יתאים ? הרי אחות זו אמרה שלא חסר בכלל ואחות שניה גם כן קנתה לה לא מזמן את למי זה יהיה... טוב, לא נורא היא תשלח לאמה שבארץ ישראל ג"כ, היא כבר תמצא למי לתת...

האמא של הילדה הנ"ל עלתה על האוטובוס באנחה קלה התיישבה ליד מורה מבוגרת מהצוות בשיחת רעים סיפרה על החתונה המתקרבת, המורה קטעה אותה: "רגע, שמלות כבר יש לך?"

"תקשיבי ביתי ממקסיקו שלחה 3 שמלות יוקרה מחוץ לארץ במחיר "מצחיק" אולי זה יתאים להן?"

וזה התאים, התאים מאוד ! שמלות יוקרה לכל 3 הבנות, לא הגיוני, אבל למי שמכיר מהו כוחה של תפילה זה הגיוני ועוד איך !²⁸

---

²⁸ בתפלה יש לבקש כל מה שיעלה על לב האדם הרחב פיך ואמלאהו, ולבקש שיהא זה לטובה, ומצינו בגמ' על אחד האמוראים שביקש רחמנא ליצילן מכיסופא דאמורא פלוני ששאלו ואינו יודע להשיב, וכן בכל תחום הרי הקב"ה יודע משאלות לבנו, וממילא אין טעם לרצות ולהתבייש מלבקש, שהרי אין רצונו מוסתר מלפניו ית', והמתפלל על חבירו ברוחניות הוא נענה תחלה, ומתקשר לשמוח בהצלחת זולתו, ועושה נ"ר כפול ומכופל ליוצרו ית"ש. (מתוך חוברת)

אני חושב חזק

אשה בעלת תשובה שבעלה עדיין לא חזר בתשובה, מספרת שבתוך ים הקשיים והנסיונות שהיא עוברת שא"א לתארם היא רואה נקודות אור של סייצתא דשמיא ויד עוזרת לה ממרום.

וכך היה המעשה: בנה הקטן נכנס לגן חרדי (זאת לאחר שיכנועים רבים עד שהבעל הסכים).

יוזם אחד כשהגיעה האם לקחת את בנה החמיאה לה הגננת: "את יודעת, הבן שלך הוא ממש מוצלח, יודע תמיד לענות תשובות לעניין, ממש יודע היטב", האם שמחה, ובדרכה חזרה שאלה את הבן: "שמעת מה הגננת אמרה? היא אמרה שאתה יודע לענות יפה תשובות". אמר לה הבן הקטן: "אמא, אני יגיד לך, כל פעם שהגננת שואלת שאלה (ואני רוצה לענות) אני חושב חזק "ד' תעזור לי שאני יצליח לענות, - ואז אני אומר את התשובה..."

המטבע

מורה המספרת על חויה שהייתה לה בכיתה, חויה לא קלה, אך מחזקת. יום אחד תוך כדי מסירת השיעור, אני מבחינה בילד בוכה, הוא הגיע אלי ואמר: "המורה, בלעתי שקל". (הילד שיחק במטבע ובלע אותו בטעות).

נלחצתי מאוד, ניסיתי לדפוק עליו אך זה לא עזר.

אמרתי לילדים: "תגידו תהילים!"

ורצתי לקרוא לעזרה, תוך כדי אמירת תהילים בלחץ ודאגה, חזרתי לכיתה עם אחד מאנשי הצוות היודע מעט להגיש עזרה ראשונה והמטופל, הילדים אמרו תהילים שהם יודעים בעל פה, המטופל ניסה לדפוק על הילד.

הישועה הגיעה בדיוק ברגע בו סיימו הילדים את פרקי התהילים שהם רגילים לומר, אז הילד החל להקיא, ועל הריצפה נפל: מטבע של 5 שקלים (גדול) ולא של שקל !!!

אז ראינו מה גדול היה הנס. והילדים חשו על בשרם את כוחה של התפילה!.

רק להאמין ולבקש

עברתי טיפול רפואי קטן חד פעמי לא מסוכן, אך כואב ובכלל לא נעים, את הטיפול עברתי במרפאה השכונתית ולא ידעתי שהוא אמור לכאוב כל כך, נכנסתי לחדר הטיפול ובמהלכו צרחתי עד לב השמיים, מרוב כאב.

היציאה מחדר הרופאה הייתה מלווה באי נעימות רבה עבורי, מה יחשבו האנשים שחיכו בתור, מה כבר עשו לה? היא צורחת כמו ילדה קטנה...

לפני מס' שבועות נאלצתי לעבור שוב את אותו טיפול.

הגעתי למרפאה מלאת פחדים, הסתכלתי סביב על האנשים והילדים שחיכו בתור, ותיארתי אילו זעקות הם הולכים לישמוע בעוד כמה דקות, נכנסתי לחדר הרופאה ובעודה מכינה את הציוד הנדרש התחלתי להתפלל: "עזור לי, לא לצעוק, לא להפחיד את הילדים שבחוץ ולא לצאת מבוישת מהצעקות".

ואז נעצרתי לרגע ונזכרתי בכל סיפורי האמונה שקראתי, וחשבתי לעצמי, הרי בורא עולם מסוגל להכל!

התפללתי שנית: "אתה הרי כל יכול, הכל שלך, הרופאה היא רק שליחה, תן בידיה ברכה ושמור עלי, שלא אצעק כי לא יכאב לי בכלל, שאעבור את הטיפול בלי להרגיש כלום! ובאמת, הפלא ופלא עברתי את הטיפול בלי – להרגיש – כלום! בלי טיפת כאב ובלי אף צעקה יצאתי מהחדר מחויכת והמומה, צריך רק להאמין ולבקש!

סכין במעבד

סיפור נוסף היא מספרת מחיי הבית, ניסינו להוציא את הסכין מהמעבד מזון, הוא נתקע בצורה שקשה מאוד להוציא וכמובן גם מסוכן מצד הסכין החד, ניסינו אבל העסק היה מסובך, וכך, מקובלנו, אבקש ממי שהכל שלו והכל הוא מחליט ובידיו לשנות הכל, אמרתי מספר פרקי תהילים ומיד אחר כך "פתאום" ניסיתי שוב והסכין – השתחרר...

רגל שבורה ולב שבור

הגב' ח.ר. מספרת:

נסענו לקייטנה במירון.

ביום שישי יצאתי לסיבוב ונפלתי באמצע הכביש, הנפילה הייתה קשה ולא יכולתי לזוז, לא היה עלי שום פלאפון ובאין איש נראה באיזור חשתי חוסר אונים וגם יכולתי להאשים אנשים בנפילתי מסיבות שונות, אך ידעתי שהכל מאתו ית' והכל לטובה.

הרמתי עיניים לשמים וביקשתי בפה מבורא כל העולמים שירחם עלי ואזכה להגיע חזרה לבית הארחה בו שהינו ואספיק להדליק נרות לפני שבת, התפילה שלי הייתה מעומק הלב השבור, וגם הרגל השבורה...

ומכאן ואילך התרחשו ניסים בזה אחר זה.

הגיעו שני בחורים פתאום הופיעו ממשמר הגבול, לא שאלו שאלות הרימו אותי ונשאו אותי אל המדרכה, תוך דקות הגיעו מד"א, ואני הובלתי לבית החולים בצפת, הספיקו לצלם ולוודא שיש שבר, לשים גבס ולהחזיר אותי, ואני הגעתי לבית הארחה שם חיכה לי כבר כסא גלגלים בכניסה, והספקתי להדליק נרות לפני שבת!

(בעוד שביום ראשון נסעתי לבלינסון לצילום ושיבדקו שהכל תקין וזה

לקח 7 שעות !)

מתפלל או קורא בעיתון?

בתקופת רוסיה הקומוניסטית הייתה סכנה גדולה להראות כלפי חוץ כל סממן יהודי, שמא ילשינו לשלטונות, ר' יצחק זילבר גר היה אז ברוסיה וזכה לעמוד איתן חרף הקשיים העצומים, יום אחד הגיע זמן תפילה והוא ברחוב, מה יעשה?

העיתון היומי היה בצורה כזו: תלוי על הקירות ומי שרצה עמד וקרא, מה עשה הרב זילבר שלא רצה להפסיד תפילה? עשה עצמו קורא את העיתון, וכשהיה צריך להשתחוות הוא כביכול התכופף כדי לקרוא מה כתוב למטה.

כשעבר שם אחד מצוות המשטרה, הוא כמובן כל כך רעד, וכמובן התפלל לבורא שיצילו, כיצד יגיב לשוטר שעובר לידו? והרי הוא באמצע התפילה. והנה צץ רעיון במוחו. הוא עשה עצמו כל כך שקוע בכיתובים עד ש"כביכול" לא שם לב לשוטר שעבר לידו...

וכך יכל להמשיך להתפלל בנחת ובשלמות, המסר עצום עבורנו איך צריך באמת להרגיש לפני המלך!²⁹

---

²⁹ הכוזרי כותב שבן אדם צריך להרגיש שכמו שהוא חייב לאכול 3 פעמים ביום, ככה התפילה נותנת לו חיים 3 פעמים ביום.

פרק ה

ההכרח להתפלל

יהיה לך זמן וגם קירבת אלוקים

האיש האהוב והנערץ עליהם ביותר, רבם הישיש עטור זקן הישיבה, כינס את כל בני הקהילה בכינוס חירום, ונשא בפניהם דברים מרטיטים ומרעידי לב, "הנה נא זקנתי, איני יודע את ימי, אך מרגיש אני כי עדיין לא זכיתי ללמדכם תפילה מהי, מהו טעמה המתוק, כיצד מקבלים אותו, ורום ערכה..

כאן פרש הרב את משנת תפילתו כאשר שקט מחשמל עומד באויר ניכר היה כי מה שיהיה הוא לא מה שיהיה.. העולם שינה את פניו..

בסיום הדרשה הושיבו השמשים את הרב על כסא והקהל העצום, עברו לפניו כבני מרון להתברך ולהודות לו על השינוי העצום שהתחולל בחייהם בשעה זו.

עוזיהו מן הבולטים שבבית הכנסת, פעיל נמרץ לכל דבר שבקדושה לא היה מסוגל להתאפק, הוא רץ לעבר הרב בבכי ובסערה, וכשדמעות בפניו, שפך את ליבו: "רבי, מתי?!, הלא הרב רק מנקה את עינינו בלא שיש לנו יכולת לממש את המתנה הנשגבה הזו, וכי יש רגע אחד במשך היום שאנו נחים ששייך לומר הנה את הרגע הזה נקדיש לתפילה בכוונה?!, הרי כל ימינו אנו טרודים מכף רגל ועד ראש, מתי נתפלל?!"

לקול הנהונם של הסובבים הופיע לו מן דהוא, אבך משי ובקול עדין הוסיף להקשות: "הרב גם הדגיש את מעלת הרגשת קירבת האלוקים, והרי אם נקדיש את הזמן הקצר שלנו לתפילה וכוונה, מתי ישאר לנו זמן להקדיש לקירבתו יתברך?".

הרב הישיש לא ענה מיד, הוא רק ביקש לכנס את כל הקהל הקדוש שנית, ועלה שוב על הבימה, וקולו חוצב להבות "רואה אנוכי כי לריך

הטרחתי את גרוני, וכי כלל לא הבנתם את דברי", "הרי לו הבנתם את מעלתה של תפילה, הייתם מבינים שאין שום מקום כלל לטענותיכם, לו ידעתם גודל כוחה של תפילה, הרי הייתם יודעים שכל הפעולות הנעשים על ידכם להשיג את מבוקשכם יכולתם למנוע ע"י התפילה, לו רק הייתם יודעים מפנים קצת זמן לתפילה, הרי היא היתה מפנה לכם כפלים זמן מעיסוקיכם, שהיתה שורה בהם הברכה.

הרב הישיש הנמיך את קולו והוסיף במתק שפתים לו הייתם "מדברים עם הבורא", כשאתם מתפללים אליו, לא הייתם מתלוננים על מחסור בקירבה אליו, הרי זו הקירבה הגדולה בעולם, לעמוד, ולדבר עם המלך, לעמוד ולבקש, כל שעולה על דעתנו, לעמוד ולהודות על כל מה שקיבלנו.³⁰

---

³⁰ כי קל שומע תפילות ותחנונים אתה" פירושו שיש כח מיוחד של תפילה שמשפיעה ושאינו תלוי בדרגת האדם בשעת התפילה, "שומע תפילות ותחנונים", בזכות התפילה, ואמנם יש דברים המעכבים את התפילה, אבל כל תפילה שמגיעה לפני הקב"ה מתקבלת, דהיינו שממלאים לו בקשתו ורצונו.

יש כח מיוחד בתפילה, וכמ"ש הגר"ח מולאזין בשביל מה היו צריכים כמה זקנים ומהם כמה נביאים לתקן נוסח של תפילת שמונה עשרה, שהיא תפילה קצרה, ומבאר הגר"ח שהתיבות של שמונה עשרה עושים בכל יום תיקון אחר, ובכח נבואה ידעו כיצד לקבוע התיבות אשר נכנס בכח התיבות של שמונה עשרה לעשות תיקונים וצירופי שמות שונים בכל יום לפי מה שראוי באותו היום, וזהו תפילה חדשה מידי יום, - עד שלא שייך כלל להבין כיצד זה פועל.

ומלבד כח התפילה שתיקנו חז"ל, יש גם ענין לבקש בקשות פרטיות.

יעקב אבינו אומר אשר לקחתי מיד האמורי בחרבי ובקשתי ומבאר התרגום בחרבי – בצלותי, ובקשתי – בבעותי, לכאורה בשלמא מה שתרגם בקשתי בבעותי אפשר להבין שזו לשון בקשה, אבל חרבי צלותי אינו מובן מה הקשר ביניהם.

הגר"ח"ב נבנצאל מביא בשם הגר"ז הלוי ז"ל, שביאר שהחרב יש לו כח עצמי להרוג לפי שהוא חד, אבל בקשת תלוי לפי כמה שהאדם מושך את החץ לעצמו, וכמה שמושך יותר לעצמו הוא הולך יותר למרחוק.

כך גם "בצלותי" היינו בחרב, שזהו התפילה שחז"ל תיקנו שיש כח במילים עצמם לפעול ולא תלוי רק בכונת האדם, אבל "בבעותי" היינו כקשת, שזהו הבקשות הפרטיות של האדם, שזה תלוי לפי כמה שהדברים יוצאים מן הלב.

ניתן כח ביד האדם לפעול ע"י התפילות, כי הקב"ה שומע תפילות ותחנונים, ואמרו כל המרבה בתפילה נענה. (מתוך שיחות)

הבקבוק של התינוק / משל

מסופר על קבוצת נשים שנסעו מחוץ לעיר, אחת הנשים הביאה עמה את תינוקה, ובאמצע הדרך החל התינוק לבכות, אימו הבינה שהבכי אינו אלא בגלל שהתינוק רעב, הוציאה האם את הבקבוק ונתנה לו לאכול, התינוק ראה את הבקבוק עם הדייסה וכשהכניסה לתוך פיו נרגע לרגע, מצץ ושוב החל לפרוץ בבכי תמרורים, וכך חזר הענין על עצמו, האם התפלאה מאד, שכן רעב הילד מדוע אינו אוכל?.

חשבה שמא אינו מרגיש טוב, והיא ניסתה להרגיעו בדרכים שונות, אך לשווא, התינוק המשיך לבכות.

במחשבה שניה, נזכרה שהבקבוק חדש, ושכחה לעשות חור בפטמה. והנמשל ברור...

ד' רוצה לתת, לעזור – הבקבוק מלא, צריך שיהיה לשפע חור- דרך לצאת משם, והחור זו התפילה!

על ידי שאנו פונים ומבקשים נוצר צינור לישועות, הנמצאות ביד ד'.

מי הוא הנדיב הגדול? / משל

מעשה היה בבחור טוב, סר מרע וישר דרך. ביום בהיר הוא פוטר מעבודתו המסודרת מעיו חמרמרו. פרנסתו היצוקה ביסודות איתנים התנדפה לה ברוח, מעמדו התערער באחת, רוחו סערה וגעשה.

כל הלילה לא ישן. עם בוקר יצא סתור-שיער אל מפתן ביתו, כדי ליטול את העיתון שנחבט זה עתה על דלתו בידי מחלק העיתונים. הוא הרימו בשקיקה, אולי צרות חדשות ישכיחו את הראשונות. פתח מיודענו את העיתון, והנה, שני שטרות חלקים ומגוהצים של מאתיים שקלים נשרו באיטיות בין דפיו האפורים של העיתון, התנדנדו קמעא באוויר הבוקר וצנחו למרגלותיו.

הוא היה בטוח כי מדובר בתעלול פרסומי. אותו בוקר הוא הפך את העיתון מכל צדדיו, בדק את השטרות בזכוכי מגדלת, כמעט שחרך אותם

מול השמש, עד שהגיע אל המסקנה הכמעט וודאית, כי אכן שטרות אמיתיים של מאתיים שקלים באמתחתו.

מנהל הבנק סיפק לו את האישור הסופי, כי הוא התעשר בארבע מאות שקלים, בלא נקיפת אצבע.

כעבור חודשיים הוא חדל מחיפוש אחר עבודה, ארבע מאות שקלים היו מונחים בכל יום על מפתן דלתו, ספונים בתוך דפי העיתון.

עם קפה הבוקר היה מתיישב על ספסל בחצר ביתו, פותח את העיתון בניחותא, קורא את החדשות, ובקראו בעמוד 4 היה שולח את אצבעותיו דרך אגב לעמוד 6, שולף את השטרות הממתינים לו ולוגם מן הקפה.

בוקר אחד כמעט גרם לשכניו להאמין כי דעתו אינה כפי שהייתה, עיתוניהם הוחלפו. לא משנה איך הוא עמד על דעתו כי הם יחזירו לו את העיתון שלו והוא יתן להם את שלו, אפילו שהם היו מנויים על אותו עיתון. הם לא הסכימו, לא נעים, בנם הקטון כבר טיפל בעיתון והפך אותו לעיסה, אבל הוא התעקש, התבצר בעמדתו, והסתלק מאושר עם הקרעים הרטובים שבידיו, מאוחר יותר שלף את שלו מעמוד 6.

חלפו עברו להם ארבע שנים, הילה של חשאיית-מה נרקמה סביבו אט אט, כאשר שכניו וידידיו הבחינו כי אינו עמל לפרנסתו, חייו נינוחים כמו חופשה ארוכה, ופרנסה לא חסר לו.

היה זה באמצע הקיץ. הוא התכופף אל העיתון להרימו מן השביל, כאשר הבחין בנעל מבריקה המונחת על העיתון ומונעת ממנו להרימו. בזעם כבוש הפנה את ראשו אל על וכמעט אמר את שהיה דעתו לומר, אלמלא שמע את הזר לוחש: "מה עם תודה?"

סליחה?

תודה, תודה רבה, מדוע אינך אומר לי תודה רבה. במשך ארבע שנים אתה מקבל ממני בכל יום שטרות כסף מגוהצים בתוך העיתון, ואפילו לא מילה אחת של תודה שמעתי מפריך?! זה אנושי!?

תראה אדוני, מעולם לא ראיתי אותך, לא שמעתי עליך, לא ידעתי עליך, לא סיפרו לי עליך, לא היה לי מושג שאתה קיים.

על זה בדיוק אני מדבר. ארבע שנים אתה אוכל את פיתי, שותה את מימי ולא היה לך מושג שאני קיים.

אפילו פעם אחת לא הקדמת להשכים כדי לבדוק מי הוא זה המשחיל שטרות כסף לתוך עיתונך. לו היית עושה זאת, היית רואה אותי, שומע עלי, יודע עלי, היו מספרים לך עלי והיית יודע שאני קיים!

הקדוש ברוך הוא נותן לנו מדי יום ביומו מתנות רבות וגדולות, ידיים שזזות, רגליים שהולכות, עיניים שרואות וכו', האם אנו מנסים להגיד לו תודה? האם אנו חושבים פעם שעלינו לבדוק מאיפה מושפע עלינו כל שפע הטוב הזה? האם אנו חשים שעלינו להכיר טובה ולהתפלל?

נשמה גם צריכה מזון - משל

היו פעם זוג עניים שלא היה להם כסף לקנות בשר לשבתות וימים טובים. פעם קנה הבעל אפרוח, הביאו הביתה ואמר לאשתו שתאכיל ותגדל אותו ועד שיבואו ימי החג יהיה להם בשר. משום מה הזניחה האישה את הטיפול בתרנגולת ושכחה להאכיל אותה עד שמתה, כשהתקרב החג הבא, חזר הבעל וקנה אפרוח כדי שיגדל ויהיה להם בשר לחג, אמרה האישה לבעלה "הרי עלולה אני לשכוח להאכילו ואז ימות גם הוא" השיב לה בעלה "הפעם ודאי לא תשכחי שכן עכשיו קניתי אפרוח של תרנגול ולא של תרנגולת כאשר הוא יהיה רעב הוא יקרא בקול גדול לא כמו התרנגולת שהיא שקטה יותר.

הגוף דומה לתרנגול, כאשר אינו מקבל אוכל הוא יודע כיצד לעורר את האדם לתת לו את המגיע לו, תחושות הרעב והחולשה הם מזכירים נאמנים שבזכותם אין האדם שוכח לאכול.

התפילה היא מזון לנשמה, אך כאשר מזון זה אינו ניתן לה, היא אינה פועלת כדי לעורר את האדם לספק לה את מזונה, היא מסוגלת לרעוב

ואפי למות מרעב, ועלינו להתרגל לעורר את נשמתינו שגם היא תקרא כדי שח"ו לא תגווע ברעב.

הכוזרי אומר: שהיהודי צריך להרגיש שכמו שהוא צריך לאכול במשך היום ואינו יכול להתקיים ללא מזון, כך התפילה הוא מזון לנפש (וגם לגוף) וא"א בלעדיה³¹.

להסתדר לבד

מעשה שהיה בבית חולים מסוים שהיה בו מחסור ברופאים, באחת המחלקות שמאושפזים בה חולים מסוכנים אשר הטיפול בהם דרש לפחות 4 רופאים – העמידו למשמרת לילה רופא אחד בלבד אך הזהירו אותו

---

³¹ מן החסדים הגדולים הוא מה שמונעים מן האדם את מילוי כל צרכיו כדי שיצטרך לבקש בתפילה.

כי מטבע בני אדם שכל שאין לו סיבה להגיע ולבקש, הוא מאבד את רגש הקשר, והדבר קיים גם בין בני אדם גם אצל אנשים שהאדם מרגיש קרוב אליהם ושהוא חייב להם הכרת הטוב, ושהוא חייב בכבודם, ושהוא רוצה להיות עמם בקשר, אם אין לו סיבה לבא ולקבל מהם, נחלש הקשר עמם, ורק כאשר חסרים לו דברים והוא נצרך אליהם, בכך נבנה הקשר.

אם לא היו לאדם עניינים החסרים לו והקרובים ללבו שהוא צריך להתפלל עליהם, בהכרח בטבע הבריאה לאט לאט הוא היה מרגיש רחוק, והיה עלול להתנתק.

כיוצא בדבר, אם בני ישראל לא היו צריכים לעלות לרגל ג' פעמים בשנה וכמו שכתוב איש תחת גפנו ותחת תאנתו, היו מאבדים את הקשר, גם אם היה רוצה מאד!

כיוצא בדבר מה שמבואר בקרא "ויענך וירעיבך ויאכילך את המן וגו'. הכל כדי שידע שהוא צריך את רחמי הבורא מידי יום ביומו, שאם לא ישלח לו את המן, ימות ברעב.

וכן מבואר בקרא "רוצה ד' את יראיו, את המייחלים לחסדו", ועוד בפסוק "הנה עין ד' אל יראיו למייחלים לחסדו", "יראיו", ו"מייחלים לחסדו", אינם עניינים נפרדים, לכאורה היה ראוי שליראיו לא יחסר כלום, אבל בפסוק מבואר לא כך, אלא יראיו, זה המייחלים לחסדו, כי מי שצריך להגיע להקב"ה הוא יותר מרגיש קשור אליו.

מה שחסר לאדם אם זה בעיות בפרנסה או יסורים והוא צריך להתפלל זו מתנה לאדם, כי אם היה לו הכל ולא היה צריך להגיע לתפילה גם אם הוא מאוד רוצה היה פוגש את הקב"ה רק בסוף כאשר "לך תכרע כל ברך".

באזהרה חמורה: "האחריות על בריאותם ועל חייהם של החולים נתונה בידך, דע לך הדריכו אותו שאם פלוני יתעורר ויתחיל לצעוק הוא עלול להעיר את כל המחלקה ואז ישרור במקום תוהו ובוהו אתה פשוט לא תסתדר, ישנו חולה אחד המחובר למכשיר חמצן ואם חלילה תארע תקלה כלשהי הוא עלול למות, לשלישי יש צורך לבדוק את האינפוזיה וכו'.

לפיכך במקרה כזה בו יתעורר אותו פלוני אל תסמוך על עצמך בשום אופן צלצל מיד למרכזיה לבקש עזרה ואנו נדאג לשלוח תגבורת!

ואכן החשש הצדיק את עצמו, אותו פלוני קם והעיר את כל המחלקה הרופא רץ ממיטה למיטה במסירות נפש, אך לחולה שהיה מחובר למכשיר החמצן הוא לא הספיק להגיע, והוא שבק חיים לכל חי,

חולה אחר חש ברע...

ואסונות כבדים נוספים ארעו באותו הלילה... כמובן פטרו את אותו רופא מתפקידו וערכו לו משפט, ולמול השופט טען הרופא בלהט: "אדוני השופט, הייתי לבד במחלקה שבד"כ נדרשים בה 4 רופאים, רצתי ממיטה למיטה במסירות נפש ממש השתדלתי בכל הכוחות אך בשום אופן לא הסתדרתי לבד!! מה עוד יכלתי לעשות?" "נכון" ענה לו השופט, לא היית יכול להסתדר לבד!! אך מדוע לא הרמת טלפון לבקש עזרה? הלא זוהי פשיעה שאין כדוגמתה!"

- מעשה זה ממש כמשל חזק בעבורנו, ודאי שאדם לא יכול לעמוד מול כוחו של היצר, ולהתמודד מולו בנסיגות רוחניים, הטענה על האדם היא: אם אתה לא מסתדר לבד, תרים טלפון!!!, תפנה אל ד' בבקשת עזרה ותאמר לפניו: אינני מסתדר לבד! – אנא ממך עזור לי, שלח לי סיעתא דשמיא!

כשבן אדם מבקש על רוחניות, התפילה נשמעת ביותר³².

---

³² עוד דבר מוצאים בגמ' שתובעים אנשים למה לא התפללו על דורם, על הכהן גדול כתוב שנענש על שלא התפלל שלא יהיה מיתה בשוגג, וכן מבואר בגמ' שאריה אכל אדם בשלש פרסאות רחוק מריב"ל, ואלוהו הנביא הפסיק להגיע אליו, וכן כתוב שאלימלך שיצא לחו"ל ונענש אף שלא הי' מה לאכול, אפילו סובין, משום שלא התפללו על דורם.

הוראות הפעלה / משל

אדון זלמן היה לשם דבר, לא רק בקרב בני המשפחה, הקרובים והרחוקים, כי אם גם בקרב מכרים, ידידים, יוצאי המחוז ממנו עלו הוא וזוגתו הקשישה, ובכלל, כל מי שבא עמו במגע, חש את קסמו ואת ייחודו.

אחת מתכונותיו הבולטות של זלמן היא רגשנותו העולה על פניו ומציפה את עיניו בדמעות מלוחות, כל אימת שקוצב הלב שלו מחיש את פעימותיו. באותה שעה שזלמן מתרגש, חיוך מקסים מאיר את פניו, הוא מספר את מיטב סיפוריו, נזכר בטובי המעשיות שעברו במורשה מדורי דורות, ומסב נחת רוח מרובה לסובבים אותו.

לא יפלא, איפוא, כי בהתקרב יום הולדתו התשעים, קרוביו ובני משפחתו הענפה ארגנו מסיבת ענק לאיש העומד בראשם שנים כה רבות, וכה אהבוהו. הוא וקשישתו הוזמנו למסיבת "חלקה" תמימה לבן נין כלשהו, ולהפתעתם הרבה קיבלו את פניהם בתשואות כל צאצאיהם, מבעלי שער השיבה, ועד עוללים בחיק אמהותיהם.

השמחה גאתה על גדותיה. סבא זלמן החליף את ממחטותיו ללא הרף, ותשואות רמות פרצו כאשר נכד גבה קומה, הניף בזרוע אחת חבילה גדולה עטופה בנייר מתנות, זר פרחים בראשה ומכתב משתלשל מצידה.

"גדוש שמחת חיים סבא זלמן", שחו לעצמם שני נכדים שהביטו מן הצד על הסב הזקן שמיאן לפתוח את החבילה, עד אשר יצליח לנחש מה יש בתוכה. הוא התחיל מימי התורכים, פרימוס, תנור נפט, קפץ חיש מהר לדור ההי-טק, מחשב, טלפון עם רמקול, מנורת לילה עם שני צבעים... כל ניסיונותיו עלו בתוהו.

בתפילות צריך להתרגל שלא להגיד רק בקשות מסודרות מהסידור, אלא לבקש בכל יום באופן פרטי, בכל יום על מה שצריך שכך הוא מתחבר יותר למה שהוא מבקש, והוא ישים לב היטיב למה שמחזירים לו, באופן פרטי אם בשמונה עשרה לפני יהיו לרצון או בכל מקרה שצריך, כי זה תפילה אחרת ותוצאות אחרות. (מתוך שיחות)

כאשר פתח את החבילה, לא האמין למראה עיניו "מיקרוגל", קרא בהשתאות, "אתם חושבים ש'היא' תסכים לבשל בלי אש? טוב, ניקח את הדבר הזה. תודה רבה לכם".

הם לקחו את "הדבר הזה", הניחו אותו במרפסת ובדקו אותו מכל הכיוונים. סבא זלמן היה ידוע בחיבתו לכלי חשמל, וחיש מהר קרא את חוברת ההוראות, מלמל תחת שפמו חלק מן הכתוב, "להרחיק ממי... לשמור מילד..." והניפה אל-על, אל פינת הבודם שהוקצתה לו לפני שנים לשמירת חפציו האישיים, ה"שמטעס" בפי זוגתו.

הוא המתין לרגע המתאים. גבירתו יצאה להשקות את פרחי החצר שקמלו זה מכבר, והוא נחפז כילד קטן אל המטבח, מילא בזריזות סלט תפוחי אדמה בצלחת שהוכנה מראש, הכניסה אל תוך המיקרוגל, לחץ היכן שלחץ, למעלה, למטה עד שנשמע הצלצול הגואל, מנורות נדלקו, מנועים הופעלו, המיקרוגל החל בפעולתו. הוא דימה בנפשו את עצמו לטייס המתניע את מטוסו.

לפתע פרצה אש מתוך המכשיר. מבועת כפי שלא היה מאז נס מפני פורעים ערביים ניתק בזריזות את זרם החשמל, שפת תשעה קבין על המכשיר האומלל, וכינס ישיבת חירום עם בניו, זועף וסוער הוא טען, כי החברה שייצרה את המכשיר חסרת אחריות, ואם הם לא יחליפו את המכשיר...

החליפו את המכשיר. בלי טענות ובלו מענות.

כעבור שבוע נרגעה רוחו, זוגתו נמה את שנתה, והוא שב על הניסיון.

פיצוץ עז החריד את הבית.

כשוך ההלם, ישבו הוא ורעייתו, בטרם הזעיקו את צאצאיהם מלומדי המלחמה, וניסחו מכתבים נזעמים לכל מי שרק יכול ללחום בעבורם.

המוכר הציץ רגע במכשיר המפויח שהועמד במרכז שולחנו בהתרסה, הניח יד רכה על כתפו הזועמת של הישיש ושאל: "אדוני, הכנסת כף מתכת עם צלחת האוכל?"

"כן, מה זה קשור?".

יקירי, אנא, בפעם הבאה לפני שאתם באים בתלונות, קראו את חוברת ההוראות המצורפת למכשיר שאתם משתמשים בו, ולא תבוא תקלה תחת ידכם.

קבלנו מריבוננו של עולם מתנה חיים, לפעמים אנו מרגישים שהעסק "נתקע" פתאום יש קשיים בבית, בחברה וכו' מרגישים חוסר אונים, אך מי שעניו בראשו פותח את הוראות ההפעלה ורואה שיש פתרון, פותחים את הלב ואת הפה והשפע והברכה מגיעים.³³

פרנסה מסודרת

מסופר על רב אחד שהחזיק כולל של אברכים שילמדו יומם ולילה ללא התעסקות בענייני פרנסה, בכל ראש חודש קיבל כל אברך סכום כסף שימלא את כל צרכי ביתו.

---

³³ נקודה נוספת, חשוב לזכור שהעולם נברא בצורה כזו שעל ידי שנתפלל נקבל, לאדם הראשון לא צמחו צמחים ומזון כי ד' חיכה שהוא יתפלל ועל ידי שיתפלל יצמח:

שומם ריקם / עומד העולם / הכל מצפה מייחל
הכל כבר מוכן / מתוקן מזומן / צורה בה בראם הקל
פועים הכבשים / גועות הפרות/ ועופות קולם מילל
מנקיקי הסלעים / מימים ומדברות / מחכים שהאדם יתפלל !
או אז פורש הוא כפיים / מרים לשמים ולובש העולם צורה
מבקש משמים / מתחנן הוא למים / מתמלא העולם באורה
עשבים ושיחים / יערות ודשאים וכל השדות שירה
פרחים ופירות/ כל עץ פרי נחמד / מה יפה הבריאה בהדרה !

(עפ"י רש"י על הפסוק "וכל עשב השדה טרם יצמח")

פעם אחת כשהגיע ראש חודש חשב אחד האברכים מה אני צריך להתפלל על פרנסה והרי פרנסתי מסודרת אינני צריך להתאמץ בתפילה על זה, אשקיע את תפילתי בעניינים אחרים חשובים, לאחר התפילה נעמד הרב בפתח וחילק את הכספים לכל אחד, כשהגיע תורו של אותו אברך נגמר הכסף, נכנס הרב לחדר והביא עוד כסף והמשיך לחלק מהאברך הבא ובלי משים דילג על האברך, כשסיים לחלק נגמר הכסף.

ניגש האברך אל הרב ואמר לו שלא קבל, ענה לו הרב אף פעם לא קרה לי שלא הספיק הכסף תמיד המציא לי ד' את כל הכסף הנצרך לאברכים שלי, אז מה קרה הפעם אולי תעשה חשבון נפש מדוע קרה לך הדבר, אז הבין האברך שגם כאשר קבל מידי הרב היה זה בהשגחה פרטית מבורא עולם, בזכות התפילה, שהיא הצינור שמביא לו את הפרנסה³⁴.

---

³⁴ כששלחו למלחמת מדין שלחו אלף למטה, מכל שבט נשלחו 2000 איש אלף אחד שילחמו ואלף אחד להתפלל עליהם,

שואלים בעלי המוסר:

דבר ראשון למה שהאלף שמתפללים ילכו למערכה שילכו לבית הכנסת להתפלל.

דבר שני למה צריך אלף מתפללים לא מספיק שכל ישראל מתפללים, וזו הרי מלחמת מצווה.

ומשיבים:

באמת ד' בעצמו ניהל את המלחמה, אך אדם מטבעו נוטה לחשוב "כוחי ועוצם ידי" המחשבות האלו הם תחילת הכשלון של המלחמה.

והיות ומשה רבינו רצה להציל אותם ממחשבות אלו, כל אחד יש לו "מתפלל פרטי".

כתוב ברוקח: מיום שחרב בית המקדש אין הקב"ה משפיע טובה לישראל אלא ע"י תפילה.

פרק ו

כיצד ראוי להתפלל והרגשת התפילה

אחד מהם מדבר עם מישהו

אדם חילוני נכנס בשעת התפילה לשיבת כפר חסידים (כשהייתה בהווסדה בזכרון יעקב), והביט על כל ציבור המתפללים, ראש הישיבה היה אז ר' אליהו לאפיאן זכר צדיק לברכה, כשיצא היו ששאלו אותו "מה ראית?" אמר אותו אדם חילוני: "ראיתי את כולם מתפללים ואדם אחד מדבר עם מישהו!".

כולם התפללו, אבל ר' אליהו לאפיאן דיבר עם בורא עולם הוא הרגיש אכן שבורא עולם עומד מולו!³⁵

למה בכה הילד?

שעת צהריים חמה, השמש קופחת על הראשים, רחבת הכותל המערבי אינה מלאה מאד בשעה כזו. הכל רגוע ושלו, ד"ר נדיב פוסע מתונות ומתקרב אל אבני הכותל הגדולות, לצידו פוסע לאיטו מיליונר ידוע בעל שם עולמי.

הם פוסעים זה לצד זה, משתדלים לשאוף אל קרבם מאויר הפסגות הזה עם רוח הקדושה הנושבת עמו ומציתה כל לב יהודי ברגשות קרבה אל אבא שבשמיים

---

³⁵ המטרה של התפילה היא להכריז שיש מנהיג לבירה, הרמב"ן בסוף פרשת בא אומר: שהמטרה של בתי כנסיות ובתי מדרשות היא כדי שיתאספו כולם ויאמרו "עבדיך אנחנו".

קול בכי חרישי מגיע לאוזנם, הבכי מתגבר ושוטף מוצף בדמעות ומציף גם את עיני כל מי שהוא מגיע לאוזניו. מהיכן הקול הזה? קול של ילד מתחנן, קול של ילד שמבקש ומשתפך.

בפינה נסתרת הם מגלים צדודית של ילד קטן העומד בסמוך לאבני הכותל וממרר בבכי קורע לב קר כשלהם, רופא מחוספס ומיליונר שחוץ מדולרים לא מעניין אותו דבר, מתחמם ונשבר לנוכח המראה הזה, בהחלטה של רגע וללא מחשבה שניה הם מחלקים ביניהם את האחריות לכשיסיים הילד את תחנוניו הם ישאלוהו לפשר צרתו, שמא חולה משהו ממשפחתו, אולי אפי נשקפת סכנה לחייו בעצמו, אולי לכן בכיו התגבר כל כך "אם כך" מכריז ד"ר נדיב בהחלטיות "אעשה כל שביכולתי כדי לעזור לילד הזה, אזעיק את כל רופאי העולם ואף אדאג לתרופות מתאימות היקרות והטובות ביותר עד שימצא מזור למחלתו וידעך בכיו לעולם".

"אך אולי טוען המיליונר שלצידו, אולי הוא בעצם בריא וצרתו היא דוקא החשש מלגווע ברעב, אולי שוקעים הם בים של חובות ונושים ואין מושיע, אולי מתגלגלים הם ברחובות ללא קורת גג לראשם, אם כך, ממשיך, אדאג להם בכל כוחי אקנה להם דירה רחבת ידיים ולא ארפה עד אשר הכל יסתדר על הצד הטוב ביותר".

תוך כדי שיחה הם מבחינים בילד הפוסע לאחוריו ומוחה אט אט את דמעותיו, ניכר עליו כי קשה לו להתנתק מן האבנים ומן ההשראה העילאית שבה היה נתון. בדמיונם הם כבר ראו את חיוכו כשיראה שתפילתו נענתה על אתר.

ניגשים שניהם אל הילד, יד חמה מונחת על כתפו בניסיון להרגיע ולכבוש את אמונו, "אמור לנו ילד" מתחיל ד"ר נדיב "מה צרתך" והמיליונר שלידו ממשיך "אנו נכונים לעזור לך בכל שיידרש, רק ספר".

הילד מוחה בביישנות מתוקה את שיירי דמעותיו, מחייך חיוך נבוך ועונה ברגש ובתמימות, "צרה? אין לי שום צרה, בסיעתא דשמיא, אני רק ילד קטן שמקבל מאבא גדול כל כך הרבה מתנות, היום נגמרה שנת הלימודים, אחרי כל כך הרבה פעמים שבקשתי והתפללתי שאצליח בלימודים,

שהחברים יאהבו אותי, שאקבל ציונים טובים, באתי היום להגיד תודה לאבא שלי שבשמיים שאוהב אותי ונותן לי בחמלה רבה את רוב חסדיו".

עכשיו רק נותר לד"ר נדיב ולמיליונר שלצידו למחות את דמעותיהם...³⁶

להרגיש את הטעם / משל

מעשה היה במלך עשיר מאד אשר בארמונו לא חסר דבר. במטבח הגדול עומדים מוכנים עשיריית שפים מן השורה הראשונה אשר רק מחכים למוצא פיו.

---

³⁶ יש לעורר בזה על ענין הגורם להחליש כח התפילה והוא מה שהאדם מתפלל על בקשות גדולות רחוקות, אם על דעה או סליחה או גאולה, ואינו מרגיש שתפילתו עושה משהו, וגם לא כ"כ מאמין בכח תפילתו, ועוד שהאדם מתפלל מתוך יאוש מסוים, והעצה לזה להתפלל על הצורך הקרוב של אותו יום ואתה שעה, [ולא להמתין לרגע האחרון שכבר צריך יותר זכויות להנצל כמו שצריך זכויות במקום סכנה להנצל, כך צריך יותר זכויות כשסיבת העיכוב כבר קיימת וצריך להצילו ממנה, וגם מנכין מזכויותיו כמו שאמרו על הצלה בדרך נס], כגון להתפלל באותו יום על הצלחת סדר ראשון, וכמובא מדברי התומים שאמר שלא יאמר אדם פלוני מצליח בתלמודו מפני חריפותו, כי יודע בעצמו שביום שמכין טוב בתפילתו בשחרית מצליח בתלמודו, וביום שאינו מתפלל טוב תורתו בעמנום ואינה מיושבת, וכמדומה שכתוב ממחר"ל ש"כשהי' אומר תהילים הי' מדלג על פרק קי"ט כי הי' רגיל בו קודם תלמודו, (וכ"כ באורחות חיים בשם הר"פ שהרגיל באשרי תמימי דרך ממשך לבו לתורה), וכן להתפלל על חברותא טובה קודם שכבר סודרו כל החברותות, שאז הוא מתפלל ביאוש מסוים, וכיון שחסר לו הבטחון בתפילה נחלש כח תפלתו לפעול, כי לא נתחזק בכל לבו, ואינו בכלל קוראיו באמת, וכיון שלא ראה פרי תפלתו הרי הוא נחלש בכל ענין התפלה, אבל כשמבקש דבר קטן וקרוב, מרגיש שקרוב להתקבל, וקורא באמת באמונה ובבטחון, וכשרואה שנתקבל מתחזק באהבה ובתפילה, וחוזר חלילה.

וכן הדבר בכל משאלות לבו הקטנים, שהרי כל משאלות לב האדם גלויים לפניו יתברך, והוא העושה אותם, ולמה לא יבקש מלפניו, הרי אין שייך כאן בושה שרוצה להסתיר משאלה כזו, וכשהוא רוצה שתעשה בקשתו כך וכך, הרי הוא רוצה שהקב"ה יעשנה כך, וכשהאדם מתרגל שבכל משאלותיו ד' קרוב אליו הרי הוא איש אחר, שכל מפתחות העולם בידו, ואם יתבונן תחלה שהוא כמבקש את מנתו ממחלק המנות, שהכל נעשה על פי דברו, תהא תפלתו מיוחדת, דהיינו שאם יחשוב רגע קודם בקשתו הרי הכל בידו ואין עוד מלבדו ואני בא לבקש ממי שבידו לסבב הכל לטובתי, והוא קרוב לכל קוראיו, ממילא ידבק בכונתו ובטחונו, והצלחתו מובטחת. (מתוך חוברת)

למרות כל השפע הגדול והמגוון, חשקה תאוותו של המלך בדבר אחד בלבד, כל תושבי הארמון ואף מחוצה לו ידעו שאין מאכל אשר ישווה בעיני המלך לטעמו הענוג של ה"אווז צלוי".

מיטב הטבחים למדו זה מכבר להכינו במרקם מיוחד ומושלם וגונו במליות שונות ועשירות, וכך נאכל ה"אווז צלוי" בבית המלוכה שלוש ארוחות ביום.

יום אחד חלה המלך במחלה נדירה במעיו, טובי הרופאים שגויסו לא הצליחו למצוא מזור למחלתו עד שאחד הרופאים טען כי על המלך להתרגל שכל מאכל הנכנס לפיו יטחן עד תום וכך יקל על מעיו לעכל את המזון.

למחרת עם בוקר הוגשה שוב הארוחה המוכרת, צלחת גדולה ועליה עומדים נתחי אווז צלוי מעוררי תאבון.

המלך נטל לידו חתיכה אחת תוך שהוא משנן לעצמו את כללי הרופא, על הבשר להיבלע רק כאשר הוא טחון היטב.

רק החל המלך בארוחתו ומיד שם לב לכך שטעמו של הבשר אינו כתמול שלשום, המרקם, הטעם, הכל שונה ומיוחד מאוד, מיד קרא לצוות הטבחים ושאלם לפשר הדבר, הם משכו בכתפיהם וטענו נחרצות כי לא שינו דבר מן המתכון המסורתי, ואחר שהנושא נחקר הבין המלך והבינו הכל כי "כשבולעים" בשר לא מרגישים בטעמו הערב ורק כאשר הוא נאכל לאט טעמו מורגש יותר ומיוחד הרבה יותר.

אנחנו מתפללים שלוש פעמים ביום. מילות התפילה אנו יודעים למלמל מצוין, אך בטעמם הערב של המילים ובעוצמתה המיוחדת של התפילה נרגיש רק אם המילים לא יבלעו, רק אם הכוונה תכנס לתוכם, וכאשר התפילה תאמר מילה במילה לאט ובהתרגשות, נחוש בערכה ובכוחה הנפלא.

הנדיב והתרומה

היו שני אנשים שהיו זקוקים באופן דחוף לסכום כסף גדול לצורך טיפול רפואי, הם יצאו לעיר הגדולה והגיעו לבית של נדיב ידוע,

נכנס האחד וביקש: "עלי לעבור טיפול רפואי ואני זקוק לסכום כסף גדול, אולי תוכל להשתתף בעין יפה בהוצאות, הגעתי לכאן לאסוף אצל הנדיבים כסף",

העשיר הוציא 100 דולר ונתן לו, הוא סימן לעצמו פלוס, "הנה התחלה טובה", נכנס השני ויצא עם ערימת דולרים שכיסתה את כל ההוצאות,

חברו לא הבין למה הוא קיבל כל כך הרבה והוא 100 דולר, "יש כאן כללים?" שאל את המזכיר, והמזכיר השיב: "תראה, אתה בקשת מהעשיר בתור עוד אחד שיעזור, בקשת תרומה בעין יפה, אבל חברך ניגש אל העשיר – "אתה קרוב משפחה שלי היחיד כאן, ואין לי מי שיעזור לי, רק אתה", אז הוא נתן לו בהתאם לכך שרק הוא יכול לעזור,

בן אדם שניגש לבורא עולם עם תלות חזקה, אין לי מי שיעזור לי, רק אתה אבא שלי, אז בהתאם לשברון לב ולתקווה האמיתית הוא יושע,

ולכן בתהילים ק"ז כתוב על ארבעה שהיו בצרה וחייבים להודות, יורדי הים, חבושי בית האסורים, חולים, תועים במדבר, על יורדי הים והמדבר כתוב: "ויצעקו...ד", ועל החולים וחבושי בית הסוהר כתוב: "ויצעקו...ד"

הצעקה היא יותר ממוקדת, והזעקה היא יותר כללית, מי שנמצא במדבר ובים, אין לו שום דרך להינצל אלא רק הבורא, והוא מרגיש את זה חזק אז הוא צועק,

ואילו החולים והאסורים יש להם אפשרות לדבר עם הרשויות, לשחד, ללכת לרופאים, ולרפואות, לכן הם נקראים זועקים.

מכאן שהבקשה צריכה להיות עם אמונה חזקה שרק ד' יכול לעזור והכל תלוי בו, וממילא הישועה בהתאם לאמונה.

תפילה שהצילה

מסופר על ר' יצחק זאב הלוי מבריסק - הגר"ז זכר צדיק לברכה, שבפרוץ מלחמת העולם השנייה הופצצו מסילות הברזל והרכבות שבתו ממהלכו. הכל ידעו שעם פלישת הגרמנים יחפשו בראש ובראשונה את הרב בביתו, ויש לברוח בבהילות. אבל הדרכים היו משובשות, וכל אמצעי התחבורה הופקעו, חייבים היו להטלטל בעגלות רתומת לסוסים. יצאה מבריסק שיירה שלמה לכיוון וילנא, ביניהם היו הגר"ז ובני משפחתו. שירת העגלות הגיעה למבואות קוברין שעל אם הדרך לווילנא, והגר"ז אמר שעליו להתפלל עתה, וקשה לו לכונן בטלטולי העגלה, לפיכך ביקש שיעצרו את העגלה, והוא ירד לצד הדרך להתפלל. מיד נשמעה תרעומת מפי נוסעי העגלות האחרות, על שהרב מעכב את המסע בעת סכנה, ואין זו העת לעצור כאשר הכל בורחים ונמלטים על נפשם. ענה הגר"ז ואמר: "אדרבה, איני מעכב אדם, אם ברצונכם המשיכו לקוברין, ואבוא אחריכם" אך גדול היה כבודו ומוראו, והכל המתינו לו עד שסיים בדביקות עילאית בקונו. לאחר מכן שב אל העגלה ונכנס לקוברין.

העיר הייתה שוממת וריקנית, לא נראתה בה נפש חיה, רק כאשר השירה נכנסה ברוב המולה, יצא לקראתם יהודי אחד ממחבואו ואמר להם: "אשריכם שהגעתם רק עתה! הגרמנים היו כאן והשליטו את אימתם, כנסו את כל הפליטים שהגיעו ולקחום עמם, וזה עתה עזבו את העיר עם הפליטים השבויים!"

נסבו כולם על הגר"ז והתפעלו מן המופת הגלוי, אמר להם: "אין כאן כל מופת, היה לי שיקול הלכתי טהור. חשבתי בליבי, מה אני ממהר לקוברין הרי כאן אורבת סכנה, ושם אורבת סכנה, וכלל לא ברור לי שהסכנה שם פחותה מהסכנה כאן, אם כן, מדוע לא אעצור להתפלל בכוונה? מדוע אתפלל בעגלה המטלטלת ומפריעה לכוונה? זה היה החישוב. מי שחישוביו הם עפ"י הלכה, מתקיים בו מאמרם של רבותינו "אין אדם שומע לי, ומפסיד"

לפחות כמו עובדי חברת 'ברינקס'...

הזדמן לי לנסוע לבית החולים 'תל-השומר' כדי ללוות חולה אחד. בעת ההמתנה במחלקה נכנסו לפתע שני צעירים חמושים. עם מבט נוקשה ביותר, וכשאקדחים בידיהם ניגשו אליי ואל יתר האנשים שישבו לצדי וביקשו מאיתנו להסתלק מן המקום.

פניהם חמורות הסבר לא הותרו מקום לספיקות. ההוראה לזוז מהמקום הייתה חד משמעית, ואין מקום לויכוחים. כמובן שקמתי מהספסל וזזתי הצידה אבל התבוננתי במעשיהם.

עד מהרה התברר שהשניים הם עובדי של חברת 'ברינקס' המובילה כספים מהבנק המרכזי לסניפי הבנקים בארץ, ובמקרה הנוכחי החליפו שני הצעירים החמושים את קופת מכשיר הכספומט שעמד לשירות הלקוחות בתוך בית החולים. לפתע התרחש לנגד עיני מחזה מדהים. בעוד השניים עסוקים בתפקידם ומחליפים את הקופה, ניגש יהודי אחד אל הצעיר החמוש וטפח לו על גבו לאות חיבה תוך שהוא קורא בלבביות: 'אהרן, שלו' לך, מה שלומך? היה זה חברו הטוב משכבר השנים. עובד ה'ברינקס' לא הניד עפעף. הוא הדף את ידידו וסימן לו בידו להסתלק מיד, ברמז שהוא עתה בתפקיד חשוב ולא יעלה על הדעת לנצל ברגע זה את היכרותם הטובה ולשוחח בעניינים של מה בכך. מי שלא היה נוכח במקום בשעת מעשה, אינו מסוגל לתאר לעצמו את קשיחותו ואימתנותו של האיש שניצב כל העת ואבטח בנשקו את הורקת הכספומט. רק לאחר שסיים את הורקת הקופה, ניגש אל החבר, התנצל על שלא היה באפשרותו להפסיק, והחזיר לו שלו.

חשבתי לעצמי איזה פרק מוסר מאלף אפשר ללמוד מכך! וכי כשיהודי מגיע לבית הכנסת כדי לשפוך שיחו לפני המקום ברוך הוא, הוא אינו בתפקיד?! וכי התפקיד המוטל על המתפלל הוא פחות ערך מתפקידו של עובד חברת 'ברינקס'? מדוע אותה רצינות הנראית על פניו של מוביל הכספים לא תראה גם על פניו בעת התפילה, או בעת שאנו עוסקים בלימוד התורה, ורוכשים לעצמינו זכויות שערכן לא יסולא בפז, שגם אלף

אלפי אלפים של דינרי זהב ומרגליות לא ישוו בהם? והרי גם פסוקי דזמרא חייבים להאמר כמונה מעות - מרגליות!.

יצא לו לטיול... / משל

משל למלך שרצה להעניק מתנה לשרו והבטיח לו שביום פלוני יבוא לביקור בביתו, וכאשר הגיע היום הוא נזכר השר בתוכנית שנרשמה ביומנו מזה זמן רב, שבו הוא תכנן לצאת לטיול והוא כבר סיכם עם חבריו.

חכך השר בדעתו: "על הטיול א"א לוותר, תקופה ארוכה שאני מצפה לטיול ומאידך כדי שהמלך לא יחשב שאני מזלזל בו ואיני רוצה בקרבתו, אצווה על כל בני הבית להיות בעת הביקור, ואדרוש מהם להכין סעודה כיד המלך ולקבלו בתרועת שמחה.

ואכן ארז השר את תרמילו ויצא לטיול.

המלך הגיע לבית השר, כל בני הבית יצאו לקראתו – אשת השר ילדיו... והזמינו אותו לביתם.

ראה המלך שבעל הבית אינו בין מקבלי פניו והיה סקרו לדעת היכן הוא נמצא, "אולי מכין לי הפתעה בתוך הבית?", שאל את אשת השר, והתכרכמו פניה ולא הייתה לה ברירה אלא להודות באמת שהשר יצא לטיול.

"בן מוות הוא", פסק המלך וכי זקוק אני לסעודה שהכנתם לי?

הרי בארמוני אוכל למצוא מטעמים שיערבו לחיכי פי כמה וכמה ומי שלא מצא לנכון להישאר בביתו כאשר המלך מגיע – אחת דינו למות!

- כל מי ששומע סיפור זה מתפלא, אך עתה בואו חשבו, וכי אין אנו מתנהגים כך 3 פעמים ביום?

יהודי עומד בתפילה, פיו מדבר, גופו מתנועע, אך העיקר – הכוונה, המחשבה, הולכת לטיול, לתכנונים למחשבות לזכרונות, והמלך מחכה דווקא לה.

לצייר כמו חי / המחשה

עבודה נאצלה בתפילה: לצייר כמו חי איך שהקב"ה שומע את שיח שפתינו ומאזין הגיון הלב, (קובץ אגרות חזון איש חלק א' מכתב כ"ג)

שרה פתחה את דלת הבית, רעש, המולה, צחקוקים של הקטנים, ומריבותיהם של הגדולים, בכי התינוק, והררי כביסות, ובתוך כל ההמולה הזו, כאילו מעולם אחר, עומדת שם אמא, ומדברת עם מישהו, דקות מתוך מתוך שעות רבות של חיי חולין, דקות שמקדשות את כל היום, היא כבר "מנוסה", איך אפשר בלי זה, לעצור את הכל הכל ולשפוך את כל מה שיש בלב לפני מי שרק הוא יכול לעזור לה, לפי מי שהכי הכי רוצה לעזור לה, לפני מי שהכי אוהב אותנו, לכשאמא חוזרת, פוסעת שלש פיסעות, וחוזרת אל ה"מציאות", מעיזה שרה ושואלת, "אבל, איך אפשר?, הכל נכון, אבל, איך את יכולה??" אמא מחייכת את החיוך השגור והידוע, נושמת מלא ריאות, ומסבירה לשרה: הכל ענין של הרגל לחיות את החיים על פי הביטחון, כשמתרגלים, שבאמת אין שום השתדלות שוות ערך להשתדלות התפילה, אזי כשאני יודעת שכעת אני ניגשת לאחד היחיד שהוא בשבילי הכל, הוא גם אבא שלי, וגם האוהב אותי ביותר, וגם המלך שלי וגם רופאו האישי של סבא, וגם מנהל הבנק, וגם מנהלת בית הספר, וובכמה רגעים האלו אני אמורה "לסדר" את כל העניינים, וכי שייך בכלל שלא להתנתק?, הרי כעת כשהגיע תורי לעמוד לפני הפרופסור הגדול בעולם, אלו הדקות שהוקצבו לי למלא כל מבוקשי??.

"ר' ישעיהו ברדקי – אבינו אתה"

מסופר על ר' ישעיה ברדקי, חתנו של ר' ישראל משקלוב, שביום מן הימים החליט לעלות לארץ ישראל אמר ועשה, ארז את מיטלטליו המועטים, לקח את בנו ובתו הקטנים ויצא אל הדרך בספינה כמקובל בימים ההם.

ויהי בדרך נתרגשה עליהם צרה צרורה סערה גדולה פקדה את הים הגלים הגבוהים שחקו בספינה כאילו הייתה קליפת אגוז, והספינה אשר לא הסכינה מעודה לכזו סופה נכנעה לבסוף בפני הגלים השוצפים, נבקעה ושקעה במצולות.

ר' ישעיה הוטל אל המים הקרים הסוערים הוא עם בנו ובתו ומאחר ובימים ההם עדין לא היה בנמצא ספינות הצלה, הורה הצדיק לשני ילדיו לעלות על גבו וכך החל לשחות אל עבר הבלתי נודע כך שחה עוד ועוד ובאופק יבשה אין.

לאחר משך זמן מסוים הרגיש שר' ישעיה שכוחותיו אוזלים ואינו מסוגל להמשיך לשאת את בנו ואת בתו.

עפ"י ההלכה ידע ר' ישעיה שעליו להשליך מעליו את בתו, וכך עזב את ילדתו ואחז בבנו בשארית כוחותיו.

הילדה אשר לפתע נעזבה החלה להרגיש כי היא שוקעת אט אט, החלה לבכות, גם אביה ר' שעה בכה עמה אולם הוא ידע כי אין כל ברירה אחרת.

והנה הילדה מרגישה כי אלו רגעיה האחרונים וכאשר רק חוטמה נמצא כעת מחוץ למים היא זועקת, בשארית כוחותיה, "אבא" אבל ר' שעה בכה עימה אך לו אפשרות להצילה ושוב זועקת הילדה "אבא" "אתה אבא שלי! רק אתה יכול להצילני!"

בפני הקריאה הזו לא יכל ר' שעה לעמוד וכוחות שלא היו לו עד כה לפתע מלאו אותו מכח הרחמים החזקים על ביתו, הוא נטל את ביתו האהובה, ובכוחות לא-לו המשיך לשחות עוד עד אשר הגיע בסופו של דבר אל החוף.

כאשר הגיעו אל החוף, נפל ר' שעה על החול והתמוטט. וכשהתאושש פנה אל בתו ואמר לה: "בתי, בתי, אני רוצה שתזכרי לאורך כל חיך כאשר זעקת אלי "אבא"! הצעקה הזאת מלב שבור מתחושה שרק אתה יכול לעזור לי אז גם כשממשה כל היה בלתי אפשרי, לקחתי אותך אלי, כך בחיים תדעי כשאת קוראת "אבא!" לאבינו שבשמים, צעקה כזאת מכל הלב אז גם אם אין זכויות, אין כלום, אז הוא ישמור אותך.!

ותשובה ותפלה וצדקה מעבירין את רוע הגזרה, תפילה שהיא מעומק הלב תמיד נענית, התפילה שלנו צריכה להיות עם תלות מוחלטת בהקדוש ברוך הוא כי תפילת רש, מעומק לב שבור, בכוחה לפעול מעל הטבע.

כוונה בתפילה – סיפור מהחיים

מסופר על ת"ח אחד מב"ב שנסע לצפת לנופש בבין הזמנים ושם התפלל גם את כל תפילותיו, בתפילת מנחה באותו יום שהגיע לצפת הוא ראה יהודי שמתפלל עם כל הכוונה ועם כל הרגש והשמחה וההתלהבות, חשב אותו ת"ח לעצמו איך יכול להיות שאדם מתפלל עם כל כוונתו? וחשב אולי יש לאותו יהודי יארצה"ט, יום זכרון לאחד מקרובי משפחתו, כי הכוונה הייתה כל כך מיוחדת שהיה נראה שקרה משהו מיוחד, אבל גם בתפילת ערבית ראה הת"ח את אותו יהודי מתפלל בשמחה וברגש.

למחרת לפני התפילה בבוקר ראה אותו חושב שניה לפני התפילה ומתחיל להתפלל בשמחה ובהתלהבות בסיום התפילה ניגש אותו ת"ח ליהודי ושאלו: "איך אתה מצליח להתפלל כל כך בכוונה, ברגש, בהתלהבות?"

והיהודי ענה לו: "כשהייתי קטן, רצתה אימי בכל מאודה להחדיר לי את הזכות של כוונה מעומק הלב בתפילה, והמשילה משל לסיר שמלא מים עד גדותיו ושמים אותו במקום יציב אם עוברים שם אך לא נוגעים בסיר, לא נשפך ממנו כלום, אך אם מנענעים אותו נשפכים המים, וככל שמנענעים חזק יותר נשפכים יותר מים.

ישנו סיר מלא בכל טוב ובברכות אם נפתח את הסידור ונמלמל את מילות התפילה – נעבור ליד הסיר ולא ניגע בו – הקדוש ברוך הוא לא ישפוך עלינו מהשפע ש"בסיר".

אך אם נתכוון, נצעק וננענע את הסיר חזק – ייתן לנו ד' מלא חופניים מטובו של "הסיר".

”אין לי זמן” / משל

ר' ראובן קרלינשטיין מספר על יהודי שחי בחוץ לארץ, לפני שנים רבות בתקופה בה היו מלכים שולטים בכל מקום, אותו יהודי בשם ר' משה היה עני מרוד, היה לו שדה ופרה זקנה שחרישתה אורכת שעות רבות וצריכה גם הרבה לנוח... כך שהרבה רווחים מן השדה לא היו לו... והוא היה מאד טרוד בפרנסתו.

יום אחד יצא כרוז: המלך מגיע לבקר בעיר וכל אחד יוכל לגשת אליו, ויוכל לבקש ממנו ככל רצונו.

חבר של ר' משה פונה אליו: ”שמעת שהמלך מגיע?”

”כן, אבל אין לי זמן”, אני צריך לחרוש ”אין לי זמן”

”אבל תקשיב, אם תלך אל המלך הוא יתן לך פרה או שור חזקים ואז לא תצטרך לעבוד כל כך הרבה שעות וגם תרויח הרבה יותר ותהא לך פרנסה ושלווה,

החבר שכנע ושכנע ור' משה חסר סבלנות התיישב לכתוב מכתב מסוגנן ממנו יקריא למלך שיחמול עליו, ”הוא כל כך מסכן” וכל כך עני וכו' וכו'.

הגיע היום! ר' משה עומד עם כולם וממתין שהמלך יבוא

- ”נו כמה זמן עד שהוא מגיע”...

טוב, סוף סוף הוא הגיע, ר' משה קצר סבלנות ניגש בתורו לבקש מהמלך, אבל, ”אין לי זמן”, אז הוא קורא מהר את המכתב שהכין אך א”א להבין את המילים...

יוצאות כל מיני הברות ”מקושקות”...

מזכירו של המלך, בתום הבקשה, שואל את המלך, מה לכתוב?

”אל תכתוב כלום”, לא את שמו, לא את מגוריו, ולא את בקשתו...

”כאלו בקשות אני לא מקבל”, א”א להבין מאומה מרצונו...

ר' משה הפסיד הכל!!

יהודי שניגש לבקש מבורא עולם אשר בידיו נתונים כל היכולות, בידו האפשרות לשנות את המצב שלו מן הקצה אל הקצה.

אבל הוא מתעצל לבקש הוא חולם בתפילה, הוא מתפלל במהירות כדי שיהיה לו זמן ללכת לחרוש... ללמוד למבחן...

אמנם כל תפילה מתקבלת, אבל עד כמה טיפשות יש כאן, זו כסילות של ממש! הרי מי הוא זה שעושה שנצליח? וכי הלימוד?

הרי בורא העולם!

אז בואו נבקש ממנו כל מה שאנו צריכים, ובצורה הראויה, ובהתאם לכך תתקבלנה תפילותינו.

כמה יתרום העשיר?

יהודי הלך ביער, לפתע התנפלה עליו קבוצת שודדים.

בקשו להורגו במקום "מיידית" ונתנו לו אפשרות לפדות עצמו תמורת סכום כסף גדול.

כמובן שאפילו מעט מהסכום זה לא היה בידו, וליבו פרפר מפחד, כסף לא היה לו במקום שממה זה, אך דבר אחד כן היה לו – פה להתפלל, הוא נעמד להתפלל ליד אחד העצים וביקש הצלה מבוראו.

לפתע הופיע שם גביר גדול במרכבה הדורה, היהודי ניגש אליו והתחנן בדמעות שיציל את נפשו ההולכת שולל בידי הרוצחים.

הגביר הוציא את מלוא הסכום ופדה את היהודי.

לאחר מספר חודשים היה אותו היהודי במצב כספי גרוע מאוד הוא החליט לגשת אל העשיר שהצילו ביער שבוודאי יסכים גם הפעם לעזור לו, כשהגיע לבית העשיר ופרש את בקשתו, התפלל כי העשיר תרם לו סכום זעום של מטבעות, היהודי ניסה שוב להסביר אך העשיר לא נתן, ואז פנה היהודי באופן ישיר אל העשיר בתמיהה: "והרי ביער נתת לי סכום רב לאין שיעור מהתרומה שאני מבקש מדוע לא תתן לי סכום קטן בהרבה יותר?"

ענה לו העשיר:

"תראה, ביער הייתי היחיד שיכול לעזור לך, כאן יש עוד כמה עשירים שאתה יכול לפנות אליהם ולבקש מהם".

* * *

יהודי שמתפלל אל הרבש"ע בהרגשה ובאמונה שרק ורק הוא מנהל הכל ורק הוא יכול להושיעו כעת ואין בלתו הישועה בודאי בוא תבוא.

פרק ז

תפילה על רוחניות

חתולים שובבים / תפילה על רוחניות

את הסיפור מספר נינו של גיבור הסיפור.

ר' בעריש היה מוכר בשר בירושלים העתיקה הוא היה מכשיר את הבשר על ידי מליחה כדין, ומוכר אותו לאחר מכן.

כשהיה באפשרותו, מיד היה לוקח את הגמרא וצולל אל תוך הסוגיא עד כדי כך שלא היה שם לב לכלום.

בוקר אחד ישב עם הגמרא ולמד, זמן ארוך הוא היה כולו שקוע, וכשהרים את עיניו אל חתיכות הבשר שלפניו הוא מבחין כי חסרה חתיכה אחת, הוא נבהל כי הבשר לא היה מוכשר, ואבוי אם משהו לקח ואכל בשר לא מוכשר, והכל באשמתו...

ליבו דפק בעוז הוא יצא מהחנות מנסה לאתר את המבוקש, אך איש לא נראה באיזור.

הוא ניסה את כוחו בכוון אחר, אך לא מצא את מבוקשו, ר' בעריש לא נרגע, מה הוא יעשה? מישהו בגללו יאכל בשר לא כשר ???!!!
מה עשה?

החנות לא הייתה רחוקה מהכותל המערבי, הוא פשוט סגר את החנות ושם פעמיו אל הכותל המערבי, ביקש והתחנן מבורא עולם שיצילהו ולא תצא תקלה תחת ידיו.

אחר הצהריים הגיעה אליו אשה נרגשת, ר' בעריש, "הבשר שלך כנראה מאוד טעים". אמרה וכך סיפרה:

הבוקר כשניכנסתי לחנותך וראיתי אותך שקוע בלימוד לקחתי חתיכת בשר על דעת זה שבפעם הבאה אשלם לך חזרתי הביתה עם כל שקיות הקניות שערכתי ובעמדי ליד הדלת לא מצאתי את המפתח.

הנחתי את השקיות ואצתי לחפש בחנות בה שהיתי קודם, ופתאום נזכרתי שהמפתח בכיסי... זה היה לאחר זמן של חיפושים...

חזרתי הביתה, והנה חבורת חתולים אוכלת בהתלהבות את שקית הבשר, וכשניסיתי להבריחם הם תפסו את שארית הבשר וברחו, כך שגם במה שנשאר לא יכולתי להשתמש, זו ממש גניבה לאור יום...

- לומדים מסיפור זה מסקנה מיוחדת, ר' בעריש התפלל על דבר רוחני, הוא התפלל שלא תצא תקלה על ידו, וזה היה מאד איכפת לו, והנה נושע בכזו השגחה פרטית מיוחדת.

גם אנו רוצים להשתנות, להיות יותר סבלנים לשמור יותר על הפה, להצליח בכוונה בתפילה, להצליח לוותר ולא לקנא, רק צריך שנרצה נתפלל וביסיעתא דשמיא נקבל.

לכאורה בן אדם יגיד, שאני רוצה להיות עניו, אני אעבוד על המידה הזאת, על עצמי, ואהיה עניו, אם אתפלל על זה, זה לא יהיה "עבודה" שלי, ולא אקבל שכר על עבודת המידות.

אבל החזון איש אומר שדברים רוחניים שכן אדם מבקש ומתפלל על זה, נחשב לו כאילו עבד על עצמו ולא כאילו קיבל במתנה³⁷.

---

³⁷ ... ויותר ממה שאנו מבקשים לקבל, הקדוש ברוך הוא חפץ לתת... (מכתבי התעוררות ח"א פ"ג מכתב א')

יש להתרגל לבקש בתפילה על דברים קצרים שהוא מרגיש קרוב אליהם, והוא מרגיש שהוא מבקש אותם באמת, ואז יראה מיד איך מתקבלות התפילות שלו.

למשל, כשבא לבקש על תורה, יבקש אני רוצה להבין את התוספות הזה, בצורה כזו הוא ירגיש שהוא מתחבר לבקשה באופן אמיתי, ותמיד יראה את הסייעתא דשמיא.

"קרוב השם לכל קוראיו לכל אשר יקראוהו באמת", אין אדם שתפילותיו אינן מתקבלות, וכן שמענו מהרב הכ"מ דאיתא בזוהר שבכל אשרי כתוב וא"ו בחצי השני של הפסוק, אבל בפסוק קרוב ד' לית כאן וא"ו דכוליה חד, שהכונה שכאן אין שנים ולכל אשר יקראוהו באמת, אלא לכל קוראיו אשר יקראוהו

להתפלל על מצב הרוחניות

"מה גודל החסד שניתן רשות לכל אדם לדבר אל מלך מלכי המלכים הקדוש ברוך הוא ולבקש מלפניו על כל חפצו.

אם כן אפוא מה גודל החיוב לבקש אהבתו ויראתו ולעשות רצונו ולעבדו בלבב שלם, כי זה כל האדם בזה ובבא". (מכתבי התעוררות ח"א פ"ג מכתב א')

עשיר מופלג נסע בכרכרתו ולפתע הוא מוצא על רצפת הרחוב ילד עני לבוש סחבות מושלך בעירום ובחוסר כל, נכמרו רחמיו, לקחו וקרבו כבן, כל משאלותיו שאל ממנו והעשיר נתן לו ביד רחבה.

הרגשת הכרת הטוב צפה ומילאה את ליבו של הילד העני, ובכל ליבו ניגש אל העשיר והביע לפניו את רצונו להכיר לו טובה, לאחר מחשבה מרובה אמר לו העשיר, הנה ידעת כי השקעתי בך את כל ממוני, והיית לי כבן ממש, ההכרת הטוב הגדולה ביותר היא אם אזכה לראותך ברום תפארתך מכהן כשר בחצר הממלכה, או אז אבא אל סיפוקי, אם חפץ אתה להכיר לי טובה, לך תלמד חכמות וגינוני מלכות כדי שתהיה ראוי למעמד הרם.

הילד ה"עני לשעבר" הנהן בראשו לאות הסכמה, ופנה לחדרו, כעבור חדש ימים פנה אליו העשיר ושאלתו בפיו האם התחיל למלא את מבוקשו, לתדהמתו ענה לו העני ב"לאו" רבתי, וטענתו בפיו, והלא עני אני, מנין אמצא ממון להשיג ספרי לימוד, מנין אמצא מלמדים ראויים, וכו' וכו', כעס עליו העשיר כעס נורא, הרי כל אשר שאלו עיניך ביקשת ממני, ונתתי לך, החל ממעדנים ותפנוקי עולם, ובגדי משי ורקמה, וכלה בצעצועים, ושעשועי ילדות, הכל יכלת לבקש ונענית בחפץ לב, ואילו את הנצרך לך למלא את מבוקשי, לא יכלת לבקש ממני...

באמת, ולפמשנ"ת באמת היינו כשמרגיש בטוח בתפלה, ואינו מבקש דבר גדול ורחוק מלבו, (וזהו ענין הרגש שהוזכר במכתב א' על התפלה ע"ש). (מתוך שיחות)

יתגדל ויתקדש

כשעמד הקנטוניסט הפצוע בכל גופו ביום הכיפורים לפני תפילת נעילה ועבר לפני העמוד, ביקש לומר את בקשתו החזקה בציבור, קנטוניסט זה היה כולו "יסורים וסבל גופו היה מחורר ודמום מפצעים שלא הגלידו ואילו שהגלידו פצעו בהם שוב יהודי זה היה ענק שבענקים ותפילתו בכל הלב בכל יום היא זו שגרמה לחבריו הקנטוניסטים לבקש אותו לשליח ציבור בתפילת נעילה

. במקום הייתה דממה וחרדת הדין מורגשת בקהל, החזן עומד ומתפלל בלשונו: ריבונו של עולם אין לי מה לבקש ממך, אנשים רגילים לבקש בני חיי ומזוני, הנה בנים הרי לא יהיו לי, אסור לי שאשה כל עוד שאני בצבא, ואחר שאשתחרר אהיה מבוגר, ומזונות הרי אני מקבל מהקיסר כחלק מן החיילים.

ידועים לפניך כל צרותי וכל כאבי ואין לי חיים כאן בעולם הזה בעיניי האלו וגם כאשר אשתחרר מהצבא הרוסי אהיה כבר מבוגר ולא אוכל להקים משפחה אז אין לי בעולם הזה כלום אלא כל תפילתי ובקשתי לפניך בוראי: "שיתגדל ויתקדש שמויה רבא"³⁸

---

³⁸ וכתוב בשם הגר"ח מואלז'ין ז"ל שרגע אחד של לשמה באמצע הלימוד מקדש את הכל בכח של סתמא לשמה, וכן צריך האדם לכוין את לבו רגע אחד בכל תפלה, שכל תחינותיו על הבנת התורה וקיומה ושאר צרכים, יהיו לתכלית הרצוי' לפניו יתברך, דהיינו שמבקש חננו מאתך דעה בינה והשכל להבין ולהשכיל ולעשות הכל כרצונו ית' מאתנו, כענין שאמרו בגמ' ברכות י"ז א' תכלית חכמה תשובה ומעשים טובים, שאף עסק התורה וידיעת התורה והרבצת תורה יהא רק בגלל שזהו רצונו כמו שאמרו ועושה נחת רוח ליוצרו, ואם ידבק מחשבתו רגע אחד בכונה הזו יהא השאר בכח סתמא לשמה, וימחיש לעצמו שהוא מדבר לפני הקב"ה אשר שלחו לזה העולם לתכלית מסוימת, ומעטיר לפניו שיזכה לעשות שליחותו כראוי, בלי שום כונה עצמית, והרי כולנו בטוחים שרק זוהי חובתינו וע"ז אנו מוסרים את נפשינו, אלא שחסר ההתקשרות במסירת הרצונות שמעורבין בלבנו, וע"י ההתבוננות הזו בתפלה נקדש את הכל לכונה זו. (מתוך חוברת)

וכן כתוב בספר מכתבי התעוררות: "ובאמת מה נורא הדבר שניתן רשות לאדם לדבר לפני מלך מלכי המלכים הקדוש ברוך הוא בכל עת וכבן לפני אביו... ויותר מזה על חלק התפילה על כבוד שמים, אשר בעוונותנו טרם נתגלה, והבנו הגורמים לצער השכינה, ולא ניתן לתאר אושר יותר גדול לאדם

כיצד נפעל שתתקבל התפילה

אנו מבקשים בתפילתנו "והאר עינינו בתורתך", ואם אין אנו יושבים תיכף אחר התפילה אל השולחן ללמוד, אזי אין תפלתנו מתקבלת, הא למה זה דומה לאחד שמבקש מחברו להלוות לו איזה סך, והמלוה הסכים, ובקש את הלוה לבוא לביתו ושמה יתן לו את ההלוואה, ואם הלוה מתעצל ללכת אין לו להתרעם על המלוה על שלא הלוה לו, כן הדבר בעניננו, האדם מבקש מהש"ת להאיר עניו בתורתו, והקב"ה משיבו, טוב הדבר אשר ביקשת, שב אל השולחן וקח גמרא או משניות בידיך, ואאיר את עיניך, אולם אם המבקש ממחר לעזוב את בית הכנסת לעסקיו, ואין שם לב לעסק התורה, אז אין תפלתו מתקבלת, ומה שבקש הרי זו תפלת שוא, ומבקש בפיו ובלו בל עמו. (חפץ חיים על התורה)

להבין ולהשכיל

אברך צעיר מספר על ילד בבית הכנסת השכונתי, כל יום בשעה מדויקת לאחר התפילה היה יושב עם אברך ולומד, מה שמשך אצלו יותר מכל ילד זה שהוא מאוד רצה ללמוד אך מאוד התקשה להבין, לא היה אפשר להתעלם מזה לא בעין ולא בלב, הוא ניסה בכל כח, הייתה לו גמרא עם צבעים לכל מושג האברך גם הוא היה מנוסה והייתה לו גישה מצוינת, הילד לא קלט, אבל הוא מאוד מאוד רצה.

ויום אחד חל מהפך, הילד השתנה לחלוטין! ראו בחוש שנפתחו לו שערי חכמה, לא יכולתי לעמוד בצד בשקט, ניגשתי אל האברך שלמד איתו ואמרתי לו: "אני חלקתי עם הילד את הכאב, אני מוכרח שתשתף אותי גם כיצד הגיעה הישועה".

מאשר יזכה בתפילתו כביכול להיטיב עם בוראו יתברך ולמעט צער השכינה... "ע"ל. – כלומר על ידי התפילה על הגאולה אנו ממעטים מעט מצער השכינה, וזה אושר עצום בל יתואר!

והאברך סיפר,

יום אחד כאשר חזר הילד הביתה מהחידר שבור ורצוץ, שפך את מרירות ליבו לאמו, והיא שהכירה את רצונו העז ללמוד וכאבה את כאבו נאנחה ואמרה לו: "יוסי, אני מתפללת עליך שתצליח!"

כך? הוא היה המום, מה אמא מתפללת עליי? מתי? הוא שאל,

"בהדלקת נרות, זו שעת רצון להתפלל על הילדים שיצליחו בתורה".

הילד כמו אורו עיניו,

"אמא, בהדלקת נרות השבת נתפלל יחד אל בורא עולם, זו שעת רצון, והוא בוודאי ישמע לתפילתי ויאיר עיני".

הילד הסתובב מאושר בבית הוא היה בטוח שהנה קרובה ישועתו,

עברו הימים והגיעה שבת, הגיעה שעת הדלקת נרות כולם עמדו וציפו למחזה, אמא עמדה ליד הנרות ולידה בנה, לא היה אפשר שלא למחות דמעה, הם התפללו, חזק, דמעו, בקשו.

ומאז, אתה שומע? מאז חל המהפך!

תפילתו של הילד מעומק ליבו והאמונה החזקה שאכן זה יעזור היא שפתחה שערי רחמים וישועה והוא החל לקלוט את שלמד.

הבה ניקח את המסר, שהרי ליבנו ומוחנו נתון בידי בורא העולם, וגם אותו הוא יכול לפתוח.³⁹

---

³⁹ מסופר גם על גדולי ישראל נוספים וביניהם על ר' יצחק אלחנן ספקטור שהיה לו קשה מאוד ללמוד, ובזכות תפילתו בדמעות שלישי זכה ונפתחו לו שערי חכמה.

ואמר בעל ה"אורים ותומים", שלא נאמר על איש שהוא יותר חכם מהשני אלא הכל תלוי בתפילה, ור' יונתן אייבשיץ זכר צדיק לברכה אומר הוכחה מעצמו שכשהוא מתפלל בדמע שד' יעזור לו ללמוד טוב אז הוא מצליח ואוי לו על שברו אם לא הצליח להתפלל בדמע באותו יום אז גם הלימוד נראה בהתאם, כי הכל תלוי בתפילה.

רוצה להיות קרוב

שמעתי על אשה שהתקרבה ליהדות לפני עשרות שנים, ומתחילה כשלא היתה שומרת מצוות הציעו לה לבוא לסמינר ערכים, אמרה: "אני לא בן אדם שידליקו לו נרות, ישירו לו שירי נשמה, והוא יתרגש, ויחזור בתשובה".

"אני בן אדם מאד הגיוני... אם יתנו לי הוכחות לכך שהיהדות היא הדרך האמיתית, אחזור בתשובה"

אך האשה הזו הייתה כל כך מרוחקת, היא לא ידעה איך קופצים לזה. היא ניסתה להלחם ולהתווכח עם הצוות של ערכים והם הבינו שלהצליח איתה זה ממש כמו לתפוס "לוויתן גדול".

- הסתיימה אחת ההרצאות בערכים, היא נמצאת בחדר והיא מרגישה שנגמרו החיים, כי את האמת היא יודעת, אך היא לא יכולה - יש לה חומה שמפרידה בינה לבין היהדות, היא עלתה לחדר במלון, ופשוט נשכבה במיטה והתחילה לבכות (ואמרה שרק אחרי שנים ידעה להגדיר שהבכי הזה היה תפילה)

"ד', אני למדתי פה בסמינר שהאדם יפתח פתח כחודו של מחט, ואני לא מצליחה".

והיא בכתה ובכתה ובכתה. פתאום מודיעים לה שההרצאה שהייתה אמורה להתבטל – תתקיים לבסוף. והיא חושבת לעצמה: לרדת או לא לרדת, היא מחליטה לרדת. והנה מי עומד מולה? הרב יוספי על הבמה, והוא מדבר עם כל הנשמה. והיא בתחילה כעסה על כך שהוא המדבר, (אך בכל זאת היה לה קצת נימוס, אז היא לא קמה באמצע).

והיא מספרת: הוא מדבר ומדבר "ואני פתאום מרגישה שהקרח נמס והחומה הסינית מתפוררת ואני מרגישה פתאום שיש לי כח..."

בסיום ההרצאה, ניגשתי לרב יוספי ואמרתי לו: שהרב ידע, מה הרב חולל בדקות הללו לאשה אחת והיא ספרה לו את כל הסיפור, אמר לה: "תשמעי, את הבאת אותי לכאן, אני שכבתי במיטה, עם חום ולכן הודעת

שלא אבוא, פתאום בלי שום הסבר, קמתי מהמיטה והחלטתי שאני הולך, -
אז הדמעות שלך הביאו אותי לפה.

בזכות התפילה

שמשון הקטן ילד כבן שבע. באחד מלילות שבת, אביו רצה לצאת
ל"משמר" ללמוד כל הלילה, והילד שמשון בקש להצטרף אליו. אביו סרב,
כי חשב שילד בן 7 קטן בכדי להישאר לילה שלם ללמוד, במקום זאת שלח
אותו לישון ויצא ל"משמר" לבדו, לאחר כחצי שעה נמלך בדעתו וחשב: אם
הילד כל כך רוצה, אולי בכל זאת כדאי לקחת אותו, וחזר הביתה להביאו.
בבית – שמשון כבר חיכה לו ליד הדלת, לבוש, הגמרא חבוקה בידו, לצדו
שקית קטנה עם מעט אוכל, כולו עומד מוכן לצאת. אביו התפלא מאוד
ושאל: "וכי ידעת שאבוא?" והילד הצדיק ענה – "כן, התפללתי לד' חזק חזק
וביקשתי ממנו שגם אני רוצה ללכת ללמוד ב"משמר", לכן התכוננתי, כי
הייתי בטוח שד' ישמע לתפילה שלי ועוד מעט אני אלך ל"משמר".

העצה מהחזון איש

שני בחורי ישיבה, אחד מירושלים ואחד מבני ברק בתקופת החזון איש.
ה"בני ברק" בא ל"ירושלמי" ללמוד בחברותא, שאלו הירושלמי: מה יש לך
להגיד מהחזון איש? ענה לו הבני ברק, שהחזון איש אמר לו דבר מפחיד:
"לכל יהודי, גם ליהודי החזק, יכולים להיות במהלך החיים נסיונות קשים,
אמר לו הירושלמי: ולא שאלת אותו מה עושים??? הפציר בו מאד שיסעו על
מנת לשאול מהי כונתו אליו, הבחור מבני ברק נענה, חזר לחזו"א ושאלו:
"הרב, מה עושים?"

אמר לו החזון איש: "העצה היא להתפלל על כל דבר, ואם זה הצליח –
תן תודה לדי'!⁴⁰

אם תבעיון – אם תבקשון

החפץ חיים אמר פעם למגיד, מה יהיה מתי כבר תבוא הגאולה מתי יבוא
המשיח ענה לו המגיד כדרכו במשל:

לקבוצת סוחרים שנסעו לצורך מסחרם נסיעה בת כמה ימים.

בתחילת הנסיעה החלו לומר תהילים, וכשהקור בחוץ חדר לעצמותיהם
החליטו לשתות קצת י"ש כדי להתחמם, היין ששתו הרדים אותם והם ישנו,
לאחר שנה של כמה שעות טובות פקחו עיניהם וראו שעדיין חושך החלו שוב
באמירת תהילים ואחר כך שוב היה להם קר, שנתו י"ש, נרדמו, ישנו עוד כמה
שעות ושוב פקחו עיניהם, אך עדיין חושך.

מה קורה כאן? הם שאלו את העגלון מתי יהיה כבר בוקר, כל הזמן לילה
כאן!?

אמר להם העגלון: "יהודים יקרים, היה כבר כמה פעמים בוקר, היה יום,
היה אור, אבל אתם ישנתם!"

---

⁴⁰ יש דבר אחד שמועיל, לנצח את היצר הרע, ולהיות טובים באמת, כתוב שהקב"ה אמר למשה מי
יתן והיה לבבם זה להם ליראה, מבואר בגמ' שהם היו צריכים לומר תן אתה, והחזו"א מבאר את מה
שקשה לכאורה שהרי מ"מי יתן" מבואר שזה לא בידי שמים, ואילו כשמבקשים "תן אתה" הרי זה ע"י
שמים, ואומר החזו"א שאם זה מגיע ע"י תפילה זה נקרא בחירה, ואפי' כשאדם מתפלל על השני זה
נקרא בחירה כמו שלהיפך מי שמקלקל את השני ג"כ נקרא בחירה, כל המערכת של הבריאה היא בגדר
בחירה, ואם היו אומרים "תן אתה" זה כבר היה נכנס בגדר בחירה, זה היה נקרא שקיבלו את היראת
שמים בגדר בחירה בכח התפילה, ולא בידי שמים.

זהו דבר שאדם ודאי יכול תמיד להתפלל שיעזרו לו.

יש להזכיר שיש להתייחס בתפילה באופן פרטי על כל בעיה שיש לו, וכשהוא מתייחס כן, התפילה
היא יותר מכל הלב ויותר באמונה שהיא תתקיים וממילא התוצאות הם כאלו, כמה שאדם מרגיש
בתפילה שזה בידי שמים בקשתו תתמלא יותר. (מתוך שיחות)

אמר המגיד, היה כבר הרבה הזדמנויות שהמשיח יכול היה לבוא אבל אנחנו ישנו !

כתוב בנביא:... – ד' אומר מוכנה לפני הגאולה (האור לכם והחושך לאומות העולם) "אם – רק אתם צריכים לבקש ואם תרצו את הגאולה אני גם רוצה תבעיון – תבקשו, אז מה מעכב שוב אתיון שוב בתשובה ותגאלו וכך כתוב אין ישראל נגאלין אלא מתוך תשובה ורחמים.

אנחנו נהיה ערים, נחזור בתשובה ונבקש את הגאולה ואז נראה אור!⁴¹

---

⁴¹ "יותר מזה על חלק התפלה על כבוד שמים, אשר בעוונותינו טרם נתגלה, והננו הגורמים לצער השכינה, ולא ניתן לתאר אושר יותר גדול לאדם מאשר יזכה בתפלתו כביכול להטיב עם בוראו יתברך ולמעט צער השכינה וכתוב תנו עוז וגו', ובפרט בדור הזה אשר החושך יכסה ארץ, וערפל לאומים, והנותרים לד' ותורתו כתורן בראש ההר וכנס על הגבעה, והם הם המשמשים לעיקר חפצו יתברך בברית העולם, והקדוש ברוך הוא מתאוה לתפלתן". (מכתבי התעוררות ח"א, פ"ג, מכתב ב').

ואמרו כשהציע המלך לאוהבו שכל מה שיבקש יתן לו, ואמר איני מבקש אלא בתו של מלך וממילא יש לו הכל, וזוהי התורה שניתנה לישראל, ואף אנו אם נבקש רק מלכות שמים לתקן עולם במלכות ש' וכו' ממילא יהא לנו הכל, כמו שמתפללים ומלוך עלינו אתה ד' לבדך בחסד וכו', והרי שכל היגון והאנחה ע"י מסירת שלטון לחיצונים, אבל כשימלוך עלינו ד' לבדו בחסד ורחמים ממילא יהא הכל אך טוב וחסד בשמחת עולם, והרי אנו מאמינים שכל תכליתנו בעולם ואחרית תקותינו הוא בעשיית רצונו יתברך, וממילא גם כשאין אוחזים בדרגה הרצוי' בזה, מ"מ בקשתינו אמיתית שיתגלה מלכותו עלינו כי זהו רצונו ותכלית העולם.

ועלינו להחזיר לעומק לבבינו שלא שייך רצון אחר בעולמינו, כי הרי כל ימי חיינו מתנהלים לכוון התכלית האמיתי בעולם, ואנו עוסקים בתורה ובמצוות בתקוה להגיע לתכלית האמיתית בעולם, ומבקשים מלפניו ית"ש שסייענו להגיע לזה, ואחרי שידענו שתכליתנו היותר גדולה היא לבקש מלפניו גלות כבודו בעולם, איך יתכן שנבקש מלפניו לקרבינו אליו בדברים שמביאין אותנו לדרגה פחותה מהמעלה הגדולה, ולכן אע"פ שהיצה"ר מסיע מחשבות לב האדם למה שנראה לו כטובת עצמו, וקושר שאיפתו ותכניתו לפי תאות לבו, מ"מ כיון שבעומק לבו יודע שטובו האמיתי הוא לבקש על התגלות כבוד מלכותו, וכופה את פיו לבקש מלפניו דבר זה, הרי הוא כופה את רצונו האמיתי על תאות לבו, כי הרי מכריח את פיו לבקש ממי שבידו למלא בקשתו, וכן המבקש החזירנו בתשובה שלימה לפניך, כשיועד שזהו תכלית טובתו הרי זו בקשה נכונה אע"פ שעדיין יש בלבו תאוות נוספות.

כל אחד יכול להתפלל על כבוד שמים באמת, גם כשאנו בדרגה שכואב לו כבוד שמים, ע"י שיתבונן וידע שבהתגלות מלכותו יתברך ייטיב לעמו באופן היותר מושלם, ונמצא שמבקש באמת, שלא לשמה, ואין זה שקר אלא שמתוך שלא לשמה בא לשמה, ועוד יתבונן וידע שע"י יגיע לדרגות ברוחניות, מה

המשנה ברורה

שני תלמידים משיבת ראדין (ישיבתו של החפץ חיים) הלכו לטייל ביער תוך כדי שהם מדברים בלימוד, עברו ליד שדה של גוי אחד, והוא קרא לעברם: "מה שלום ישראל מאיר?"

סימן שאלה גדול ניצב לפניהם מה לגוי ולשמו של רבם הגדול הלא הוא החפץ חיים, הם שאלו את הגוי מה לו ולרבם, והוא סיפר,

יום אחד ישבתי ושמרתי על צאני, לפתע אני שומע קול מהיער הסמוך ניגשתי לראות אולי זו חיה מסוכנת לצאן שלי ואז אסלק אותה מיד,

נגשתי, והנה אני רואה יהודי עם זקן יושב, מתפלל ובוכה, היהודי הבין שאני נבהלתי שזו חיה, אז הוא התנצל ואמר שהוא מתפלל לד', כי כעת סיים להוציא ספר הלכות חשוב לעם היהודי, ולכן הוא מתפלל שזה יתקבל אצל אחיו היהודים, (לא יגרום מכשול ולא יטעו בהלכה ח"ו בגללו), והגוי אמר עד היום אני אחוז התפעלות כמה יהודי יכול לדאוג עבור עמו.

היה זה כאשר סיים החפץ חיים לחבר את המשנה ברורה, החפץ חיים ידע שהשלמת המטרה של החיבור היא על ידי תפילתו שיהיה סיעתא דשמיא בספר זה.

שאינו יכול להגיע בכל עמל במצבינו כהיום, ומי שיזכה לזה יתעלה יותר מדורות הקודמים בכל המובנים, וג"ז קצת שלא לשמה.

ועוד יתבונן כיון שזהו האמת שמתבקש מאתנו בעולמינו, והוא משעבד עצמו ופיו לבקש כבוד מלכות שמים, הרי שיעבד שכלו את גופו לעשות מה שרצוי, אע"פ שאינו בדרגה זו, והרי המעשים משפיעים על המחשבה, כענין שכתב מרן זלה"ה להתפלל על חבירו גם כשאין הדברים יוצאים מן הלב, ואפי' אם זה שמתפללים עליו הוא הדיוט המוני ובזוי, שאין שום רגש להתפלל עליו, אפ"ה המעשים משפיעים על המחשבה ומקבל רגש לאהבת הזולת, ועל אחת כמה וכמה שכשהאדם משעבד פיו לבקש כבוד שמים, שיועד בעומק לבו שזוהי חובתו וזוהי שאיפתו האמיתית אלא שאינו בדרגה הזו, בודאי שזוהי תפלה אמיתית והמעשים משפיעים על המחשבה להדבק באהבתו ויראתו.

לפתוח שערי חכמה

הרב אריה לוי זכר צדיק לברכה היה לוקח את ילדיו לפני היותם ברי מצווה לקבל ברכה מגדולי, כשלקח את ילדו השלישי אל ר' זלמן סנדר כהנא (שהיה רב בליטא ובסוף ימיו עלה לארה"ק), וביקש ברכה לנער הבר מצווה,

קרה דבר מעניין ר' זלמן סנדר קורא לבחור ואומר לו: "בא נתפלל ביחד, נצעק ביחד רבונו של עולם תעזור לי ללמוד תורה,

הנער התבייש להתפלל בכוונה לפני גדול בישראל,

אביו ר' אריה אמר בשמו שהוא מתבייש, והרב ברך וזהו.

אחרי תקופה הזדמן לר' אריה לוי לספר הסיפור לר' איסר זלמן מלצר על כך שהיה אצל ר' זלמן סנדר כהנא ומה אמר לנער הבר מצווה:

שאל ר' איסר זלמן: "נו, והוא צעק אתו?", "לא, הוא התבייש", ענה ר' אריה, "אוי חבל חבל", אמר ר' איסר זלמן, "למה?" שאל ר' אריה שהבין שיש משהו מאחורי הדברים,

ור' איסר זלמן סיפר:

אני הכרתי יהודי בליטא, שאותו יהודי היה בן 15 כשאביו נפטר, ובעוד אביו על ערש דוי קרא לבנו וביקש ממנו: "הבטח לי שתעשה הכל כדי שתהיה ת"ח" והילד הבטיח,

לאחר פטירת אביו נכנס לבית הכנסת ולמד, אבל לא זמן רב לקח לו להבין שאם לא הוא הבכור ידאג לפרנסת הבית – המשפחה תגוע ברעב, והוא בכאב ובלית ברירה הלך לעבוד, והיה העוזר של שואב המים, חלפו שנים, הוא התחתן וכעת היה עליו לדאוג ל-2 בתיים, ותמיד בלב הכאב מה יהיה עם ההבטחה לאבא? כך היה עד גיל 40 שאז אחיו ואחיותיו גדלו, בגיל 40 הוא נכנס לבית המדרש לקיים הבטחתו,

אבל בגיל 40 כבר המוח לא כל כך קלט, והוא התקשה מאוד ללמוד, בצר לו ניגש לר' זלמן סנדר כהנא "מה אני יעשה, אני לא יכול לקלוט",

והרב ענה: בכזה גיל אתה בא באמת שזה קשה מאוד", והיהודי החל לבכות
"איך אני אגיע לאבא שלי, וההבטחה...?"

ר' זלמן סנדר שנכמרו רחמיו אמר לו: "תשמע, יש אבא בשמים ששומע
אותך תמיד, אבל בתנאי שתצעק אליו מכל הלב, אתה מוכן? אנו נסגור את
התריסים והחלונות ונצעק יחד", וכך הם עשו, ביחד צעקו וצעקו, בכו
והתפללו, ואנשים שמעו צעקות והתקבצו סביב הבית...

ואני, מספר ר' איסר זלמן, הכרתי את אותו יהודי והוא היה בקי בכמה
מסכתות שבש"ס בזכות אותה תפילה.

פרק ח

כוונת התפילה

חטפי גם את / משל

בספר חפץ חיים על התורה (מעשי למלך פרשת ואתחנן) מובא שגאון אחד נשאל אודות יהודי המגיע לסוף התפילה ורואה שלא כיון ברובה, אם כדאי לו להתגבר עתה ולכוון אפילו רק בחלק קטן מהתפילה, השיב הגאון במשל: לאשה שעמדה בשוק ולפניה סל גדול מלא פירות וירקות למכור, לפתע הגיחו ילדים גויים רשעים, הפילו את הסל שפכו את תכולתו והחלו לחטוף מכל ולמלא את ידם, עמדה האשה נבהלת ואובדת עצות פרכה ידיה והחלה לבכות בקולי קולות, עבר שם פיקח אחד ואמר לה: "אל תמתיני עד שיחטוף ממך הכל, מה תרויחי מכך שתעמדי ותצטערי ותבכי, חטפי גם את ולכל הפחות מה שתעלי בידיך יהיה שלך"

והנמשל: כן הדבר בעניין התפילה, היצה"ר מתגבר על האדם, ומפיל עליו עצלות ומחשבות זרות, עד שעל ידי זה הוא נמנע מלהתכוון בכמה ברכות מהתפילה, העצה היעוצה בזה היא לא להמתין עד שיצליח היצה"ר לחטוף הכל, אלא לחטוף ולהזדרז בכל הכח לכוון בברכות שנותרו עדיין, אם הכישלון ב"שמע קולנו" – התגבר עליו בברכת "שים שלו", ואם נצחך יצרך ברגע מסוים בדברים אסורים, אל תתייאש ועמוד והתחזק כנגדו לנצח אותו בדברי תורה!.

המזוודה הגנובה

ר' ראובן קרלישנטיין זכר צדיק לברכה סיפר על יהודי שנסע לאמריקה. באחד מרחובותיה הסואנים של אמריקה ביקש להזמין מונית להגיע אל מקום מלונו, כשמזוודתו עמו.

והנה נעצרת לידו מונית, הנהג "לבן", מבקש להציע לו נסיעה למחוז חפצו.

הנהג מציע לו מחיר ומתמקח איתו עליו.

לפתע נוסע נהג המונית ועוזב את היהודי.

היהודי לא מבין מה קורה, אך בין רגע קל את שאירע, מזוודתו נעלמה ! אחר כך שמע היהודי שזהו "טריק" של הכושים, הם שולחים נהג מונית שנראה בסדר, הוא מציע מחיר ומתמקח ואז תוך כדי הבן אדם לא שם לב ואז הכושים גונבים את מזוודתו.

ר' ראובן קרלינישטיין זכר צדיק לברכה למד מפה פרק של מוסר השכל בענין הברכות וכמובן התפילה.

יהודי מתחיל ברכת המזון באפשרותו להרויח הון עתק של זכות ברכת המזון, והיצר הרע מעסיק אותו ואת מחשבתו בכל מיני נושאים, ואז פתאום הבן אדם סיים את ברכת הזמון ולא מבין איך הפסיד אותה בלי לשים לב...

הסיפור הזה סיפור אמיתי ולא היה רק משל, וסופו היה שבסיעתא דשמיא מיוחדת הצליחו ואיתרו את מזוודתו.

אך גם האם אנו יכולים להשיב ברכת המזון או תפילה אבודה ??

שלושת השקים

מעשה היה בקבוצת תלמידים שרצו לנסוע לשבת לרבם כדי לשהות במחיצתו, זה היה עוד בעידן ה"עגלות", והם ניסו למצוא עגלון שיסכים לקחתם ובצאת השבת להחזירם לביתם, כשפנו לאחד העגלונים הסכים, אך שאל: "לכם יהיה מקום לישון, ותסבו לשולחן רבם, אך, מה איתי, היכן אהיה?", ענו לו: "תסעד איתנו, ובמקום שנישן - תישן גם אתה", הקשה שוב העגלון: "והיכן אתפלל, הרי אתם מתפללים באריכות כמה שעות ואני איני נוהג להאריך בתפילה." "תתפלל בבית הכנסת הגדול, אין בעיה, העיקר שתסיע אותנו".

התארגנו ונסעו השבת עברה בהתרוממות על כולם, והעגלון נהנה ממקום הלינה ומהארוחות, בהגיע מוצאי שבת מעורר העגלון את החסידים שהגיעה העת לשוב הביתה.

"רגע, צריך להיפרד מרבינו, לקבל ברכה", - ענו לו, המתין העגלון בחוץ, אך חשב בליבו: עד שאני ממתין אוכל גם אני להיכנס אל הרב ואם לא יועיל לא יזיק...

נכנס הוא בתורו והרב התעניין מי הוא ומה הם מעשיו אחר כך שאל: "מה סדר יומך?" ענה: "אני קם בבוקר אין לי זמן להתפלל, אני צריך להסיע אנשים, באמצע הדרך כשהאנשים יושבים לסעוד, אני "תופס" איזה עמוד או עץ ממלמל מהר את התפילה וממשיך לנסוע, כך גם במנחה ובמעריב, אחר כך חוזר הביתה, אוכל והולך לישון".

הרב האזין ברוב קשב לדבריו ולכשסיים אמר בלשון רכה ונעימה: "אספר לך סיפור: היה פעם בעיירה מלמד שהתפרנס בדוחק כשהגיעה תקופה שהיה צריך להשיא בנותיו, פנתה אשתו דואגת בשאלה: "היכן נשיג נדוניה" אמר לו: "אלך אני להסתובב בין העיירות ולאסוף כספים ובינתיים תתחייבי למחותנים שתוך שנה יגיע הכסף, כאשר אצבור סכום נאה. אשוב הביתה ונוכל לפרוע את ההתחייבויות, הסכימה אשתו, וביקשה "רק שנה לא יותר".

המלמד נטל את מקלו והחל לשוטט ולקבץ נדבות, כשהיו בידיו מספר מטבעות נחושת המיר למטבעות כסף ואחר כך לזהב, עד שהתקרבה השנה לסיומה ובידו שלשה שקים מלאים, אחד במטבעות זהב, השני – בכסף והשלישי - בנחושת, היה עליו לשוב לביתו, ובמקום שישב הביתה דרך הדרך שהגיע החליט לעשות סיבוב ולשוב בדרך שונה, כדי להרוויח בדרך זו מטבעות נוספות.

כשהגיעה השבת דפק על דלת בית יהודי ושאל אם יוכל להתארח כאן השבת? האיש הכניסו במאור פנים: "בבקשה וודאי", המלמד נכנס והבחין במשרתיו הגויים של היהודי ופחד קינן בליבו על שיכולים לשלוח יד בשקיו.

פנה הוא לבעל הבית וסיפר לו על האוצר שיש באמתחתו, בעל הבית השיבו: "אין כל דאגה, יש לי מקום בכספת בה אני שומר את כספי מפני גניבות, הנה המפתח, תוכל להטמין את שקיך" – הטמין שם את השקים, היהודי הניחם והתגנב בליבו חשש "קרו הרבה מקרי גניבה, שאנשים הניחו כסף אצל בעל האכסניה בו שהו בשבת, ואחריה הכחיש בעל הבית וטען: לא די שאירחתי אותך, אתה גם מעליל עלי שלקחתי לך כסף – וכך גנבו את הכסף לעצמם, לאחר מחשבות אלו, השבת, כבר לא הייתה בשבילו עונג, על אף המאכלים שנראו טעימים.

הוא לא יכל לבלוע – הכל נתקע בגרונו, כל הזמן חשב והכה את עצמו: מדוע לא דחפתי לפחות פתק שכתוב בו סכום הכסף שהפקדתי... ועם יציאת השבת הבקשה הראשונה שבפיו: "בבקשה את השקים, עלי לצאת", "רגע" מרגיעו בעה"ב: "יש הבדלה, מלווה מלכה", הוא בכלל לא רגוע, אבל כל שבעל הבית אומר לך עשה.

ההבדלה ומלווה מלכה על כל הזמירות תמו, ועכשיו, במאור פנים פותח את הכספת ומגיש לו השקים.

המלמד פותח את שק הזהב וסופר "הו"..." אנחת רווחה, 50 מטבעות, כפי שבתחילה, פותח את שק מטבעות הכסף, מונה: 47, נרגע, לא נגנב אף מטבע, הוא בא לפתוח את שק מטבעות הנחושת ואז הוא מקבל טפיחה עזה על גבו, הוא מרים את ראשו לראות מי הטופח והנה בעה"ב עומד לצידו ומוכיחו: תגיד לי מה אתה חושב? בדקת את שק הזהב – הכל בסדר. וספרת שק מטבעות הכסף – לא חסר! לא מספיק לך? מה אתה בודק גם את מטבעות הנחושת??

חזר הרב והיישיר מבטו אל העגלון היושב לפניו: אתה קם בבוקר, רואה שאתה חי, נושם, הנשמה – הדבר הכי יקר לך, שק הזהב שהפקדת חזר אתה חי, אז אתה אומר: מודה אני, אתה מנסה לזוז, כן, גם החושים, הדיבור, הכל פועל! – שק הכסף החזר לך! ורק לגבי השק האחרון, שק הפרנסה, בו אתה לא בטוח שד' יזמן לך אותו.

אם בשעת התפילה אתה "ממהר" לפרנסתך נראה הדבר כאילו אתה לא סומך על זה שאתה מדבר איתו, שיזמין לך את פרנסתך כאילו הזמן שאתה מתפלל עלול ח"ו לפגוע לך בפרנסתך.

הזלזול שבמחשבות השונות

מעשה היה במוסד גדול שהיה במצב כלכלי קשה מאד, יום אחד הגיע מכתב אל מנהל המוסד ובו היה כתוב כי ראש העיר אמור להגיע לביקור במוסד ולפי התרשמותו יחליט כמה כסף יקבל המוסד.

המנהל התרגש עד מאד וקיווה שהביקור אכן ישא פרות משהתקרב מועד הביקור, המוסד נכנס להילוך גבוה של הכנות ושל ציפיה נרגשת אל היום הגדול.

הגיע היום המיוחל המוסד לבש בגדי חג ועוצב באופן מושך ומיוחד. תלמידי המוסד אומנו לקבלת פנים מרגשת והמנהל עלה על הבמה כדי לשאת את נאום הפתיחה הלבבי. המנהל פתח את דבריו בתודה נרגשת לראש העיר אך פתאום קטע צלצול טלפון חד את דבריו, המנהל שלף במהירות מכשיר פלאפון קטן מכיס חליפתו, החליף כמה מילים עם המצלצל, סגר את המכשיר ואמר ברמקול לכיוון מזכירו האישי, "אדוני המזכיר אל נא תשכח בסיום האירוע להזכיר לי שאשתי בקשה לקנות בסוף היום לחם וחלב". לפני שהמזכיר החיזור הספיק להגיב כבר חמק ראש העיר ויצא מן המוסד.

האכזבה הייתה גדולה ועצומה...

הקדוש ברוך הוא, מלך מלכי המלכים רוצה לתת לנו הרבה מתנות אך אנו צריכים להתפלל אליו בכבוד ובכוונה. אם באמצע התפילה אנו חושבים על דברים אחרים נראה הדבר כאילו ביקשנו באמצע הנאום הנרגש לקנות לחם וחלב, הקב"ה הרי בוחן כליות ולב, יודע את מחשבותינו, ואת כוונותינו...

בל ניתן ליצר להטרידנו בתפילתנו. נשתדל לבקש ממלכנו בכוונה עצומה ולהודות לו על חיינו המסורים בידיו⁴².

הפירושים של הגאון מוילנא

פעם אחת סיפר הגר"א כיצד הראו לו מן השמים את גודל ענין התפילה:

מאמר אחד בזוהר הקדוש, בענייני ר"ח היה מוקשה בעיניו, ואם כי יגע עליו יגיעות רבות, כ-12 שבועות, לא עלה בידו לפרשו לאמיתו, ביום ר"ח אחד, בעמדו להתפלל תפילת העמידה של שחרית, האירה לו מחשבתו להסביר את המאמר בשבעה אופנים, באותו מעמד היה נרגש ביותר, ואם כי עמד באמצע התפילה, סבור היה כי יכול לשהות מעט לסדרם במחשבתו, מתוך הנחה שאין זה הפסק, כל זה ארך כרבע דקה בלבד, מספר הגר"א – סידרתי אותם במחשבתי, ושוב חזרתי תיכף לגמור תפילתי, "לאחר תפילת העמידה התכוונתי לחזור עליה והנה מאומה אין בידי, כי נשכח ממני לגמרי!" הוא הצטער ע"כ ביותר, "ושהיתי כמו חצי שעה להסיח צערי מדעתי, כדי שאוכל להמשיך בתפילת הלל ומוסף", מכיון שי שלומר הלל מתוך שמחה ולא מתוך צער, ובעמדו לתפילת מוסף, נזכר שוב בשבעת הפירושים כבראשונה, "הפעם שוב לא פניתי במחשבתי כלום, ולא נתתי דעתי עליהם להרהר בהם כלל, ואמנם כשסיימתי תפילתי, נמצאו ערוכים ושמורים לפני כל שבעת הפירושים לאמיתם!".

---

⁴² "ובאמת מה נורא הדבר שניתן רשות לאדם לדבר לפני מלך מלכי המלכים הקדוש ברוך הוא בכל עת, וכבן לפני אביו, ומה גדול הזלזול לדבר מבלי משים" (מכתבי התעוררות ח"א, פ"ג, מכתב ב').

"ולעומת זאת הרי התפלה בכונה מהדקת הקשר בין יצור ליוצר יתברך, והאדם מתעלה מהבלי העולם לתכלית הנרצה, ואף גם זאת שתפלתו מתקבלת ברצון, ומשאלות לבו מתמלאות לטובה". (שם, פ"ג, מכתב ב')

כשכואב - צועקים

"אבל דבר אחד איני מבין" - שאל השליח שבא מארץ ישראל על מנת לאסוף צדקה את השמש התוניסאי "מדוע הרב שלכם כאן בתוניסיה צועק כל כך בקול ובעוז בתפילה עד כדי כך שהוא מחריד את המתפללים? אני רגיל שאצלנו בירושלים גם הגדולים מתפללים בלחש ובשקט - אך השמש לא ענה. במוצאי שבת קודש כשחיפש השליח את כספו ולא מצאו החל צועק ובוכה ועיניו דומעות כיצד יוכל לחזור לירושלים כשהכסף שצבר אינו בידיו, הרבנית הופיעה עם הכסף בידיה למשמע צעקותיו והודתה בהתנצלות כי היא לא ידעה למי שייך הכסף ותכננה לקיים מצוות "השבת אבידה" בהקדם. לאחר שנרגע השליח ניגש אליו השמש ושאל אותו: "מדוע צעקת? ענה לו השליח וכי איך לא אזעק וכה כואב לי כי כספי נעלם, ענה לו השמש: גם הרב במקומו צועק בתפילתו משום שכל כך כואב לו על צרות עם ישראל ועל גלות השכינה, תדע לך תמיד המשיך השמש: "כשכואב-צועקים!"

תפילה מעומק הלב

הגאון רבי אליהו לופיאן זצוק"ל היה מחנך ודורש מכל אחד על תפילה בכוונה שבוקעת עולמות ובפרט אם היא באה על ידי בכייה, והביא מש"כ בספר חסידים (סימן ק"ל) "יש אדם שאינו זכאי שיקבל הקדוש ברוך הוא תפילותיו אלא בעבור תוקף תחנונים ודמעות עיניו אשר תמיד בוכה ומתחנן, אף על פי שאין בידו זכות ומעשים טובים, מקבל הקדוש ברוך הוא תפלתו ועושה חפצו".

וכשהספיד ר' חיים שמואלביץ את ר' אליהו לואפין נשא דבריו ואמר: אבל דבר אחד מוכרחני לומר: לפני שמונה שנים הייתי חולה מסוכן, היודעים אתם אילו תפילות הצילוני? - תפילותיו של רבי אליהו! לא אוכל לפרט, אבל אני יודע שתפילותיו הצילוני, מעולם לא הודיתי לו על כך, עתה עושה אני זאת בפרהסיא.

לאחר ששמעתי את הדברים, סיפר אבא זכר צדיק לברכה, שסיקרן אותו מאד מה סתם רבי חיים בהספד באומר: "לא אוכל לפרט".. חקרתי ודרשתי עד שביררתי את הדברים, רבי חיים היה משותק בגרון, הוא דרש ברפואה ואז גילו שיש לו שיתוק במיתרי הקול, והרופא הסתפק אם יוכל להצילו.

הלך רבי חיים להתייעץ עם רבי אליהו, מה עליו לעשות: ענה לו רבי אליהו: אינני יכול לתאר לעצמי שרבונו של עולם לא יתן לרבי חיים סטוצ'ינר לומר עוד שיעורים, יש עוד כל כך הרבה תורה ומוסר שעליך למסור בעולם.

באותה הזדמנות ביקש רבי אליהו מרבי חיים את שם אמו, ואמר לו שיתפלל עבורו, רבי חיים המשיך במתן שיעורים.

כשחזר לפרופ' לבדיקה חוזרת ולקביעת דיאגנוזה למרבה הפלא והתדהמה השתפר מצבו עד מאד, עד כי הפרופ' הסתפק אם אמנם זהו אותו חולה שבא אליו כמה ימים קודם לכן..

לא משנה איפה העיקר הלב

נכדתה של גבורת הסיפור ספרה לי את המעשה - כך היא מספרת:

סבתא היתה גרה באחת מארצות האיסלם, לאחר נישואיה נולדו לה בנות ואחר כך במשך שמונה עשרה שנה לא נולדו לה ילדים כלל, כל אותן השנים פעפעה בליבה המשאלה לזכות לבן, לכשהתארגנה במקום מגוריה נסיעה לקבר של אחד מגדולי ישראל, היא הצטרפה, ועמה גם נטלה את משאלת חייה לזכות לבן, היא לא התייאשה למרות הנתונים.

כשהגיעו למקום המה ליבה, בחלק הקידמי של המקום היתה "עמדה" לכיסוי ראש וכדו', בחשבה שזהו קברו של הצדיק התנפלה על העמדה בבכיות נרגשות ובתפילות גועשות.

הנשים שהגיעו עמה ניסו להסביר לה שהמקום הקדוש לא כאן - זה עוד כמה מטרים קדימה, אך היא היתה כ"כ שקועה ולא שמעה מאום במשך שלוש שעות היא בכתה שם "על המטפחות".

לאחר שנה נולד לה בן, ואני הבת של אותו בן שנולד לאחר שמונה
עשרה שנה.

רחמנא ליבא בעי, מי שליבו שלם ובטחונו אמיץ, שרק הוא יכול להושיענו
כעת הוא ואין בלתו אז גם הישועה תהיה גדולה בהתאם.

מפתח הסיפורים

פרק א 5

מעלת התפילה 5

קובע עיתים לתפילה 5

כח של דף מסידור תפילה 6

יום הולדת פעמיים בשנה 7

כמה עולה שיחה עם אבא 8

היה לו כל כך מתוק להתפלל 9

סומך על כל יכול 9

לבקש מהמלך – אבא 10

לנצל את המתנה 11

ההגרלה 12

אבא שלי הפרופסור העולמי 13

בזכות פרקי תהילים 13

ר' לייב חסיד 14

להקדים תפילה 16

מתיקות ברגעי הפחד 16

פרק ב 18

סיפורי הוד על תפילות שהתקבלו 18

שמע ישראל 18

גשם לסירוגין 18

"שכחו" לחפש בישיבה 19

מליץ אחד מני אלף 20

21	הרעלת דם
21	עצירת גשמים
23	הגזירה שהתבטלה
24	"הכושי"
25	יהודי ארץ ישראל במלחמת העולם השנייה
26	טעות של חפא
27	בזכות דמעות אם
27	"ממעמקים קראתי"
28	הסיפור על הבננה
29	האניה שניצלה
30	להיקבר בקבר ישראל
31	מחלה פתאומית ורפואה מסתורית
32	שערות שלא נשרו
32	בזכות תפילה אחת
33	אמו של החפץ חיים
33	סיעתא דשמיא
34	ה"אור שמח" - תפילה מול איתני הטבע
36	היד שהצילה
37	לשלם את הקניה
38	גבוה גבוה
39	צוק איתן – האמונה
40	נפלאותיו לבני אדם
41	התפילה יכולה לשבור חומות ברזל

42	..... אור אמיתי
43	..... לכל נסיון יש מטרה
44	..... לייבל
44	..... שלוש שעות ו - שלישיה
45	..... הכל בידי שמים
46	..... ר' עקיבא איגר והישועה לחולה
47	..... ברגע האחרון
48	..... תפילה בחלום
48	..... "שלא ירד גשם"
50	..... וזאת לתעודה
51	..... הרבנית לינדר והתפילה
53	..... פרק ג
53	..... לא להתייאש
53	..... קוה... וקוה...
54	..... המנה מוכנה, רק רוצים שנתפלל
55	..... מצמיח ישועה
55	..... הקב"ה "רוצה" שנבקש בכבל זאת
56	..... יהיה מה שטוב
57	..... דמעות אינן שבות ריקם
57	..... אין תפילה השבה ריקם
58	..... מועד החופה
59	..... הברכה
60	..... המוהל

- 61 ..... ראש ללימוד
- 61 ..... המהר"ם שיק
- 62 ..... לזכות לבן תורה
- 63 ..... הצלם והתפילין
- 63 ..... שלושת אלפים שקל מזומן / סיפור מהחיים שלהי תשע"ו

65 ..... פרק ד

65 ..... התפילה בחיי היומיום

65 ..... חלק א

- 65 ..... במקום הקדמה
- 67 ..... הכי כיף בעולם
- 67 ..... ראובן המסכן
- 68 ..... להתפלל בכל עת

69 ..... חלק ב

- 69 ..... הילד מרעננה
- 70 ..... העבודה / סיפור מהחיים
- 71 ..... כח התפילה לחולל פלאים / מקבץ סיפורים
- 72 ..... סוד השמחה
- 73 ..... העוגה והטחינה
- 74 ..... האפנדיציט
- 75 ..... משמעת
- 76 ..... תנור חדש
- 76 ..... אני שומע אותך
- 78 ..... תפילת תשב"ר

78	.....	רק תפילה
79	.....	ילדים מתפללים
79	.....	פרוטקציה
80	.....	ההרצאה
81	.....	פרנסה
81	.....	תפילה על בוחן – סיפור מחי" היומיום
82	.....	הכלה והארנק – סיפור מחי" היומיום
83	.....	רכבת חשמלית-סיפור אמיתי מחי" היומיום
83	.....	סיפור "פשוט" מחי" היומיום – השגחה פרטית
84	.....	מה בין מחסן במקסיקו לתפילת ילדה קטנה
86	.....	אני חושב חזק
86	.....	המטבע
87	.....	רק להאמין ולבקש
88	.....	סכין במעבד
88	.....	רגל שבורה ולב שבור
89	.....	מתפלל או קורא בעיתון?
90	.....	פרק ה
90	.....	ההכרח להתפלל
90	.....	יהיה לך זמן וגם קירבת אלוקים
92	.....	הבקבוק של התינוק / משל
92	.....	מי הוא הנדיב הגדול? / משל
94	.....	נשמה גם צריכה מזון - משל
95	.....	להסתדר לבד

97 ..... הוראות הפעלה / משל

99 ..... פרנסה מסודרת

101..... פרק ו

101..... כיצד ראוי להתפלל והרגשת התפילה

101..... אחד מהם מדבר עם מישהו

101..... למה בכה הילד?

103..... להרגיש את הטעם / משל

105..... הנדיב והתרומה

106..... תפילה שהצילה

107..... לפחות כמו עובדי חברת 'ברינקס'..

108..... יצא לו לטיול... / משל

109..... לצייר כמו חי / המחשה

109..... "ר' ישעיהו ברדקי – אבינו אתה"

111..... כוונה בתפילה – סיפור מהחיים

112..... "אין לי זמן" / משל

113..... כמה יתרום העשיר?

115..... פרק ז

115..... תפילה על רוחניות

115..... חתולים שובבים / תפילה על רוחניות

117..... להתפלל על מצב הרוחניות

118..... יתגדל ויתקדש

119..... כיצד נפעל שתתקבל התפילה

119..... להבין ולהשכיל

121.....	רוצה להיות קרוב.....
122.....	בזכות התפילה.....
122.....	העצה מהחזון איש.....
123.....	אם תבעיון – אם תבקשון.....
125.....	המשנה ברורה.....
126.....	לפתוח שערי חכמה.....

128..... פרק ח

128..... כוונת התפילה

128.....	חטפי גם את / משל.....
128.....	המזוודה הגנובה.....
129.....	שלושת השקים.....
132.....	הזלזול שבמחשבות השונות.....
133.....	הפירושים של הגאון מוילנא.....
134.....	כשכואב - צועקים.....
134.....	תפילה מעומק הלב.....
135.....	לא משנה איפה העיקר הלב.....